

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

XIV* legislatura · quart període · sèrie P · número 80

Ple del Parlament

Sessió 39, segona reunió, dijous 20 d'octubre de 2022

Vicepresidència primera en funcions de presidenta,
H. Sra. Alba Vergés i Bosch

Dossier

TAULA DE CONTINGUT

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'impuls de la política forestal 302-00192/13	3
Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la creació de la companyia energètica pública i el desplegament de les energies renovables 302-00194/13	13
Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la crisi energètica i social 302-00196/13	22
Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la gestió del Cos de Mossos d'Esquadra 302-00193/13	31
Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les mesures per a pal·liar els efectes de la crisi en les famílies i les empreses 302-00195/13	41
Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'impuls de la política forestal (continuació) 302-00192/13	52
Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la creació de la companyia energètica pública i el desplegament de les energies renovables (continuació) 302-00194/13	53
Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la crisi energètica i social (continuació) 302-00196/13	54
Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la gestió del Cos de Mossos d'Esquadra (continuació) 302-00193/13	54
Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les mesures per a pal·liar els efectes de la crisi en les famílies i les empreses (continuació) 302-00195/13	54
Interpellació al Govern sobre el procés de preinscripció i la planificació de l'oferta formativa de la formació professional el curs 2022-2023 300-00231/13	55
Interpellació al Govern sobre la paràlisi recurrent del Govern i els plans per a afrontar la propera crisi 300-00227/13	63

Interpel·lació al Govern sobre el pla pilot per a una renda bàsica universal 300-00228/13	71
Interpel·lació al Govern sobre la situació política actual i la continuïtat de la catorzena legislatura amb un govern en minoria 300-00233/13	76
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les urgències derivades de la triple crisi 302-00197/13	83
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre els canvis legislatius per a lluitar contra les ocupacions delinqüencials d'immobles 302-00198/13	95
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les urgències derivades de la triple crisi (continuació) 302-00197/13	106
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre els canvis legislatius per a lluitar contra les ocupacions delinqüencials d'immobles (continuació) 302-00198/13	107

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El *Diari de Sessions del Parlament de Catalunya* (DSPC) reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del ple.

Transcripció i correcció: CPSL
Imprès al Parlament

ISSN: 0213-7976 (general)
0213-7984 (sèrie P)
DL: B-27.966-1980

www.parlament.cat

Sessió 39.2

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les nou del matí i quatre minuts. Presideix la vicepresidenta primera en funcions de presidenta, acompanyada de la vicepresidenta segona, el secretari primer, la secretària segona, el secretari tercer i el secretari quart. Assisteixen la Mesa el lletrat major en funcions de secretari general i la lletrada Clara Marsan Raventós.

Al banc del Govern seuen la consellera d'Economia i Hisenda, el conseller d'Educació, la consellera d'Acció Climàtica, Alimentació i Agenda Rural, el conseller d'Interior i el conseller de Territori.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Bon dia, diputats i diputades. Reprenem la sessió amb el setzè punt de l'ordre del dia, que és la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'impuls de la política forestal; presentada pel Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'impuls de la política forestal

302-00192/13

I per exposar-la, té la paraula la diputada Rosa Maria Ibarra Ollé.

Rosa Maria Ibarra Ollé

Gràcies, presidenta. Així es comença amb energia el dia!, ja ho poden veure. Bé, permetin-me, abans de..., consellera, diputades i diputats, permetin-me, abans de començar amb els punts concrets de la moció, que els hi faci una reflexió general; una reflexió que no és ben bé meua, tot i que la comparteixo al cent per cent i estic segura que vostès també. És una reflexió que va fer el senyor Marc Castellnou, cap dels GRAF, en el marc de l'entrega dels Premis Nacionals Felip Domènech, d'Unió de Pagesos, que es va celebrar diumenge a Lleida i que algunes diputades d'aquesta cambra hi vam poder assistir.

En Marc Castellnou, que va ser un dels premiats –per cert, un reconeixement més que merescut a una trajectòria de lluita contra els incendis–, venia a dir que la millor lluita que es pot fer contra els incendis forestals és tenir una agricultura i una ramaderia, en definitiva, un món agrari fort. I no hi podem estar més d'acord. Aquesta hauria de ser la gran tasca a fer. I estic convençuda que en això, com deia, hi coincidim tots els grups que estem aquí. Per tant, un món agrari viu, un món agrari fort, vital, que ens garanteix moltes coses: ens garanteix productes de qualitat, de proximitat; ens garanteix qualitat de vida a l'entorn rural; ens garanteix equilibri territorial, i ens garanteix seguretat davant dels grans incendis.

Com també ens la garanteix la gestió forestal. I és per això que el nostre grup creu que aquest tema ha de formar part de l'agenda política de Catalunya. I s'hi han de destinar recursos, s'han d'actualitzar els instruments legislatius i de planificació, s'ha de buscar la complicitat i la generació de sinergies entre el sector públic i el privat i, en definitiva, s'ha de treballar per impulsar la gestió forestal.

I la moció que els presentem va en aquest sentit. Els proposem una sèrie de punts que pretenen actualitzar la normativa. En aquest cas, proposem una nova llei forestal de Catalunya; l'actual és del 88 i, per tant, necessita una actualització. És una bona llei, però necessita una actualització. També proposem un nou pla de política forestal de Catalunya –actualment no en tenim, l'últim que es va aprovar va ser deixat sense efecte pels tribunals–, així com l'impuls de la planificació i els plans d'ordenació dels recursos forestals, elaborats en coherència amb les particularitats de cada territori: no tots els boscos són iguals, no tots els territoris són iguals.

Demanem, també, una actuació coordinada entre els departaments de la Generalitat que incideixen en els boscos i dins també del mateix Departament d'Acció

Climàtica. I per això creiem que és necessari un pla d'agilització i de simplificació administrativa, aplicable a la tramitació dels plans de gestió i les sol·licituds de rompudes. També proposem la creació de l'agència de boscos de Catalunya com a instrument participatiu i amb gestió descentralitzada, que integrés les diferents visions: la de conservació, la de gestió, la d'actuació davant dels incendis, la de la propietat pública i privada. Per tant, un espai de cooperació i coordinació, al nostre entendre, necessari.

Demanem també l'impuls de la gestió conjunta, especialment en els territoris on la propietat està més fragmentada i, per tant, la gestió es fa més difícil. Cal trobar els incentius perquè es faci aquesta gestió i cal també fer l'acompanyament als propietaris forestals, públics i privats, amb el suport tècnic per part del departament.

D'altra banda, ens preocupen especialment les dificultats dels municipis a l'hora d'afrontar el manteniment de les seves masses forestals, especialment d'aquells municipis que tenen urbanitzacions o nuclis de població en zona forestal. Entenem que el Govern ha de complir amb els municipis i ha de preveure la dotació pressupostària suficient per complir allò que ja diu la llei, i igualment crear línies de subvencions adreçades als municipis per tal que redactin els plans de protecció d'incendis i els plànols de delimitació de les masses forestals.

També els proposem una campanya per posar en valor la feina que fan ramaders, agricultors, silvicultors, per protegir els boscos enfront dels grans incendis –allò que els hi deia al començament– i, en definitiva, no només protegir el món agrari i els boscos, sinó també protegir el conjunt del país. I, en aquest sentit, creiem que també és important professionalitzar el treball del bosc. De la mateixa manera que tenim cicles formatius vinculats a l'agricultura o a la ramaderia, al nostre entendre cal incrementar la formació i convertir-la en cicle formatiu perquè hi hagi persones formades i preparades per treballar el bosc. Cal, també, recolzar els projectes de recerca i transferència de coneixement en gestió forestal, que investiguen i treballen per acompanyar els boscos en aquesta adaptació al canvi climàtic. Sabem que n'hi ha hagut, sabem que el departament els ha recolzat, però una vegada s'hagin acabat o s'acaben aquests projectes, cal que se'n recolzin d'altres.

I, per últim, proposem la possibilitat d'estudiar la implantació de parcs d'energies renovables en punts estratègics del territori que permetin trencar la continuïtat dels boscos. Si alguns experts assenyalen que hauríem d'eliminar unes quinze mil hectàrees de bosc estratègicament col·locades, podríem aprofitar part d'aquestes hectàrees per tenir aquesta producció d'energia renovable.

En definitiva, els plantegem un seguit de propostes que pretenen impulsar la gestió forestal modernitzant la regulació i la planificació, facilitant l'actuació dels propietaris públics i privats i valoritzant la tasca pel que fa al sector silvícola.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Moltes gràcies, diputada. Abans de passar la paraula al proper grup parlamentari, voldria saludar les persones que ens acompanyen avui aquí de l'Instituto Cubano de Amistad con los Pueblos, amb qui ens hem trobat en audiència i que tindran diferents reunions aquí al Parlament, avui. (*Aplaudiments.*) Bienvenidos.

Continuem, doncs. Per part del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, té la paraula la diputada Alba Camps i Roca.

Alba Camps i Roca

Gràcies, vicepresidenta primera. Gràcies pels aplaudiments del grup. Consellera, diputats, diputades, públic que avui ens acompanya, començaré donant algunes dades que considero d'interès i que serveixen per mostrar, una vegada més, la necessitat de parlar i actuar sobre la política forestal. Vinc d'una comarca, el Berguedà, on el setanta per cent de la seva superfície són boscos. A més, molts d'ells de propietat privada. La meua família, tant el meu pare com la meua mare, s'ha dedicat bona part

de la seva vida laboral precisament al sector forestal. I no només ells i elles, sinó que molt del meu entorn ha trobat en aquest sector una oportunitat laboral important.

Una altra dada: Berguedà i Osona, tot i ser les dues comarques amb més superfície forestal de la demarcació de Barcelona, també són les que en els últims vint anys han registrat menys incendis forestals. L'explicació, el motiu? Doncs que el setanta-vuit per cent dels ramats de la mateixa demarcació es concentren en aquestes comarques. Així doncs, la gestió de boscos esdevé clau en molts dels indrets del nostre país. I els beneficis d'una bona política forestal són molt significatius: conservació de l'entorn, revaloritzar –tant socialment, com mediambientalment, com econòmicament– bona part de les ruralitats del nostre país i, com dic sempre, també suposen un pas o un cert moviment a la recuperació de la nostra funció productiva. I no només presenta aquestes bondats, alhora té la potencialitat d'enriquir el territori, crear ocupació de qualitat i fer valdre aquest sector primari, històricament tan poc considerat, però alhora tan imprescindible per a la vida i per a la societat.

Perquè no sé si ens hem preguntat mai quines polítiques farem si no tenim menjar, quina política mediambiental implementarem si no tenim un territori viu on executar-la, quins drets estarem garantint si creem llocs d'ocupació precaris que no permeten viure dignament. I sí, tot això està estretament relacionat, també, amb la política forestal d'aquest país. Intensificant-la, aquesta política forestal, no només aconseguirem boscos més ben aprofitats, un entorn més segur i viu i oportunitats per a les persones que treballen al sector, sinó que també posarem a la pràctica una revalorització de tota la cadena forestal, des dels i les professionals que es dediquen a treballar el bosc fins als centres de transformació que produeixen producte, amb la voluntat de que aquest sector sigui molt més just, perquè sigui molt més ric i perquè apostem per reafirmar-nos –per fi– com a país forestal.

Però, per assolir aquests objectius prioritaris de la política forestal, el que no té cap sentit és reclamar més estructures de govern, més espais burocràtics, més despesa en recursos organitzatius. El que té sentit és passar a l'acció. El que cal ara és donar valor, perquè no pot ser un sector subvencionat, ha de ser un sector empoderat. Proposeu –el grup proponent ho proposa– crear més càrrecs de govern, més estructura pública i més plans, i més projectes. Per què es posa el focus en el com i no en el què? Quan preguntem el motiu o la justificació de més inversió en estructura, ens trobem amb un seguit de propostes que ja estem fent o que estem en procés de fer-les. Dit això, em podeu dir quina utilitat té aquesta moció, si ja estem fent pràcticament el cent per cent de les propostes que es posen sobre el paper?

Un comentari. Ahir el diputat Vergés a la sessió de control parlava com a pagès i reclamava menys estructura i passar a l'acció. Demanarem, doncs, que en el sentit de la votació sigui coherent amb aquesta afirmació. Nosaltres tenim clar que hem de ser eficients i exigents amb els diners de tots i de totes. Aquesta és la nostra responsabilitat i és el nostre compromís.

Hem trobat a faltar en aquesta proposta innovació. No hi veig transformació, no hi veig cap element que empoderi el sector forestal, sinó que veig propostes que condueixen a perpetuar les problemàtiques i falta de vàlua i reconeixement social i polític del sector, però invertint molts més diners públics. Per això, des d'Esquerra Republicana parlem de CLT; per això, des d'Esquerra Republicana parlem de construccions de fusta; per això parlem de tonatge en transport especial. Vosaltres, d'agències i exclusivament partides pressupostàries, que, evidentment, són necessàries, i per això nosaltres votarem a favor de la major part dels punts que proposeu.

Nosaltres seguirem parlant i seguirem treballant per la valorització del sector com un element clau en la lluita contra el canvi climàtic, per generar oportunitats arreu, economia sostenible i socialment justa. Hi hem afegit el compromís del Govern de l'Estat sobre el transport especial i tonatge. Cal fer competitiu el sector, entenent que han de poder treballar en les mateixes condicions que altres països europeus, evidentment, garantint totes les condicions de seguretat. En aquest sentit, vull agrair

al grup proposant d'aquesta moció l'acceptació de la nostra esmena d'adició, que considerem indispensable per a la política forestal. Aprofito, també, per agrair a tot el món local la feïna en termes de gestió forestal que fan, actors claus per assolir tots els objectius que he anat mencionant.

Per tant, com deia, ens trobaran al costat del sector primari i d'un sector forestal viable i innovador, sempre, totalment al costat; però això sí, amb mirada realista i amb implicació de tots els departaments i de totes les polítiques per a una administració eficient, sense sobrecàrrega, però amb agilitat, que és el que el sector necessita.

I vull acabar amb una frase de Martí Boada, que diu: «Catalunya és un país de boscos sense saber-ho prou. El desig que, per fi, en prenguem consciència amb tot l'orgull, perquè som un país forestal.»

Moltíssimes gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Gràcies, diputada. Per defensar també les esmenes presentades per part del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula el diputat Matías Alonso Ruiz.

Matías Alonso Ruiz

Gràcies, presidenta. Consellera, senyores i senyors diputats, començaré amb unes dades. La superfície forestal representa més del seixanta per cent de la superfície total de Catalunya. Estem parlant de 16.252 quilòmetres quadrats de la superfície de Catalunya que són boscos, estem parlant de molts milions d'arbres. Una superfície equivalent a 1.625.000 camps de futbol. La superfície actual és, aproximadament, el seixanta per cent més gran que la que hi havia fa quatre o cinc dècades. Als anys setanta del segle XX, la superfície forestal de Catalunya era del quaranta per cent, aproximadament, de la superfície total.

Podríem pensar, d'entrada, que aquest creixement és positiu, però en realitat no és així. El creixement de la superfície forestal és com a conseqüència de l'abandonament progressiu de les activitats productives de l'agricultura i de la ramaderia. Els boscos, com altres ecosistemes, són dinàmics i quan tenen ocasió ocupen l'espai rural en què hi havia terres de conreu i de pastura però que s'han abandonat. Tampoc és positiu que el creixement dels boscos com a conseqüència del despoblament rural hagi comportat la pèrdua d'ecosistemes més oberts lligats a conreus i pastures, la qual cosa afecta la biodiversitat d'aquests espais rurals i la minva d'espècies que eren molt comunes, com ara la perdiu, la guatlla, el blader o les aloses.

No podem deixar de banda que els boscos joves, els boscos que han aparegut en espais de conreu i pastures abandonats, triguen molts anys a convertir-se en ecosistemes veritablement complexos. Per tant, quan hi ha boscos perdent terreny de cultiu i de pastura no és, ni de bon tros, una bona notícia. El que sí que comporta és un repte afegit. El primer dels reptes al qual dediquem atenció des d'aquest Parlament és garantir la pervivència dels conreus i de la ramaderia a l'espai rural de Catalunya. La defensa del primer sector és i ha de seguir sent prioritària en aquest Parlament, i ha de ser-ho, també, en les polítiques del Govern de la Generalitat.

Per tant, ens felicitem de poder debatre avui aquesta moció que cerca l'impuls de la política forestal. Una política que s'ha de millorar, sens dubte, també com a conseqüència del creixement exponencial de la superfície forestal a Catalunya. Tot i això, també cal impulsar les polítiques agràries i ramaderes que trenquin la tendència creixent d'abandonament dels conreus i les pastures. S'ha de treballar de valent, des d'aquest Parlament també, però sobretot des del Govern de la Generalitat, per trencar aquesta tendència de pèrdua de terreny agrícola i de pèrdua de la ramaderia extensiva. Però avui tenim el que tenim: un creixement molt gran de superfície forestal que implica també una major necessitat de bona gestió d'aquestes forests i de les activitats silvícoles associades.

Aquesta moció que avui debatem va una mica en aquesta línia. Ja els hi avanço que donarem suport a bona part de la moció. No a tota la moció, però sí a la major

part. Coincidim en que cal implementar una política forestal coordinada entre els departaments del Govern i dins del mateix Departament d'Acció Climàtica, Alimentació i Agenda Rural per tal de racionalitzar les accions i les normes d'aplicació, la qual cosa implica agilitzar i simplificar els tràmits administratius aplicables als plans de gestió i a les sol·licituds de rompudes.

No coincidim, però, amb el punt 4 de la proposta inicial de la moció, que demana la creació de l'agència de boscos de Catalunya abans de finalitzar el primer semestre de 2023, com a instrument participatiu i amb gestió descentralitzada, que integri les diferents visions de conservació, gestió i actuació davant els incendis de la propietat pública i de la propietat privada. No creiem que calgui crear un nou ens al marge del Departament d'Acció Climàtica, Alimentació i Agenda Rural. Sovint veiem que es planteja la creació d'un nou ens al marge de l'estructura administrativa de la Generalitat, com si aquestes estructures paral·leles fossin una solució màgica per a qual-sevol qüestió. Des de Ciutadans veiem aquestes estructures paral·leles com una clau més d'accés a la caixa dels pressupostos de la Generalitat, com un nou forat de despesa pública potser innecessària. Estem convençuts, com ho està, per cert, el mateix departament, veient l'esmena presentada per Esquerra Republicana que finalment no ha estat acceptada, que la tasca de gestió descentralitzada que s'invoca a la moció la pot desenvolupar amb eficàcia, per exemple, la Direcció General d'Ecosistemes Forestals i Gestió del Medi.

Hem presentat una esmena al punt número 12, en el sentit d'implicar directament els Departaments d'Interior i d'Acció Climàtica, Alimentació i Agenda Rural perquè col·laborin i assessorin els municipis en la redacció dels plans de protecció d'incendis i plànols de la delimitació de les masses forestals. Agraïm que se'ns hagi acceptat l'esmena.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per part del Grup Parlamentari de VOX, té la paraula el diputat Antonio Ramón López Gómez.

Antonio Ramón López Gómez

Gracias, vicepresidenta. Diputados... *El Periódico de Cataluña*, 22 de agosto de 2022 –hace dos meses–: «El setenta por ciento de los bosques catalanes llevan más de cuarenta años abandonados.» Casi nada. El artículo se inicia con unas palabras de la directora general de Ecosistemas Forestales de la Generalitat, donde dice: «Vivimos un momento crítico de emergencia forestal y vamos cuarenta años tarde.»

Cuando leemos este titular nos debemos preguntar: ¿Por qué hemos llegado a esta situación? ¿Quién es el responsable del abandono de pueblos, núcleos rurales, pastos, bosques y superficies agrícolas? Seguro que están pensando que es el cambio climático. Pues en VOX tenemos claro que el cambio climático no es el culpable. El culpable, los culpables son todos los que han estado gobernando Cataluña durante estos cuarenta años y también los que han estado en la oposición bailando el agua a los sucesivos gobiernos de la Generalitat. Un claro ejemplo, el PSC, que después de ayer ya no le quedan manos para ofrecer al señor Aragonès.

Todos ustedes han llevado a nuestra región a una decadencia, fruto de la inestabilidad política. Ustedes solo se han dedicado a la corrupción, a la malversación, al despilfarro, a las subvenciones ideológicas, a su totalitarismo y a su república, esa que ustedes saben que nunca van a conseguir. En resumen, ustedes se han dedicado a destruir Cataluña.

Señores diputados, es una realidad que la Generalitat de Cataluña tiene un marcado carácter antisocial. Así lo demuestran los cuarenta años de abandono en la gestión forestal. Las consecuencias de la dejación e inacción de décadas son de una grave irresponsabilidad política que nos ha llevado no solo al incremento de la superficie forestal, que en la actualidad está en el sesenta y cinco por ciento de nuestra

región, sino también a la desaparición de cultivos, pastos, a la pérdida de ecosistemas y al despoblamiento del campo.

Esta situación no se revierte con la iniciativa presentada por el PSC. Si de verdad quieren buscar soluciones a la situación del mundo rural forestal para que sea más sostenible, más respetuoso con el suelo, el medio ambiente y la biodiversidad, son necesarias políticas agrarias que impulsen las explotaciones; invertir, incentivar y promover la gestión forestal; obtener valor añadido de los productos forestales y fomentar las actuaciones encaminadas a la conservación del suelo, como es el silvopastoreo, o el aprovechamiento de los bosques, que en la actualidad solo aprovechamos el veintiséis por ciento de su potencial, comprando la madera a terceros países y desprotegiendo así nuestro producto.

Señores del PSC y señores del Govern, si de verdad quieren solucionar los problemas forestales, no se puede continuar con una gestión basada en postulados ideológicos impulsada por fanáticos medioambientales o siguiendo su agenda 2030, esa agenda rupturista que lo único que trae es división, delincuencia y, sobre todo, ruina.

Muchas gracias.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per part del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, té la paraula la diputada Jeannine Abella i Chica.

Jeannine Abella i Chica

Gràcies, vicepresidenta. Consellera, diputats, diputades, grup del PSC que heu creat tendència (*rialles*), molt bon dia.

Que Catalunya necessita amb urgència una planificació forestal actualitzada i amb més recursos és una realitat, com també ho és que és un tema que sembla que queda molt lluny i que només ocupa noticiari quan salta l'espurna i es cala foc al territori. L'altre dia, als Premis Nacionals d'Unió de Pagesos Felip Domènech, un dels guardonats deia: «Mira si tenim poca idea del model que volem, que d'una banda estem dient que sobren arbres i de l'altra banda estem inculcant a les escoles que cal plantar-ne més.» I de cop em va venir la frase del company Salvador Vergés, que l'ha dit en diverses ocasions aquí al faristol, i és que tallar un arbre amb consciència és molt més ecològic que no tallar-lo.

Està en risc i en joc el territori. I és que hem de ser conscients que a dia d'avui depèn de a quin indret de Catalunya es cala foc no el pararem fins a França. I no parlo pas de les comarques que fan frontera. Al juny, en tres dies, a Lleida i l'Alt Pirineu vam estar a punt de perdre cent mil hectàrees. Va ser un nou avís. Necessitem crear el model de gestió forestal; no actualitzar-lo, crear-lo. Considerem que aquesta moció és una bona manera de començar a assentar les bases i començar a treballar en un escenari on l'abandonament de terres, el canvi climàtic i la falta d'aigua provoca que el que s'ha fet fins ara no sigui suficient.

Aprofitem també aquesta política forestal per generar energia verda: la biomassa. Hem d'ajudar a desenvolupar una indústria catalana de la fusta referent i innovadora. Tenim més de mil milions d'arbres i un territori que ens ho permet. Posem-nos a la feina. Avui instem el Govern a elaborar un projecte de llei forestal de Catalunya, a crear un nou pla general de política forestal, a crear l'agència catalana de boscos, a agilitzar permisos de rompudes –molt necessari–, així com augmentar els ajuts a la planificació i a la gestió i reforçar la formació en treballs forestals a nivells de cicles formatius.

També ajudar els ajuntaments en l'elaboració de plans de protecció d'incendis i a elaborar plans territorialitzats, perquè no és lo mateix la massa forestal que tenim a Lleida o a l'Alt Pirineu que la que hi ha a Girona, a nivell de vegetació i densitat, com de propietat pública o privada.

Fomentem l'associacionisme, on s'ha transaccionat una esmena de Junts per Catalunya que posa en valor la feina de les ADFs i es demana que es defineixi el paper

que han de jugar els protocols; quan hi ha una emergència, ho necessitem tot, i cal definir com es gestiona per evitar imprevistos i, sobretot, «sensesentits», com hem vist en més d'una ocasió.

Feina, com he dit, que encomanem al Govern, però que també tenim aquí al Parlament de Catalunya. És per això que hem presentat una esmena perquè es posi en funcionament la Comissió d'Estudi de la Prevenció i la Gestió d'Incendis Forestals. Està creada de fa temps, però encara no s'ha reunit mai. Recordar també l'obligació sorgida del debat de política general, on vam aprovar que el deu per cent del pressupost d'Acció Climàtica vagi destinat a planificació i gestió forestal.

Que els focs s'apaguen a l'hivern i que la pagesia i els ramaders són vitals en les tasques de prevenció són dos frases que sonen molt bé, però resulten poc útils si només les utilitzem com a lema. Donem la importància que mereix, d'una vegada per totes, el paper decisiu que juga la pagesia. No en tenim prou en desfer-nos amb agraïments quan surten amb els tractors a fer tallafores enmig d'un incendi, jugant-se el patrimoni i la vida. Cal posar-ho en valor i ajudar-los a través d'incentius en les tasques de prevenció que realitzen en el seu dia a dia i vetllar perquè no hi hagi més abandonament de terres.

Són uns grans voluntaris i col·laboradors, però hem de recordar que són autònoms i empreses que necessiten guanyar-se la vida amb el que fan. No estaria de més, per posar un exemple, que el que a dia d'avui és una recomanació dels Agents Rurals –que és que, un cop s'ha fet la sega, es llauri el perímetre del tros si toca una massa forestal– es converteixi en una obligació; i no una obligació que es sumi a la llista de despeses que ja tenen, sinó en una obligació acompanyada de finançament, com a política real de prevenció d'incendis.

Amb la ramaderia extensiva passa el mateix. Quins plans té el Govern perquè els ramats puguin ser útils a les tasques de prevenció d'incendis i preservació del paisatge? El primer pas el tenim clar: sumar caps de bestiar i que no plegui cap pastor, perquè per més bona voluntat que hi posin, a dia d'avui no són prous. Fem-los participants d'aquesta feina, que pot semblar secundària al seu dia a dia, però que ens ajuda a tots.

Vaig acabant. De poc servirà multiplicar la plantilla de bombers, funcionaris i voluntaris, renovar la flota de vehicles i millorar equipaments –que també–, si al darrere no hi ha una planificació i una gestió que vagi encarada a impedir els temuts focs de sisena generació. Anem tard, però penso que encara tenim marge. Posem-nos a treballar i evitem la impotència que causa veure com es crema el territori sense, en aquell moment, poder-hi fer res.

En resum, des de Junts per Catalunya, considerem que impulsar la política forestal passa per la coordinació entre departaments, la col·laboració entre espais de titularitat pública i privada, fent participants els agricultors i els ramaders, optimitzant al màxim la feina dels bombers, Agents Rurals, ADF's, Protecció Civil i, sobretot, molta pedagogia de la importància de tenir una bona massa forestal, que vol dir tenir-la endreçada i tenir-la controlada. Ens hi va el futur com a societat.

Gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

A continuació, per fixar la seva posició, té la paraula, per part del Grup Parlamentari de la CUP - Un Nou Cicle per Guanyar, el diputat Dani Cornellà Detrell.

Dani Cornellà Detrell

Gràcies. Bé, en aquesta moció que ens presenta el PSC donarem suport, doncs, a la majoria dels punts que aquí ens presenten. Tot i això, farem unes quantes consideracions. La diputada Ibarra, no?, començava a parlar-nos de la simplificació administrativa, de la necessitat d'una gestió més bona, etcètera. Totalment compartit el seu inici del parlament, però després, clar, llegim aquesta moció i acabem veient que es proposen onze mesures que al final són la redacció de la llei, de no sé quants

plans, de no sé quants plecs, de crear una agència de boscos nova, etcètera, no? Que al final el que fa és embolicar-ho fort tot plegat, al nostre entendre.

Seria molt més senzill tirar endavant aquesta llei forestal de Catalunya, que altres vegades ja hem tret aquí en seu parlamentària..., i que realment és necessària, perquè és de l'any 88 i no té res a veure amb la realitat. No és que s'hagi de modificar, és que s'ha de fer nova, perquè la realitat és la que és. I aquesta llei, quan la desenvoluparem, que ho farem amb el sector, amb els professionals, amb el territori, amb els ajuntaments, doncs, després ja ens dirà què cal fer, si cal fer una agència de boscos, si cal..., quins plans calen fer, quins plecs s'han de fer, quines subvencions i cap a on hem de tirar. Però clar, si ja presenten una moció que ja ens ho donen com tot fet, no sé si cal fer aquesta llei. Tot i així, ja els hi dic que els hi votarem a favor, només faltaria. Però aquí hi ha d'haver una aposta clara, des d'aquest Parlament, de no perdre'ns precisament en anar redactant nous plans, posant els ajuntaments en compromisos, que els diners que els hi arribin seran per fer plans i per fer projectes, i no pas per al que realment necessiten, que és cuidar els boscos que hi han arreu de Catalunya.

I sap greu, doncs, que aquesta moció no vagi molt més directament cap a les necessitats del territori i es perdi aquí en la seu parlamentària i tots els plans i planificacions i projectes que hem de fer. Nosaltres, doncs, aniríem molt més directes al gra, a fer la llei i donar diners, repartir els diners que falten al sector i al territori, per poder fer una gestió més efectiva que l'actual.

I també hem de dir les coses clares. Això, aquest problema que tenim avui aquí, no és ni de fa un any, ni de fa dos, ni de fa tres, sinó de dècades d'abandonament del món rural, de dècades d'abandonament dels boscos. Han passat per aquí governs de molts diferents colors i ens trobem en la situació que ens trobem. I això també s'ha de dir: que la realitat d'avui és conseqüència de dècades de no fer absolutament res i de permetre que el sector primari, en lloc d'engruixir-se i ser un teixit primari important com hauria de ser i com és, el que hem vist és que s'ha anat reduint, el bosc ha anat incrementant i des d'aquí durant dècades no s'han fet polítiques en cap d'aquests sentits per evitar, doncs, trobar-nos en la situació actual. I que la llei és del 88... Carai, fa dècades que ho sabem, no?, que la llei és del 88. I tampoc no s'ha fet res, durant tot aquest temps, per fer una nova llei adaptada a la realitat que ens trobem.

També per aquí al mig ens introdueixen el tema renovables, com no podia ser... No hi donarem suport, a aquest punt. Entenem que si s'està fent un Plater –que per nosaltres ja hauria d'estar fet, no avui, sinó abans-d'ahir; però s'està fent–, doncs, és aquest el que ha de dir-nos on van aquests parc renovables. Perquè si ja ho barregem per aquí, tampoc no ho acabem d'entendre. Si s'està fent un procés participatiu –o s'ha de fer– amb el territori per tenir aquest pla d'implementar les renovables arreu de Catalunya, i aquí, doncs, hi ha, diguem-ne, el que s'ha de fer, pensem que en aquesta moció això no té massa sentit i que el que hem de fer és, amb aquest Plater..., que si cal estudiar la possibilitat d'implementar parcs, doncs, que es faci, però des de l'espai que toca. I entenem que ja s'està fent, i volem pensar que s'està fent amb el territori. Per tant, en aquest punt sí que no hi donarem suport.

I en el punt de l'agència de boscos ens abstindrem, perquè veiem que com que encara no tenim el Conservatori del Litoral, que la llei deia que ja l'hauríem de tenir fa un any..., i ara aquí ja proposem fer una agència de boscos; que sí, que potser té sentit, però més sentit té que fem la llei i que els professionals, que el territori, que el sector ens diguin que cal aquesta agència, i després, doncs, sí que hi donarem suport.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Gràcies, diputat. Ara, pel Grup Parlamentari d'En Comú Podem, té la paraula el diputat Lucas Ferro Solé.

Lucas Silvano Ferro Solé

Moltes gràcies, vicepresidenta. Consellera, diputats i diputades, diputada Ibarra, a pesar de que ahir va naufragar en aquest Parlament el pla estadístic de Catalunya, la veritat és que hi ha estadístiques que ens preocupen, en aquest país. A pesar de que avui al país tenim més boscos que mai en la nostra història –bé, almenys en la nostra història des de la revolució industrial–, els boscos capturen menys CO₂ avui que fa vint anys –un disset per cent menys–, i tenim la major part dels boscos d'aquest país abandonats. I els boscos, a pesar de que pot imperar a vegades una visió simplista de la natura, en què pensem que la natura, com els boscos d'aquest país, no cal gestionar-los, exigeixen gestió. Perquè molts d'ells són plantacions antigues de boscos i perquè necessitem no només que capturin CO₂, sinó que la densitat boscosa disminueixi alguns riscos, especialment el risc d'incendis i el risc també d'acumulació de biomassa.

I el que tenim són boscos abandonats, en aquest país; incapacitat del sector primari, especialment de la ramaderia, de participar en la gestió dels boscos, i un paisatge cada vegada menys fragmentat i, per tant, boscos cada vegada més continus i més densos. I això ens està portant a riscos que ja són evidents en el nostre país.

La moció del Partit Socialistes –que hi votarem a favor, tot i que hi ha alguns punts que segurament podríem matisar– la votarem tota a favor perquè en el fons planteja tres coses que compartim plenament.

Primer, cal actualització legislativa. No pot ser que gestionem els boscos amb lleis de fa vint, trenta i quaranta anys. La mirada avui ha de ser actual. Cal desplegament d'una nova política forestal. I això pot voler dir agència de boscos; pot voler dir també ADFs; pot voler dir, com molt bé diu a la moció, que necessitem noves professions i cicles formatius i personal qualificat per a la gestió forestal. I necessitem una nova cultura de boscos, necessitem cooperació entre propietaris, molts d'ells petits propietaris que necessiten mancomunar instruments comuns i mancomunar plans de gestió comuna. I necessitem participació de les administracions públiques.

Avui, bàsicament el que ens trobem són dos processos històrics: l'abandonament rural que hem vist al llarg de la nostra història i que s'ha accentuat les últimes dècades, i l'abandonament forestal, perquè els boscos cada vegada són també menys rendibles. I, per tant, el que necessitem són actuacions que vagin a la contra, que siguin capaços de generar activitat econòmica i que siguin capaços de generar gestió del territori a partir de l'Administració pública, però també a partir dels sistemes productius del sector primari.

Amb quins objectius? Primer, reduir el risc d'incendi. Tots sabem que estem vivint estius ja particularment intensos, sequeres particularment intenses, que això augmentarà l'estrès hídric i el risc d'incendis en masses forestals que són denses i contínues com no ho havien sigut mai. Però també per generar nous sectors econòmics. L'aprofitament de la biomassa en aquest país hauria d'estar sobre la taula amb molta més ambició del que ho està avui, pel seu aprofitament elèctric, pel seu aprofitament tèrmic, per la capacitat de tenir un combustible propi –que pràcticament genera emissions neutres, el seu aprofitament– i, evidentment, també per activitat econòmica.

I això vol dir, per nosaltres, una qüestió: cal repensar amb més ambició –després, a la nostra moció també ho plantejarem– el futur productiu i el futur energètic del nostre país. Si tenim un potencial de pràcticament un milió de tones l'any de biomassa al nostre país, pensar l'economia rural i pensar el futur forestal del nostre país vol dir pensar en la biomassa amb molta més ambició de com ho fem avui. Si tenim un risc d'incendi, com ha dit, em sembla, la diputada de Junts, que hi ha incendis que avui no els podríem parar fins a França, vol dir també que hem de pensar que potser amb parcs de bombers voluntaris podem parar pocs incendis en aquest país.

I això vol dir que hem de pensar la gestió del territori de forma més ambiciosa. Ho hem parlat moltes vegades: fragmentació del territori, paisatges en mosaic, inten-

tar dinamitzar altres espais de gestió del territori. Però no ho aconseguirem només amb l'ambició d'un programa pilot aquí, una nova experiència productiva allà. Necessitem desplegar un projecte de país i nosaltres, si el PSC vol impulsar, com ho va oferir, un acord pels boscos d'aquest país, hi participarem. Creiem que podem enriquir aquest debat i creiem que pot ser un debat interessant per al futur del nostre país. Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Gràcies, diputat. Ara, per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula la diputada Rosa Maria Ibarra Ollé.

Rosa Maria Ibarra Ollé

Gràcies, presidenta. No tindrè gaire temps; per tant, aniré molt ràpid.

A veure, la diputada Balsera, d'Esquerra Republicana, ens deia que la nostra moció era poc concreta, era poc innovadora i que calia passar a l'acció. I jo li pregunto: on és la seva acció? On és l'acció d'Esquerra Republicana, que ha governat durant tants i tants i tants anys? (*Aplaudiments.*) I què ha fet en el sector forestal? Una dotació escassa, pressupostària, d'encara no 30 milions d'euros a la direcció general i la incapacitat d'executar la d'enguany, que venen recursos europeus, perquè no tenen estructura necessària. I, per tant, miri, la nostra moció té coses concretes, té accions concretes que pretenen endreçar la política forestal.

Per a una bona acció forestal, cal una bona planificació. I vostès diuen que ja ho estan fent, però és evident que això no és així; si no, no tindríem els boscos en la situació que els tenim. I un exemple molt concret: preguntí vostè a qualsevol pàgès quant tarda una sollicitud de rompuda, i si se'ls hi dona, sí o no. Preguntin-l'hi. I llavors veuran la situació en què estan els boscos i el món agrari. Per tant, acció efectiva recolzada per una planificació i estructura necessària –no supèrflua, necessària– per tirar endavant.

Agraïm també les esmenes que se'ns han presentat des de Junts. Hem transaccionat l'esmena per parlar de les ADFs, perquè la veiem convenient, però l'hem transaccionat més per un tema formal que de fons. És a dir, veiem millor reflectir el reconeixement i la definició del paper de les ADFs en un punt concret que no pas en un afegit del punt que es proposava. I estem totalment d'acord amb la necessitat de posar en marxa la Comissió d'Estudi de la Prevenció i la Gestió d'Incendis Forestals per tal d'abordar de manera més específica aquesta problemàtica des del Parlament. Evidentment, si la vam crear, s'ha de posar a funcionar, no?

I hem acceptat també l'esmena de Ciutadans per parlar de treball conjunt entre el Departament d'Acció Climàtica i el d'Interior. I ens sembla oportuna, ja que la nostra moció també va en aquest sentit. És a dir, no té sentit que la Generalitat, el Govern de la Generalitat, no actuï de manera transversal, fins i tot dins del mateix Departament d'Acció Climàtica.

Agrair-los novament a tots les aportacions. I aquest, que és un tema important, és un tema de país, esperem que tots i totes ens hi puguem trobar.

Gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Gràcies, diputada. Per què em demana la paraula, diputada Sans?

Raquel Sans Guerra

Li demano la paraula...

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Un segon, que no va el micro de la diputada.

Raquel Sans Guerra

Ara sí. Li demano la paraula en virtut de l'article 87, per al·lusions en tant que grup que donem suport al Govern.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Digui. Trenta segons.

Raquel Sans Guerra

Sí. Voldria demanar al diputat de VOX que retiri les manifestacions que ha fet en el faristol, que de manera textual ha acusat el Govern de dedicar-se a la corrupció i a la malversació. Em sembla que són delictes molt greus i acusacions molt greus i, per tant, demanar que les pugui retirar de l'acta.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

D'acord. Li demano al diputat, al senyor Antonio Ramón López Gómez, si vol retirar aquestes paraules. *(Pausa.)* No vol retirar les paraules. D'acord.

Acabat el debat, els faig avinent que la votació d'aquesta moció es farà aquest matí, un cop substanciat el punt vint de l'ordre del dia.

Passem ara al punt dissetè de l'ordre del dia.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la creació de la companyia energètica pública i el desplegament de les energies renovables

302-00194/13

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la creació de la companyia energètica pública i el desplegament de les energies renovables; presentada pel Grup Parlamentari d'En Comú Podem. Per exposar-la, té la paraula el diputat Lucas Ferro Solé.

Lucas Silvano Ferro Solé

Moltes gràcies. Consellera, vicepresidenta, diputats i diputades, «La Catalunya del vuitanta-cinc per cent». Segurament aquest seria un títol molt més adient per a un govern que ens deixarà com a llegat una Catalunya on el vuitanta-cinc per cent de la demanda elèctrica es fa amb combustibles fòssils: amb gas, amb petroli i amb urani. I mireu si s'ha fet propaganda del canvi climàtic i de l'acció contra el canvi climàtic durant aquests anys en aquest país. Hem tingut una cimera pel clima; una cimera pel clima que es va fer sense cap treball previ i sense cap acord posterior, però que va ser televisada i retransmesa per les televisions del país, per terra, mar i aire. Una llei contra el canvi climàtic que fora bo que algun dia la despleguéssim. Inclús un pacte nacional per a la transició energètica de Catalunya que ha quedat en un calaix i que, evidentment, no ha complert cap dels objectius que es proposava. De fet, hem tingut pràcticament una fita en la lluita contra el canvi climàtic..., una fita publicitària per any, en els darrers anys en aquest país. Però el que no hem tingut són polítiques per lluitar contra el canvi climàtic en aquest país.

I el problema de la situació actual que estem vivint, de la crisi energètica que viurem aquesta tardor o aquest hivern, i que veurem si es cronifica per al futur d'aquest país, és que ara aquesta situació i aquesta distància que hi ha entre la propaganda i l'acció política sí que passa factura al conjunt de ciutadans d'aquest país. Avui sí que hi ha ciutadans en aquest país que necessiten, que necessitarien que el Govern hagués fet la seva feina en matèria de transició energètica; que Catalunya tingués parcs d'energies renovables al país; que els ciutadans poguessin haver-se posat i haver tingut accés a posar-se panells solars fotovoltaics a casa seva; que hi hagués electrificació de les llars perquè la calefacció i la climatització d'aquest país no passés pel gas natural; empreses que necessitarien que hi hagués panells solars i energies renovables en les teulades dels polígons industrials d'aquest país, per no tenir una factura de costos absolutament tensionada pels preus de la llum; però que, llamentosament, en deu anys de «Fent país» no hem tingut temps de fer res per al país.

I seguim, perquè en aquesta legislatura la veritat és que les tendències no canviaran, i el que seguim sent avui és un desert, un gran desert energètic. Deu anys fent

país i tot el país per fer. I és evident que, en la situació que vivim avui, no només no podem seguir així, sinó que necessitem una resposta ambiciosa que vagi més enllà de que qui dia passa any empeny, i que necessitem un pla de xoc per donar resposta a la crisi energètica que viu el nostre país, i per donar una resposta que sigui sostenible en el temps i que sigui una aposta per democratitzar el sistema elèctric d'aquest país i per fer de les energies renovables una alternativa energètica de futur. I això vol dir pensar amb ambició i recuperar l'ambició pública de pensar que els governs poden canviar la vida dels ciutadans a millor, i que no necessàriament hem de viure un futur pitjor, sinó que som capaços de construir un present i un futur millor.

Per nosaltres, això passa per diverses qüestions. Una que per a nosaltres és molt important, que és massificar l'accés a les energies renovables a les famílies i a les pimes d'aquest país. I això vol dir balcons solars, i això vol dir teulades solars, i això vol dir que les comunitats de veïns han de tindre accés a poder instal·lar plaques solars en les seves teulades, i això vol dir invertir en el territori de forma dialogada, i que la Generalitat sigui inversora també, no només del diàleg i la concertació, sinó del desplegament de les energies renovables en sòl urbà i en sòl rural. I això vol dir, per a nosaltres, també recuperar espais estratègics de producció i de distribució, que la Generalitat doni suport a la municipalització de les xarxes de distribució, i que la Generalitat acabi ja amb la broma de les concessions franquistes hidroelèctriques, caducades des de fa anys, les recupere i les pose a treballar per al sector públic d'aquest país. I això vol dir també rehabilitació d'habitatges i fer una aposta valenta per fer de la rehabilitació energètica en aquest país un motor econòmic.

I som conscients que el que demanem és una mobilització de recursos molt important, però som conscients també de que cal fer-ho. I cal fer-ho per dues raons. La primera, perquè són inversions per al futur d'aquest país, per democratitzar l'accés a l'energia i per donar solucions a les famílies i a les pimes d'aquest país, que no poden pagar la factura de la llum. I, després, que són inversions amb retorn –i amb això ja acabo–; amb retorn energètic, evidentment, i en complir els objectius en energies renovables, però també amb retorn econòmic. Són inversions que generen activitat econòmica en sectors que volem que siguin sectors de futur. El Govern pot contribuir a millorar la vida de la gent, pot contribuir a frenar la desposseïció de la gent i pot contribuir a fer tirar endavant la transició energètica en aquest país. I això és el que exigim i això és el que demanem.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Moltes gràcies. Per defensar les esmenes presentades per part del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula la diputada Sílvia Paneque Sureda.

Sílvia Paneque Sureda

Moltes gràcies. Bon dia, diputats, diputades. M'agradaria començar agraint la bona predisposició del diputat Lucas Ferro a l'hora de negociar i incloure les esmenes que varem presentar, que ara explicaré en la direcció que anaven i que ens semblava que ho complementaven. Vull valorar també molt positivament la presentació d'aquesta moció, que, en definitiva, crec que dona contingut i serà, seria una bona guia per al Govern, allò que de moment no ha passat d'un anunci. Per tant, valoro positivament que es vulgui donar contingut a aquest anunci d'empresa pública que de moment, com deia, no ha passat d'aquí.

I considerem oportú i donarem suport també a aquest primer punt de la moció, que constata el que nosaltres també compartim que és un fracàs de la gestió de la conselleria d'Acció Climàtica, Alimentació i Agenda Rural, davant la crisi energètica que estem vivint en aquests moments. No es pot viure d'anuncis, no es pot viure de megawatts en exposició pública, i que en energies renovables, amb la crisi que tenim al davant, durant un any, més d'un any ja, el balanç sigui 1.100 megawatts en

exposició pública i l'anunci d'una empresa, una companyia energètica pública, per nosaltres, com deia, és un balanç molt pobre, i per això donarem suport també a aquest primer punt.

Les esmenes que hem presentat, com deia, van en el sentit de recordar o complementar que a Catalunya, més enllà de les accions que vostè proposa amb aquesta moció, no n'hi ha prou amb instal·lacions de menys de 5 megawatts, i ens preocupa i estem molt preocupats pel compliment dels objectius de l'any 2030. Jo no sé on serà la consellera Jordà el 2030. Bé, tampoc sé on seré jo, eh?, consellera, però, en qual-sevol cas, algú hi haurà que haurà de donar explicacions sobre el compliment o no dels objectius marcats per al 2030. I em sobta que últimament, quan la sento parlar, només parli dels objectius del 2050, com si al 2030 no hi hagués una primera parada. I per això hem volgut introduir una esmena precisament que va en aquest sentit. I veuran que ho hem acotat. Malgrat que sabem que d'aquí al 2030 hi hauria d'haver una potència instal·lada de 3.700 megawatts en eòlica i 6.500 en fotovoltaica –arrodonint-ho–, ho hem acotat als dos propers anys. Per què? Perquè precisament el que no es faci en aquests primers anys ens impossibilitarà del tot arribar als objectius del 2030. Perquè mil cent megawatts en exposició pública no és mil cent megawatts autoritzats. Això, per començar. Però, a més a més, aquests mil cent megawatts, encara que fossin tots ells autoritzats, tampoc serien mil cent megawatts a la vida real. De fet, en aquests moments, reals en tenim seixanta-sis –seixanta-sis– de fotovoltaica; no mil cent, seixanta-sis. I d'eòlica, zero –zero megawatts.

Per tant, vostès poden anar repetint lo de l'exposició pública, però a més a més els hi diré: porten un any en exposició pública –un any–, per manca de recursos humans. I per això també hem volgut incloure aquesta esmena d'un mínim de setanta-cinc tècnics de suport per a la revisió dels tràmits administratius, per poder-ho agilitzar i que no es passin tants mesos en exposició pública. Però és que, a més a més, després hi haurà, clar, els informes d'impacte ambiental, els tràmits urbanístics, les llicències de construcció. Això, a la vida real vol dir que passen mesos i anys fins que allò que està en exposició pública ho puguem arribar a veure sobre el terreny i funcionant.

Hem presentat també dues esmenes –jo crec que de matís, eh?– per incloure els agents econòmics i socials en els òrgans de participació. I, finalment, una esmena per..., que apunta una problemàtica que tenim, que és: si nosaltres mirem aquests projectes a on estan ubicats, a on poden estar ubicats, veiem que hi ha, francament, un desequilibri territorial. I la consellera i jo, que venim de comarques gironines, crec que sabem perfectament que venim d'una demarcació que precisament és especialment deficitària en aquest sentit.

Per tant, cal una planificació global al territori –crec que abans el diputat de la CUP en feia esment. Cal, i per això hem presentat aquesta esmena d'obligatorietat de fer reserva de sòl per a aquest tipus d'energies en les planificacions municipals. I cal unificar criteris, consellera –ja aprofito aquest minut i escaig que em queda–: no pot ser que projectes molt similars hagin de passar per procediments administratius molt diferents en funció de quin ajuntament o quina comissió territorial d'urbanisme li pertoqui. Cal una guia urgent d'unificació de criteris a l'hora d'instal·lar aquests projectes d'energies renovables.

Per tant, reitero l'agraïment per la moció i també per l'acceptació de les nostres esmenes. I, per tant, el nostre vot serà favorable a la moció.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

A continuació, pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, té la paraula el diputat Eugeni Villalbí Godes.

Eugeni Villalbí Godes

Bon dia, vicepresidenta. Consellera, diputades, diputats, vull començar com ha començat abans la diputada Paneque, agraint la feina al diputat Ferro, per la predis-

posició al diàleg fins a l'últim moment, en gairebé tota la moció. I, com que potser durant un temps ens deixarem de veure i al final no sé si tindrè temps, també li vull desitjar el millor amb el projecte personal i vital que estan a punt d'engegar.

Crec que és pertinent que comenci la meua intervenció posant context en aquesta moció. I aquesta moció existeix perquè el Govern ha fet un anunci i ha fet un pas endavant, que és la creació de l'energètica pública; una energètica pública que neix amb la voluntat d'incidir i millorar el mercat energètic català, una eina més per transformar el model energètic, que té com a objectiu obligat el compliment per a la neutralitat d'emissions l'any 2050.

L'energètica liderarà projectes d'autoconsum propis amb entitats locals o fins i tot participarà en altres projectes que comptin amb el suport del territori, i també comercialitzarà, lligant generació i consum, gestionant els excedents d'autoconsum, i serà palanca per desenvolupar nous models de gestió com les comunitats energètiques. I ara, tot això –tot això que he dit– convé recordar-ho més que mai, perquè portem dies sentint que aquest Govern no compleix els acords. Doncs bé, aquest era un dels compromisos de la investidura del president Aragonès. Per tant, el Govern compleix, la consellera Jordà compleix, Esquerra compleix.

Un cop dit això, que crec que no és un tema menor en el context polític on som, per molt que riguin, entrant en la moció, crec que ens hem de felicitar perquè hem pogut arribar a acords en gairebé tots els punts. Dic «gairebé» perquè hem arribat a acords al 2, 3, 4, 5 i 6, amb unes transaccions una mica al límit, i donarem suport també a les esmenes i a les transaccions a què vostès han arribat amb el PSC. Però, clar, jo no puc fer veure que el punt 1 no hi és, no? I segurament, com deuen entendre, m'hi hauré de referir en la meua intervenció gairebé de manera única. I no hi podem donar suport perquè saben que això és fals –el que diu el primer punt. Ho saben vostès; ho sap vostè, senyor diputat.

Els he de dir que em dol enormement que vostès també es sumin a aquest discurs, perquè simplement no és cert, perquè saben que si no fóssim en el context polític on som no ho plantejarien, perquè no s'ho creuen ni vostès. Sí, Catalunya ha fracassat, de moment –Catalunya ha fracassat, de moment–, en la implementació de les energies renovables. Però aquest fracàs té una raó històrica que molts de vostès moltes vegades obliden, potser perquè en formen part, d'aquesta raó històrica. I tots tenen noms i cognoms. I precisament no és el de Teresa Jordà i Roura, sinó que són els noms dels responsables de les polítiques ambientals que ha tingut aquest país durant els darrers deu anys i que han renunciat a exercir les seves responsabilitats en matèria d'energia i polítiques de lluita contra el canvi climàtic.

I, després de deu anys, en un any i poc es modifica el decret del 2019; es modifica el llibre cinquè del Codi civil; es posen més recursos que mai en implementació d'energies renovables a pimes, petites empreses i particulars; es presenta el Proenecat; malgrat que no ens vam trobar ni una coma, es comença a redactar i a treballar en el Plater i es fa des del territori; es passa de seixanta megawatts, a exposició pública, a 1.800; es duplica el nombre d'instal·lacions de consum, arribant a cinquanta mil; es presenta l'energètica pública i s'anuncia la recuperació de totes les concessions de les hidroelèctriques quan caduquin. Podríem seguir. En un any.

Reconeixem el fracàs? Alt i clar: sí. No només reconeixem el fracàs, sinó que creiem que possiblement Catalunya persisteix en ell, encara. Però de manera clara li dic, diputat –i ho sap–, que som qui està treballant per passar del fracàs a l'èxit i per fer-ho d'una manera diferent de com els de sempre ho han fet sempre. I vostès, que governen a llocs importants com la ciutat de Barcelona, saben que és molt difícil en un any canviar i transformar. De fet, l'energètica pública de Barcelona va trigar tres anys des de l'anunci a que fos una realitat.

Miri, són in comptables les ocasions en què el Parlament s'ha posicionat per aquest model diferent d'energies renovables. Però sap què passa? Que quan arriba el moment de veritat de mullar-se amb la lletra petita som els que som. Li poso un exem-

ple: una moció d'Esquerra a l'abril d'enguany. Molt ràpid. El Parlament manifesta la urgència d'avançar cap a la sobirania energètica que permeti trencar amb l'oligopoli imposat fins avui pel sistema elèctric actual, que ha generat una estafa estructural amb preus de l'energia desorbitats, i que generi la creació, des de l'àmbit públic, d'un sistema just i sobirà. Però, per aprovar això, sap quants en vam ser? Cinquanta diputats i diputades d'aquesta cambra. La sociovergència i la dreta espanyolista d'aquesta cambra voten en bloc en contra d'aquestes qüestions que posen punt i coma als titulars. Avui, tota aquesta dreta i aquesta sociovergència la tindran a favor, perquè avui no es tracta de lluitar contra els oligopolis, sinó que es tracta de desgastar el Govern.

M'agradaria que, en lloc de mirar en qüestions de curta volada, ens poséssim d'acord en allò que ens permet avançar i tirar endavant i construir una estratègia plegats per canviar el present i transformar el futur.

I, presidenta, li demanaria generositat amb només cinc segons, perquè no m'agradaria acabar sense fer un agraïment molt gran a l'equip tècnic que m'acompanya: al Joan Masferrer, que començarà un projecte professional nou, a qui li desitjo el millor, i a la Judit Calveras, que també m'ha estat acompanyant i ha estat ajudant molt i molt i molt en aquesta moció i en tota la resta.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Gràcies, diputat. A continuació, per fixar la seva posició, té la paraula, per part del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, el diputat Joaquim Calatayud Casals.

Joaquim Calatayud Casals

Vicepresidenta, consellera, bon dia. Senyor Lucas Ferro, jo també el felicito, no sé ben bé per què, però també li desitjo (*rialles*) molta sort i que li vagin molt bé les coses. En tot cas, nosaltres ens abstindrem en la majoria de..., a tots els punts, tret del primer.

Suposo que aquesta moció pretén que Catalunya compti, com més aviat millor, amb els recursos energètics necessaris que garanteixin la nostra sobirania, la nostra suficiència, almenys en matèria energètica. Aquest país va ser capdavanter en la revolució industrial. I aquella actuació clarivident dels nostres avantpassats, que van mobilitzar i van saber aprofitar recursos energètics, capital, personal i projectes, va generar un gran progrés, que va persistir durant molts i molts anys, amb la participació del sector privat i la seva societat.

Crec que, malauradament, Catalunya no podrà sentir-se orgullosa ni capdavantera, però. A més d'anar tard, la moció que debatem encara afegeix, en alguns aspectes, més tràmits, més burocràcia, més controls. I, això sí, obsessionats amb l'empresa pública. I a la part privada d'aquest país, més lentitud, quan el que necessitem són projectes, capital, aprofitament dels recursos, agilitat i eficàcia, i menys «instem», «instem», «instem», que hauria de ser una pantalla passada.

Les dades són categòriques i no els vull inflar el cap amb xifres, però només ho faré amb una: fins al passat 30 de juny a l'Aragó s'ha instal·lat una potència entre eòlica i fotovoltaica capaç de generar 560 gigawatts de producció.

A 30 de juny, a Catalunya, la potència eòlica i fotovoltaica instal·lada genera un pobre un gigawatt; 560 contra un. A aquest pas, a casa nostra, amb energia neta em penso que amb prou feines podrem posar en marxa el microones i poca cosa més. La resta d'energia, al pas que anem, l'hauem d'importar, i, per tant, quedarem lluny, molt lluny també, de la sobirania energètica.

En matèria energètica, a Catalunya fem lleis, disposicions, normatives, renormatives, plans i propostes. Però no avancem. I segurament és culpa de tots. I, des del punt de vista del nostre grup, allò que cal és principalment tenir les prioritats clares i estar disposat sobretot a treballar amb els municipis i el territori –amb els municipis i el territori– per buscar el màxim consens i parlar d'avantatges i, evidentment, d'inconvenients, per executar grans projectes eòlics i solars –sí, els complicats, però per desgràcia imprescindibles.

Des del nostre punt de vista, les agències públiques com l'Agència de Residus o l'ACA són models a seguir i, en el cas de l'energia, el que necessitem, com ja hem dit, són projectes respectuosos i imaginatius, seguretat jurídica i consens amb el territori. Cal una societat pública per a tot això?

Senyores i senyors diputats, la moció que debatem ens proposa, per exemple, impulsar un pla de balcons solars per a garantir la distribució de panells fotovoltaics endollables per a ús domèstic. Bona proposta, però és feina de la Generalitat garantir la distribució de panells fotovoltaics? No hi ha prou empreses al món privat que garanteixin l'abastament d'aquesta oferta? Més agilitat, més confiança en la ciutadania i en les nostres empreses.

Vull acabar aquesta intervenció recomanant que consultin i, si ho consideren oportú, que comprin, el llibre *Energia sobirana* del meu company Ramon Tremosa i del senyor Jaume Morron. Em permeto, sobretot, recomanar-los el capítol «Si no fas la transició energètica, te la fan». En aquest capítol, es fa un càlcul de possibles beneficis quant a la creació de llocs de treball directes i indirectes, impostos i fiscalitat, que recauran en bona part sobre els ajuntaments; l'atractiu que pot suposar per a les empreses situar-se a prop dels centres de producció energètica, per tant, amb el risc de la pèrdua de teixit productiu al nostre país.

Però, a més a més, i cal tenir-ho molt clar, el Govern espanyol no dubtarà gens ni mica a imposar les xarxes elèctriques que portaran l'energia que s'ha produït fora i que s'acabarà al nostre país. Haurem de... (*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*) Un segon, vicepresidenta. Ens haurem d'empassar la MAT, «la MET», «la MIT» i «la MUT». Dit d'una altra manera, suportarem totes les càrregues i costos, però no en traurem cap possible benefici.

Senyores i senyors diputats, no és el moment de traves, és el moment d'agilitat i eficiència, no sigui cas que, finalment, fins i tot posant en marxa el microones, haiguem de dependre dels altres.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Gràcies, diputat. Per part del Grup Parlamentari de VOX, té la paraula el diputat Antonio Ramón López Gómez.

Antonio Ramón López Gómez

Gracias, vicepresidenta. *Consellera*, diputados, dicen que el hombre es el único animal que tropieza dos veces con la misma piedra. Pues bien, Podemos y la moción que nos presentan hoy son el ejemplo perfecto de este dicho tan popular. De verdad, no han aprendido nada de su fracaso absoluto en el intento de crear energéticas públicas en Cádiz y en Barcelona. ¿Saben cuál ha sido el resultado de sus experimentos? Una energía que no es ni verde ni rentable ni barata.

No han tenido suficiente con la nefasta gestión de sus camaradas Kichi y Colau, que en un momento de absoluta emergencia social quieren que este Parlamento derroche el dinero de los catalanes en la creación de un nuevo chiringuito. Un chiringuito que para nada bajará el precio de la energía, sino todo lo contrario, será una máquina de generar déficit y que ustedes usarán para colocar a sus compinches.

Vamos por partes. Primero. El grupo de Podemos sostiene en la moción que la gestión de la crisis energética por parte de la consejería de Acción Climática ha sido un fracaso. Bien, estamos de acuerdo. Pero la lógica más básica también nos dice que si ustedes siguen proponiendo las mismas medidas bajo el mismo rodillo ideológico del Govern no pueden esperar resultados diferentes.

Como siembres, recogerás. Todos ustedes, excepto VOX, siembran las semillas de la ruina, de la pobreza, del fanatismo y la sinrazón, y esperan obtener los frutos del bienestar y la estabilidad. Delirante, señores. Ustedes son cómplices directos de la crisis que están pasando las familias y empresas de Cataluña.

Segundo. El único objetivo claro que muestra su moción es la de acelerar la transición energética. Se lo hemos dicho en reiteradas ocasiones, su transición es el camino más rápido a la pobreza y a la ruina; es la culpable directa de la actual crisis energética.

Tercero. Cataluña se posiciona como la región de España con mayor volumen de deuda pública y deuda per cápita. Además, es la región de España menos competitiva fiscalmente y con la carga fiscal más alta para empresas y trabajadores. Con estas cifras, la empresa pública de energía supondría un desfase presupuestario inaguantable para la Administración pública catalana.

Como no podía ser de otra manera, nosotros ya hemos presentado una batería de preguntas para fiscalizar hasta el último céntimo el presupuesto de la energética presentada por el señor Aragonès. Tanto su propuesta como la de la Generalitat tienen como objetivo principal usar el sector energético para profundizar en sus procesos de creación de estructuras de estado y desconexión con el resto de España. Ustedes en sus cabezas solo tienen fanatismo separatista y comunista.

Por último, me gustaría dejar una cosa clara a aquellos como la señora Jordà o el señor Ferro, que en el último pleno acusaban a VOX de estar en contra de las energías renovables. Miren, esto es lo que decimos en VOX: debemos contemplar cualquier fuente de energía como una herramienta al servicio de la soberanía nacional, incluyendo la nuclear, la térmica cuando sea necesario, las potencialidades de la hidroeléctrica y todas –todas– las renovables. Repito: y todas las renovables. ¿Se lo vuelvo a repetir o les ha quedado claro ya? Miren, se lo voy a repetir otra vez: y todas las renovables. (*Alguns aplaudiments.*)

El acceso a una energía accesible, segura y limpia es un elemento fundamental para el bienestar y la prosperidad de la sociedad. Nosotros estaremos a favor de todas aquellas propuestas que mejoren la vida de los catalanes, y ésta no lo es.

Muchas gracias.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per part del Grup Parlamentari de la CUP - Un Nou Cicle per Guanyar, té la paraula el diputat Dani Cornellà Detrell.

Dani Cornellà Detrell

Gràcies. Bé, d'aquesta moció, doncs, en general hem de dir que compartim moltíssim del contingut que ens proposen avui en aquesta sessió i estem especialment contents perquè va en la línia de les mocions que ja s'han aprovat en aquesta seu parlamentària al juny del 2021 i al març del 2022; mocions presentades per la Candidatura d'Unitat Popular per crear aquesta empresa pública que avui ja tenim aquí i perquè pugui gestionar, evidentment, les centrals hidroelèctriques del país, però també participar en plantes de generació renovable o comunitats energètiques, tal com ens proposen vostès en el punt 2 d'aquesta moció. Per tant, hi tornarem a votar a favor perquè ja està aprovat, i pensem que cal anar refrescant la memòria al Govern.

En la següent moció, la del març del 22, també es va aprovar revisar totes les concessions de les centrals hidroelèctriques de les conques internes per tal de declarar, en el cas que sigui, la seva caducitat i integrar-les, doncs, en l'energètica pública, que això és el punt 4 que presenta aquesta moció. També hi donarem suport, perquè encara no s'ha fet, i així, doncs, el Govern en torna a prendre nota.

Però el que més ens sorprèn d'aquesta moció, més enllà de que es vagi a remolc d'aquestes propostes ja fetes pel nostre partit..., ens sorprèn que vostès també governen a l'Estat espanyol, governen a Madrid, i ens hem de preguntar quines polítiques estan fent allà, no? Al nostre entendre, el Govern de l'Estat espanyol està protegint el lobby mafiós de les energètiques, de les elèctriques, i no s'està fent la feina que es podria fer. Podrien regular els preus, podrien nacionalitzar o, fins i tot, expropiar les empreses energètiques, podrien tornar a crear una energètica pública estatal. Però el que fan, doncs, són polítiques molt tèbies, des d'on governen, per fer front al robatori constant d'aquestes grans empreses a la ciutadania i al teixit empresarial.

L'únic que fan és crear dos nous impostos excepcionals i temporals a les grans energètiques, amb el qual..., els hi afectarà sobre els beneficis de l'any 22 i 23, i s'esperen recaptar uns 2.000 milions d'euros. De fet, 2.000 milions d'euros és poca cosa comparat amb els beneficis que tenen aquestes energètiques anualment. Iberdrola l'any passat, el 2021, cap a 4.000 milions d'euros van guanyar. Endesa, doncs, cap a 2.000 milions d'euros el 2021. I vostès els hi apliquen unes mesures molt tèbies amb una recaptació molt baixa. Vostès també poden fer moltes coses des de l'Estat espanyol i no les estan fent.

I ja tornant a la moció, sí que votarem el punt número 1. Però no votarem per les mateixes..., amb la mateixa argumentació, doncs, que la resta de partits, perquè entenem que tenim postures bastant diferents en aquest tema –bé, com ja saben el Govern i l'oposició.

Nosaltres, d'alguna manera, reprovarem la consellera, perquè entenem que té les eines per poder fer una transició energètica correctament, és la llei del canvi climàtic, i la manera com s'està fent, el model que s'està seguint, no el compartim ni tampoc compartim les modificacions que s'han anat fent al decret de renovables en aquests darrers temps. No han comptat amb el territori. Han començat la casa per la teulada, estan permetent que les energètiques decideixin on es fan aquests macroprojectes, siguin a l'Empordà o al Pallars. Estan decidint elles i no el Plater aquest, que sí que li donem suport, però que encara no està fet. I, mentrestant, són aquestes les que estan planificant.

I nosaltres, doncs, votarem aquest punt número 1 de reprovació a la consellera, perquè vostès ens parlaven de transformació verda i de participació al territori i el que hem vist és com s'encén el territori, com es mobilitza, com els seus propis ajuntaments, però també els dels altres partits, voten en contra de la manera com s'està fent. També com veiem que les entitats ecologistes estan sortint al carrer i manifestant-se contra les polítiques d'aquest Govern. I per això votarem que sí en aquest punt número 1. Perquè Bellprat s'ha plantat, perquè Tous s'ha plantat, perquè l'Anoia, la Terra Alta, l'Empordà, el Pallars, l'Alt Camp, el Priorat, la Segarra, les Garrigues –i així podríem anar continuant– són comarques que estan totalment en contra, doncs, de com s'està implementant aquest model. *(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)* I de fet, doncs, ens envien –i ja acabo– aquest lema *(l'orador mostra un domàs a la cambra)*, que per a nosaltres és «Renovables, sí, però no pas així».

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per part del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula la diputada Marina Bravo Sobrino.

Marina Bravo Sobrino

Gracias, presidenta. Diputados, diputadas, *consellera*... Bueno, no creo que les sorprenda, pero no cuentan con nosotros para aprobar esta moción. Algún puntito podemos votar favorablemente, pero en general, pues, no cuentan con nosotros.

Sobre... *(Veus de fons.)* El primero sí, ahora hablamos de él. Sobre la compañía energética pública, pues, por supuesto, ya saben lo que pensamos. Y sobre el impulso de las renovables, que tantas veces hemos defendido aquí, no es que no estemos a favor, obviamente, es que lo estamos mucho más que ustedes, y lo que les pedimos es más coherencia y más valentía.

Lo de las renovables en Cataluña, desde luego, es ciertamente vergonzoso. No sé cómo al Govern no se le cae la cara de vergüenza. Aquí lo hemos dicho prácticamente todos. Por un lado, somos la primera comunidad autónoma en que declaramos la emergencia climática con todo el postureo del mundo, como ya ha dicho el diputado Ferro, con cumbre, con ley, con pacto, un hito publicitario cada año, pero por otro lado nos adelantan por todas partes. Somos..., tenemos quince comunidades

autónomas de diecisiete que nos pasan por delante en eólica, y a este paso nos van a obligar a seguir dependiendo de energías mucho más contaminantes que las renovables, por supuesto, pero también que muchas otras.

Vamos a tener que estar echando toneladas de CO₂ a nuestra atmósfera cuando tenemos, por ejemplo, las nucleares, que en este aspecto son mucho más verdes, o tenemos también decenas de empresas dispuestas a invertir en energía eólica, tanto terrestre como marina, y lo tienen prácticamente imposible por las trabas que les pone este Gobierno.

¿Y por qué digo que al grupo proponente le pedimos más coherencia y más valentía? Porque sí, tenemos un primer punto que efectivamente les vamos a aprobar y que dice así: «El Parlament de Catalunya declara el fracàs de la gestió de la conselleria d'Acció Climàtica, Alimentació i Agenda Rural davant la crisi energètica.» Nosotros ese punto lo votaremos a favor, con gusto, pero no sin recordarles también al grupo proponente unas cuantas cositas, porque tienen un poco de morro. (*L'oradora mostra un full a la cambra.*) Miren, por ejemplo, y recuerden: «Alianzas parlamentarias. El Govern aprueba el decreto sobre renovables con los *comuns*.» El Govern aprueba el decreto de renovables que tenemos ahora en vigor desde 2021 con los *comuns*.

Yo entiendo que, en aquel momento, pues, les fuera muy favorable tener esa fotito para que se visualizase que ahí estaban ustedes –la CUP estaba fallando– y que se viera claro que ustedes podían soportar a ese maravilloso Gobierno que teníamos, si hacía falta. Pero hace falta un poco más de determinación y un poco más de valentía si pretenden que nos creamos que les preocupa realmente la implantación de las renovables en Cataluña.

Vamos a mantener esta fotito así, para que la acuerden, mientras recuerdo un poco cómo han sido las cosas de las renovables en Cataluña. Hemos tenido diez años prácticamente de parón, en los que no se ha instalado nada, la década de los años..., del 10 al 20, prácticamente. El año 2019, se aprobaba aquí un decreto, que, si bien era el más restrictivo, mucho más restrictivo que en todo el resto de comunidades autónomas, pues, por lo menos daba una pequeña luz de esperanza. Hasta entonces, durante la década anterior, había mucha gente dispuesta a invertir y los proyectos se paraban, además, de una forma pues muy rastrera. No es que se denegaran, sino que sencillamente se guardaban en un cajón. No es que no cumplieran la ley, cumplían todos los requisitos, toda la legislación catalana, pero sencillamente, pues, cada día se les pedía un papel más, se les iban dando largas y no se pudo hacer prácticamente nada.

El decreto de 2019 fue visto por el sector como una pequeña esperanza. Se ponían muchísimos requisitos, se limitaban los espacios en los que poder construir, pero por lo menos había algo a lo que atenerse. Había ahí un pequeño hilito de esperanza. Pero, entonces, los que ahora vienen defendiendo tanto las renovables... «Alianzas parlamentarias. El Govern aprueba el decreto sobre renovables con los comunes.» Aquí no está la noticia completa, pero ahí hablaba de todas las trabas que se han vuelto a poner desde el 2021, lo que ha hecho que el sector no acabe de despegar. Si no llega a ser por ustedes, nos regiría hoy ese decreto que tenemos sobre la marcha.

Ya he sugerido en esta tribuna alguna vez que la consejería se pusiera el nombre de «consejería de moratorias y retroceso» y, al menos así, podrían presumir de que no intentan engañar a nadie. El problema es que, con ese nombre, pues, seguramente les sería aún más fácil que partidos como el que hoy propone tan tramposamente esta moción les dieran el apoyo. Así que no, señores comunes, su apuesta por las renovables no es real y la del Govern, por supuesto, nunca estuvo ni se la espera.

Gracias.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula el diputat Lucas Ferro Solé.

Lucas Silvano Ferro Solé

En primer lloc, diu la diputada Díaz que ella també ha escrit un llibre i que després, si li permeteu l'ús de paraula, en farà promoció. (*Rialles.*)

Moltes gràcies a tots... (*Veus de fons.*) No, no. Moltes gràcies a tots i a totes per les esmenes. He d'aclarir que hi ha transaccions amb Esquerra Republicana que ahir vam entrar a darrera hora, però que ens han dit que sí que han entrat. Suposo que ja us deuen haver actualitzat el guió de votació, perquè a mi no, però espero que a vosaltres sí.

No es pot viure d'anuncis. Estic molt d'acord amb la companya Paneque, a la que li agraeixo les esmenes, que les hem acceptat totes. Però sí que es pot viure de l'aire. I jo crec que aquesta és una de les conclusions a què hauríem d'arribar a Catalunya. Hi han moviments que defensen que podem viure de l'aire, que podem viure del sol, que podem ser energèticament sostenibles aprofitant biomassa i que podem ser energèticament sobirans i que aquesta haurà de ser la forma de viure i de produir i de distribuir l'energia en aquest país.

I al senyor Eugeni: és cert que podem fer la responsabilitat extensiva en els darrers deu anys, vint anys, quaranta... Però la responsabilitat històrica de Berenguer de Cruïlles o de Pasqual Maragall o de José Montilla és menor que la que han tingut els governs en aquests últims deu anys i és menor que la que té l'actual Govern. Perquè la responsabilitat històrica avui de ser capaços d'impulsar la transició energètica és cada any més important i cada any pesa més sobre la vida de la gent. No, no, i els companys de Junts en tenen gran part de responsabilitat, jo no l'hi nego. La sociovergència de la que em parla jo no li nego que tingui responsabilitat en aquest problema, però la sociovergència és també el senyor Nadal i el senyor Campuzano. I és aquest vuitanta per cent de Catalunya que vostès dibuixen. I, per tant, si hi volem combatre, hi combatem amb polítiques transformadores i amb projectes polítics transformadors.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Aprofito, diputat, abans d'acabar aquesta moció, també per desitjar-li (*la vicepresidenta primera en funcions de presidenta riu*) tota la felicitat en aquesta nova etapa.

Acabat el debat, els faig avinent que la votació d'aquesta moció es farà aquest matí, un cop substanciat el punt número 20 de l'ordre del dia.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la crisi energètica i social

302-00196/13

Continuem, doncs, amb el punt divuitè de l'ordre del dia, que és la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la crisi energètica i social; presentada pel Grup Parlamentari de VOX. I per exposar-la, té la paraula el diputat Joan Garriga Doménech.

Joan Garriga Doménech

Gràcies, presidenta. Senyors diputats... Ustedes afirmaban que los altos precios de la energía eran un hecho coyuntural y puntual. Y más de un año después demostramos que VOX tenía razón. Ustedes han provocado, con sus políticas ecosuicidas, la mayor crisis energética, económica y social de la historia de la democracia. Ni virus ni Putin, ustedes son los culpables. Son culpables por sus leyes climáticas y sus perjuicios. Y porque criminalizan las centrales térmicas y la energía nuclear cuando las renovables, después de su inacción durante años, solo representan el 8,5 por ciento de la energía que consumimos en nuestra región. Y es por ello que nuestra dependencia con el extranjero es del setenta por ciento. Y es por ello que por culpa de esta gran dependencia tenemos unos precios tan altos. Han desprotegido y abandonado a las familias y los trabajadores de nuestra región y son responsables del atraco ener-

gético que estamos sufriendo. Y, evidentemente, muchas empresas tienen que cerrar o tienen que momentáneamente cerrar sus plantas por culpa de sus políticas.

Pusimos un ejemplo, algún ejemplo en la interpelación. El sesenta por ciento del sector turístico de Gerona dice que se plantea cerrar por el aumento del gasto energético. O cierran las plantas de purines de Cataluña por la subida del precio del gas. Les avisamos de que con su fanatismo climático esto iba a suceder. Solo VOX votó en contra de la Ley 7/2021, de 20 de mayo, de cambio climático en el Congreso –todos votaron a favor–, que limita los nuevos proyectos de exploración y explotación de hidrocarburos, minerales y carbón en el territorio español. Y solo VOX aporta y aportará la solución cuando gobierne, impulsando un plan de soberanía energética nacional para que España explote todos sus recursos para así reducir su dependencia energética del extranjero y poder ofrecer a las familias, a las empresas, a los trabajadores, una energía asequible. Pero mientras esto no ocurra, pues presentamos esta moción aquí, porque se pueden tomar medidas aquí y ahora. Y les voy a desglosar brevemente las medidas que planteamos en nuestra moción.

Primero: presentar unos presupuestos y unas medidas fiscales y financieras orientadas a apoyar la economía de las familias y las empresas. Esto se podía poner en marcha el 1 de enero del próximo año.

Incrementar ahora, aquí y ahora, el bono social y las ayudas para pagar suministros; con prioridad nacional, evidentemente, porque no nos sobran los recursos, y perspectiva de familia.

Tercero: suprimir los impuestos mal llamados «verdes», que gravan la actividad empresarial y castigan la vida diaria de los catalanes.

Cuarto: rebajar el IRPF en todos los tramos salariales del tramo autonómico, porque de esta manera subiremos los sueldos a los trabajadores. Si ustedes rebajan cinco puntos, siete puntos el tramo autonómico, los trabajadores tendrán más dinero en sus nóminas.

Quinto: suprimir el gasto superfluo e ideológico como el que supone las *conselleries* de Feminismo, Exterior o, por ejemplo, los lujos de los expresidentes de la Generalitat. Eso se llama ahorrar para poder bajar impuestos.

Sexto: asesorar a las empresas para mejorar su eficiencia energética y ayudándoles con prestaciones económicas directas para que puedan hacer frente a los costes de producción, que han subido tanto por culpa de la subida de los precios de la energía.

I som conscients que el Govern d'Esquerra Republicana està molt «liat»; està molt «liat» amb les seves baralles amb els seus exsòcis i està molt «liat» repartint els seus càrrecs. Però, sincerament, ja han fet molt mal a Catalunya i als catalans; pel seu separatisme, que divideix els catalans; pel seu malbaratament, que «matxaca» a impostos i no prioritza les despeses en l'essencial, i, per descomptat, pel seu fanatisme climàtic, que perjudica famílies i empreses.

Por último, les haría un ruego: cambien el rumbo, aunque solo sea este invierno. Piensen en los catalanes que van a pasar frío y en los trabajadores que van a perder su puesto de trabajo, y apoyen las propuestas de esta moción.

Muchas gracias.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Atès que no s'hi han presentat esmenes, a continuació, per fixar la seva posició, té la paraula, per part del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, el diputat Jordi Riba Colom.

Jordi Riba Colom

Gràcies, vicepresidenta. Es fa difícil començar, eh? Quin allò..., diríem, quin *alarde* de dogmatisme ideològic. A vegades costa saber a quina dècada viuen vostès. Parlen de que som els responsables. Suposo que fa referència a les competències en matèria energètica, i, efectivament, en som responsables. Potser vostès, que viuen a no sé quina dècada, no han sentit a parlar d'allò de l'excepció ibèrica, i de que en

aquests moments els preus de l'energia a la península Ibèrica tenen uns diferencials molt importants, menors que la resta de veïns comunitaris. Alguna cosa a veure hi tenim, certament, amb aquest fet que no és menor. Som els responsables, efectivament, de que aquí estiguem menys malament que en altres llocs per una crisi energètica que s'ha derivat, efectivament, entre d'altres..., per algú amb qui vostès han tingut certa amistat i certes relacions, com el senyor Putin.

Però comencem en matèria de la moció que vostès ens presenten. Hi ha quatre constatacions referents a la crisi energètica, a les prioritats, la seva agenda ideològica. No hi estem d'acord, des del principi fins al final. I sis punts en els que insten el Govern a diferents qüestions. Al pressupost, a fer el pressupost, s'obliden de que el facin en temps i forma. I les prioritats que vostès hi plantegen referides a la crisi energètica, les podríem compartir, però vostès obliden –no ens sorpren–..., cap referència en el pressupost a qüestions com l'educació, la sanitat o les prestacions socials. Per tant, no podem estar-hi d'acord.

Amb relació al bo social, hem de dir-los que les seves mocions han perdut qualitat –si és que en algun moment, podríem dir-ne així–; els hi falta allò, una mica de detall, de concreció, de saber de què ens estan parlant. Perquè vostès ens parlen del bo social, però no ens diuen ni quan, ni com, ni què, quan es refereixen a incrementar aquestes prestacions. Per tant, ens sembla absolutament frívol.

Respecte a la fiscalitat, eh?, el seu tema estrella. Vostès, avui, implícitament ens han tret a passejar de nou el senyor Laffer, allò de que si baixem els impostos i tal, la gent tindrà més diners a la butxaca. Miri, li recomanaria la lectura d'un article d'opinió d'ahir de *La Vanguardia* del senyor Enric Juliana, un article que es titula «La Liz ha encès el llum», en el qual explica la castanya que s'han fumut els britànics aplicant la seva política; quines han estat les conseqüències d'aplicar temeràriament, frívolament, una baixada fiscal; quina ha estat la conseqüència que ha portat la Gran Bretanya al caire de la ruïna més absoluta. Això són les conseqüències d'aplicar aquest model fiscal que vostès ens plantegen de manera obsessiva, de manera dogmàtica, això sí, de manera sistemàtica.

Miri l'aplicació d'aquestes mesures..., a part del que ens explica perfectament el senyor Juliana –els hi recomano entusiàsticament la lectura d'aquest article–, els hi podria també referir un article d'un economista potser menys conegut, no sé si els hi sonarà, un senyor que es deia o es diu Olivier Jean Blanchard. Va fer un article, el 2013, que es titulava «Errors en el pronòstic del creixement i multiplicadors fiscals».

Aquest senyor, lluny de ser un *rojo sociocomunista*, que vostès diuen a vegades, era l'economista en cap del Fons Monetari Internacional, i analitzava les conseqüències de l'aplicació de les mesures d'austeritat que vostès defensen en el període de 2009-2013, i explicava amb dades, de manera empírica, com les conseqüències d'aquestes mesures impliquen que per cada euro que es va treure de l'economia a través de la reducció fiscal, es va empobrir, es va reduir l'economia en 1,5 o 2 euros.

Per tant, l'efecte d'aquestes mesures és de contracció de l'economia. És allò... Perquè tothom ens entengui, vostès plantegen una cosa molt semblant al *timo de la estampita*, eh? Li poso un euro a la butxaca, però no li dic que vostè pel camí en perdrà dos, que és el que va passar amb la crisi, el 2009, amb l'aplicació d'aquestes mesures que vostès ens plantegen.

Per tant, radicalment en contra d'aquestes mesures de caràcter fiscal absolutament temeràries: reduir tots els trams de l'IRPF de manera indiscriminada sense pensar o sense afinar si estem parlant de les rendes baixes, de les rendes altes, obviant qualsevol principi o qüestió de progressivitat.

Per últim, ens plantegen vostès també la supressió de conselleries i l'aplicació de mesures d'austeritat. Miri, el dia que vostès suprimeixin la vicepresidència de Castella i Lleó –que ho recordo: una vicepresidència sense funcions–, podran venir aquí..., i no dic que tinguin credibilitat, perquè, al nostre entendre, vostès estan una mica lluny d'aquesta perspectiva, però el dia que vostès suprimeixin aquesta

vicepresidència sense funcions, parlin d'austeritat i parlin de prioritats i de despesa supèrflua. Mentrestant, no pretenguin donar-nos lliçons en aquest sentit.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta segona

Gràcies, diputat. A continuació té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, el diputat David Saldoni i de Tena.

David Saldoni i de Tena

Gràcies. Consellera, diputats, diputades, estem davant d'una moció d'aquelles que ho volen arreglar tot amb quatre paraules, amb quatre titulars; carregant-s'ho tot, dient que s'han d'abaixar els impostos, i amb quatre paraules màgiques voler solucionar els problemes de les famílies i de les empreses. El problema el tenim que quan s'intenta treballar per solucionar els problemes de les famílies i de les empreses, vostès també sempre hi estan en contra, perquè realment no volen solucionar els problemes ni de les famílies ni de les empreses, sinó que simplement el que volen és carregar-s'ho tot.

Els que volem solucions som els que treballem i intentem treballar per poder oferir alternatives, per poder oferir solucions als problemes que tenim sobre la taula. I vostè parla tant de les famílies com de les empreses. I a mi m'agradaria parlar-li d'algunes d'aquestes solucions que no venen només d'avui.

Avui tenim un problema emmarcat a nivell mundial sobre el preu de l'energia, i, òbviament, n'hem de parlar i s'ha d'afrontar, però tampoc estaran d'acord en arribar a la solució definitiva –que no ens acompanya ara, però el llibre d'en Ramon Tremosa marca la solució–, que és la sobirania energètica, per tal de poder, en aquest cas, tindre una no dependència d'altres parts a l'hora d'afrontar la necessitat energètica del nostre país.

Però si parlem de temes més concrets, podem parlar també dels problemes a l'hora d'afrontar la pobresa energètica. I la pobresa energètica s'afronta, doncs, arribant a acords, en aquest cas, també amb les empreses energètiques. I va ser també, doncs, mira, en aquest cas, en el moment que el conseller Tremosa..., vam liderar, juntament amb les entitats municipalistes i el Govern de la Generalitat i Endesa, en aquest cas, un acord per tal de poder sufragar el rebut de l'energia de les persones més vulnerables, amb un cinquanta per cent per part de cada una de les parts. Aquesta és una manera de treballar, una manera d'avançar en la feina per ajudar les persones.

O també ho és la feina que s'ha fet també des de Drets Socials en l'àmbit de l'augmentar i de poder tindre un contracte programa amb les administracions locals, per tal de que la coordinació, la col·laboració i la cooperació entre administracions arribi realment a l'arrel del problema per poder afrontar aquests problemes. Poder augmentar el contracte programa fins a 320 milions per a aquest any, amb un augment de 76 milions l'any 22, és treballar perquè hi hagin, en aquest cas, més suports a la urgència social, més suports a la pobresa energètica i poder ajudar directament les famílies.

O, també, en aquest cas, en els problemes, com se n'ha parlat en altres moments..., el sensellarisme, que també l'hem afrontat.

I, per tant, doncs, aquestes són feines que s'han fet quan es van solucionar problemes concrets a l'hora de parlar de persones, a l'hora de parlar de necessitats concretes. Aquesta feina és la que des del Govern de la Generalitat, doncs, s'ha tirat endavant, però també des d'aquí el Parlament. El mes de març, el company Canadell va presentar una moció en aquest plenari sobre l'impacte econòmic de la guerra, un fenomen que ens està matxucant a tots plegats en molts àmbits, a nivell de preus, a nivell d'inflació, a nivell d'impacte econòmic. En la majoria d'aquells punts que es van presentar en aquella moció, que estan tots encarats a regular preus, a afrontar les necessitats que tenim per poder, doncs, tindre un nou model energètic i també un nou model fiscal sobre l'energia, també vostès hi van votar en contra en la majoria dels punts.

Per tant, el que hem de fer tots plegats és treballar per poder trobar solucions i aportar-ne de concretes, que, com deia el company, vostès aquí fan una tirada de paraules

boniques, altisonants, amb els tòpics de sempre de carregar-se «xiringuitos» i altres històries, però mai sense arribar a l'arrel dels problemes, que és el que intentem fer els altres grups parlamentaris. Per tant, òbviament, el nostre vot hi serà i serà negatiu.

Gràcies.

La vicepresidenta segona

Gràcies, diputat. A continuació, per fixar la seva posició, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Un Nou Cicle per Gual, el diputat Dani Cornellà i Detrell.

Dani Cornellà Detrell

Gràcies. Bé, com és ben sabut, votarem que no, doncs, a tota aquesta moció, perquè, com ja hem explicat moltes vegades, doncs, VOX, el que ens presenta és una moció basada en el fonamentalisme negacionista; és a dir, amb el fer veure que no està passant res, que tot és conjuntural i que les seves suposades mesures, que no ho són, en realitat, sinó que és populisme barat..., i molt barat, perquè allà on governen, no apliquen res del que aquí ens diuen. És un populisme que el que fa és proposar coses basant-se en que suposadament aquesta guerra ens porta a aquesta situació de crisi energètica, que tot és conjuntural; però tot el problema va molt més enllà de tot això, i cal començar per reconèixer que tenim una crisi sistèmica a tots nivells i que no ve de la guerra, sinó que ve de la crisi ecològica mundial que vivim, de la falta de materials, de minerals, de recursos, i que no podem tornar enrere. Per molt que VOX sigui un partit negacionista, un partit nuclear, no hi ha volta enrere.

Estem en un moment de canvi. Vostès encara no ho han entès o no ho volen entendre, perquè els seus objectius són uns altres. Ens parlen de *gasto superfluo*? Segurament –segurament. Però quan els hi diem d'abaixar el sous d'aquí al Parlament o de les dietes, doncs, adaptar-les a la realitat, vostès mai no ens donen suport. Però suposo, és clar, que això no és un *gasto superfluo* per a vostès, perquè s'ho posen a la butxaca o ho envien a VOX SA a Madrid, per anar, doncs, engreixant la caixa del màxim accionista, no?, el senyor Abascal.

Però bé, les propostes que ens presenten, també, com ja hem dit moltes vegades, doncs, són pensades per als rics, per a les marqueses, per als marquesos. Volen acabar amb la fiscalitat verda, perquè, clar, això perjudicaria, doncs, les seves empreses i els que les financen, no? De fet, alguns d'aquests anys han rebut *mucho dinerito*, com diuen vostès, d'aquestes empreses en format de donacions. Curiós, curiós que d'això no en parlin mai. Clar, si posem una fiscalitat verda, les seves empreses com els hi faran aquests regalets? Com els hi ompliran les butxaques? I evidentment, doncs, han de donar suport a aquest món empresarial, a aquests oligopolis, a aquests monopolis que hi han a l'Estat.

I quan parlen, després, de reduir els impostos a les famílies, ho generalitzen. Vostès no entenen, doncs, que al qui menys té, menys impostos se li han d'aplicar, i al qui més té, més se li han d'incrementar els impostos. I això tampoc no ho comparteixen, perquè tornem a estar a l'arrel del problema: incrementar els impostos als qui més tenen. Ostres, no, si són els seus amics! És evident que això no ho volen.

Per tant, doncs, ens presenten lo de sempre, no? Un programa genèric, el presenten a arreu on van, sense cap tipus de criteri, intentant fer aquest populisme que, en certa manera, arriba a una part de la població –això és així–, però que també al final es va veient, doncs..., se'ls hi va veient què s'amaga darrera aquesta careta, no? Una careta d'un partit que tots sabem que ve del Partit Popular, i que la còpia, una còpia dolenta com són vostès..., que això no vol dir que el PP sigui molt millor, però vostès en són una còpia dolenta, i de mica en mica la gent ja va tornant cap al partit original. I vostès, com saben, passaran a la insignificança i desapareixeran, perquè són fanàtics negacionistes. I desapareixeran, o faran purgues internes, com fan arreu del país o aquí mateix, i ja van acostant els purgats..., de mica en mica els van acostant al Partit Popular, posant-los a la fila de cap amunt.

Per tant, doncs, no són exemple de res, ni poden venir aquí a parlar de res, perquè l'únic que busquen és obtenir el màxim benefici, el màxim poder, per afavorir els de sempre i omplir la caixa dels de l'IBEX 35, perquè després els corresponguin, com sempre han fet i com porten des del seu inici fent, mitjançant donacions anònimes, o no tan anònimes, cap a vostès, perquè tinguin la famosa *paguita*.

La vicepresidenta segona

Gràcies diputat. A continuació, per fixar la seva posició, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'En Comú Podem, el diputat Lucas Ferro Solé.

Lucas Silvano Ferro Solé

Moltes gràcies, consellera. Vicepresidenta, no esgotaré el temps, eh? M'ha fet una mica de gràcia la seva intervenció, perquè, clar, vivim en un moment en què és complicat sostenir algunes posicions polítiques. I ara el problema de la crisi energètica..., és de les úniques fonts d'energia que hem abaixat de preu els darrers anys i que costen menys d'instalar, que no tenen cost pràcticament de producció d'energia perquè són energies renovables. I la solució a la crisi energètica que estem vivint, doncs, evidentment és apostar pel gas, com tothom sap. Si apostem durament pel gas, segurament baixarà el preu de l'electricitat, quan no directament pel petroli o per l'urani.

La veritat és que és una sortida bastant suïcida, però el problema del moment històric en què vivim és que, en realitat, totes aquestes formacions que són ultraneoliberals radicalitzades són un desastre, perquè no hi ha hagut mai revolució industrial en països que han apostat per abaixar impostos i per desprotegir mercats. La indústria nacional és fruit de l'Estat i és creació de l'Estat en tots els moments històrics i en tots els països. Hem vist al Regne Unit el ridícul històric que suposa en aquesta situació fer una ofensiva per abaixar impostos, que pràcticament els han hagut de rescatar la moneda dos o tres vegades –ja m'he descomptat–, i ahir al Parlament quasi s'estoven pel *fracking*.

I el que estem vivint és que, clar, hi ha discursos que és difícil que encaixin en la conjuntura econòmica. I el discurs neoliberal és evident que ha fet fallida política i econòmicament i que és incapaç d'explicar per què està passant en el Regne Unit el que passa, per què ha passat durant..., per què si hem abaixat impostos des dels anys vuitanta, Europa s'ha industrialitzat com mai a la seva vida i ja no som potència productiva, per què des de que es van aplicar les polítiques d'austeritat s'han reduït salaris... Diuen: «No, si les empreses paguen menys impostos pels salaris dels seus treballadors, pujaran els salaris.» *Claro*. Per això un conductor de Cabify cobra menys que un taxista, o per això els falsos autònoms d'aquest país, als que s'està contractant com a autònoms per evadir les prestacions socials, són tots precaris, evidentment. És que l'economia no funciona així, ni la fixació de salaris funciona així, ni la relació entre els impostos i la potència econòmica i la moneda funcionen així.

I és tan evident que tot això ja no funciona que és ridícul escoltar-los. Europa ha viscut situacions inclús pitjors que aquestes, però després de la Segona Guerra Mundial es va construir una Europa diferent, no només contra el feixisme que va sorgir a Alemanya, a Espanya, a Itàlia, no, també contra els estats liberals que creien que el seu únic deure era protegir la propietat privada i l'enriquiment d'una classe social contra la resta de la població. També contra això es van construir els estats de postguerra. I per això el nostre Estat, com tota la resta d'estats europeus..., no són estats liberals, són estats socials, democràtics i de dret, perquè tenen la responsabilitat de garantir la prosperitat a la major part de la seva població.

Però, en fi, crec que és una mica ridícul aquest espai en què vostè s'ha volgut posar. Es comenta molt últimament si Meloni..., si vostès són fills de Mussolini o són fills de Franco. Jo no tinc cap dubte que segurament vostès tenen una adscripció personal i un fanatisme ideològic que segurament els ultrapassa. Però, en tot cas, si són fills de Mussolini o fills de Franco, són els fills que van estudiar ADE, que han jurat lleialtat a la tecnocràcia neoliberal europea i que són més atlantistes que ningú. I aquesta segu-

rament és la major descripció del que suposa Meloni i del que suposen vostès. Vostès no són cap excepció política, vostès són l'ala dreta d'uns neoliberals que ja no tenen rumb i que de l'únic que són capaços és de reescalfar els sistemes polítics fins a fer-los entrar en fallida. Ja veurem si la senyora Olona aporta noves idees en aquest debat. Moltes gràcies.

La vicepresidenta segona

A continuació, per fixar la seva posició, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, el diputat Joan García González.

Joan García González

Vicepresidenta, diputados, diputadas... Diputado Garriga, me dirijo a usted, creo que ya se lo han dicho prácticamente todo. Entonces yo..., realmente me cuesta mucho innovar. Creo que lo puede hacer, y lo voy a intentar.

Nosotros, como siempre, no vamos a hacer..., ni vamos a votar en bloque a una moción de nadie y no lo hemos hecho con nadie, y nunca lo hemos hecho y, por lo tanto, a esta moción de VOX..., habrá algunos puntos que votaremos que sí y algunos, obviamente, pues, que no, en base a nuestras propuestas liberalprogresistas que siempre hemos defendido en este Parlamento.

Básicamente, la realidad y la diagnosis de la situación en la que nos encontramos, aunque parece que hay diferencias, no la voy a hacer yo, pero es evidente que tenemos que desarrollar políticas de ayuda energética, ayuda social y sobre todo de impulso empresarial y de impulso de riqueza empresarial, en este caso, de apoyo a iniciativas empresariales de forma urgente. Eso es una realidad. Yo no voy a entrar en eso, porque creo que es evidente. Y la constatación que ustedes hacen en esta moción, estas constataciones que hacen, pues me parecen correctas.

También les he de decir –y creo que es importante– que, si uno coge la constatación, por ejemplo, 1, la que dice: «Cataluña y el conjunto de España se enfrentan a una crisis energéticosocial que pone en peligro miles de puestos de trabajo, la supervivencia de numerosas familias y medianas empresas», etcétera. Si quitamos «Cataluña» y ponemos «Castilla y León», también vale. ¡Y valdría! Y ustedes no han hecho nada reconocible en Castilla y León para que eso no ocurra, porque podemos constatar que sigue pasando; en Castilla y León también pasa, más allá –se ha comentado, y es cierto– de tener un vicepresidente sin funciones, eso sí, que se gusta a sí mismo bastante y al que le gusta bastante intentar teatralizar todo lo que podría ser y nunca será. Pero es evidente que ustedes lo de gobernar, pues..., de momento, lo que hemos visto en Castilla y León no cumple más allá que esto. Pero en la constatación estamos de acuerdo, porque constatamos esto en Cataluña, constatamos esto en Castilla y León y constatamos esto en toda España.

Luego, entran ustedes en algunos asuntos..., como cuando hablan de la prioridad nacional o de la perspectiva de familia. Mire, nosotros creemos en la igualdad. Somos liberales y creemos en la igualdad de todos los ciudadanos que viven en nuestra sociedad, con lo cual no necesitamos, en este caso, más perspectiva que uno de los puntos de los que ustedes hablan, que es la renta –la renta. Evidentemente, tenemos que gestionar las ayudas según renta y otras variables, evidentemente, que vulnerabilizan o no a nuestros conciudadanos. Pero, de verdad, cuando entran ustedes en este tipo de paranoia sobre la prioridad nacional, que además va contra los tratados de la Unión Europea, pues, sinceramente, no les entiendo o, por lo menos, creo que no debería entenderlos.

Hemos mirado también otras propuestas, en algunas votaremos... Son... Cuando hablan ustedes de medidas fiscales, cuando hablan ustedes de otras medidas, digamos, que pueden..., en las que podemos pensar o creer y podemos defender, aunque son muy muy muy suaves; pero ustedes no han hecho ninguna propuesta energética. O sea, han hablado de energía, pero no sabemos cuál es su modelo energético. No sabemos si creen ustedes en las renovables, si creen ustedes en la energía nuclear.

O sea, aquí no hay una propuesta energética de ningún tipo. No sé, vienen aquí a hablar de energía, hablan de toda una serie de bonos –social, térmico y eléctrico–, de una serie de ayudas, pero ¿cuál es el modelo de VOX energético? Creo que no lo tienen. Pero bueno, yo creo que en este caso es más evidente que ninguna.

Y una que es muy... Al menos, a mí me ha sorprendido cuando ustedes hablan, una vez más, de reducir los gastos en los chiringuitos, y que ustedes no van a participar en la *corporació*. De hecho, quieren que desaparezca la *corporació*. Nosotros siempre hemos dicho que hay buena parte de los chiringuitos y buena parte de la *corporació* que deberíamos reducir, sobre todo lo que son los gastos..., como gastos superfluos. Pero claro, ustedes dicen esto, pero luego uno busca un poco y ve una noticia de *Vozpópuli*, que no..., digamos que no creo que sea sospechosa de nada, en la que «VOX designa a Álvaro Zancajo, ex jefe de prensa de Olona, como consejero en RTVA». Entonces, ¿ustedes en qué creen? Sinceramente, ¿en qué creen? ¿Cuál es su modelo? Eliminamos los, digamos... ¿Eliminamos o reducimos el gasto en las televisiones públicas autonómicas o no?

Gracias, presidenta.

La vicepresidenta segona

Gràcies. A continuació, per fixar la seva posició, té la paraula, en nom del Grup Mixt, el diputat Alejandro Fernández Álvarez.

Alejandro Fernández Álvarez

Gracias, presidenta. Bien, nosotros votaremos a favor en todos los puntos menos en el 4, el 7 y el 9, donde nos vamos a abstener porque compartimos una parte de esos puntos, pero no podemos compartir su referencia al principio de prioridad nacional.

Ayer yo animaba –también al mundo separatista– a decir la verdad. Cada uno con sus ideas, pero si uno está orgulloso de sus ideas no tiene por qué ocultarlas con tacticismos y estas cosas. Yo creo que eso es aplicable a todos los que estamos aquí. Cada uno con nuestras ideas, decir la verdad. Pues bien, ¿el principio de prioridad nacional puede aplicarse en un sistema autoritario? Sí, sin ningún problema. ¿Puede el principio de prioridad nacional aplicarse en las sociedades libres democráticas? No. Directamente.

No hay Tribunal Constitucional, o Tribunal Supremo allí donde no hay Tribunal Constitucional, en cualquier democracia del mundo, en el mundo entero democrático, que pueda aceptar semejante cosa. ¿Por qué? Pues porque, una vez un inmigrante es legal y tiene sus papeles en orden –insisto, es legal y tiene sus papeles en orden–, ninguna democracia del mundo puede exigirle que cambie de nacionalidad para compartir derechos y obligaciones en el país de acogida –ninguna. Ustedes muchas veces señalan que defienden la inmigración legal y ordenada. Pues no. Porque ustedes les exigen que cambien de nacionalidad, pero luego tampoco se la quieren dar. Con lo cual, ustedes no defienden la inmigración legal y ordenada, ustedes defienden la inmigración cero, que es otra cosa.

Pues bien, la inmigración cero es incompatible con las sociedades libres y democráticas. ¿Alguien podría entender Estados Unidos con inmigración cero? Y hablo de un país con unas normas de inmigración muy duras, muy estrictas, que les ponen los pelos de punta a la izquierda. A mí me parecen correctas, las medidas de inmigración de Estados Unidos. Pero no es inmigración cero. De hecho, es uno de los países con más nivel de inmigración del mundo.

Pero voy más allá y hablo de nosotros, de los españoles. ¿Alguien se imagina qué situación hubieran vivido los miles y miles, decenas de miles de españoles, que se fueron en la década de los sesenta a Suiza o Alemania, si se hubieran encontrado ahí países de inmigración cero que les hubieran exigido cambiar de nacionalidad para poder llegar allí? Sería completamente imposible.

Por tanto, la inmigración..., nosotros defendemos la inmigración legal y ordenada, con medidas estrictas, porque, si no, precisamente se acaba poniendo en tela de jui-

cio en las sociedades libres. Pero las teorías de la inmigración cero son incompatibles con la democracia. Y eso me remite a la última pregunta, cuando decía «la necesidad de decir la verdad». O se cree en la democracia con sus imperfecciones o no se cree. No hay más debate. Por lo tanto, ahí también ustedes tendrán que decir la verdad.

Gracias.

La vicepresidenta segona

Gràcies, diputat. Finalment, per fixar la seva posició, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, la senyora Maria Jesús Viña i Ariño.

Maria Jesús Viña i Ariño

Gràcies, vicepresidenta. Consellera, conseller... Avui, una vegada més, l'extrema dreta masclista i xenòfoba ens porta al Ple una moció imprecisa, subjectiva i certament demagògica. Mos trobem davant d'una situació d'emergència climàtica i social evident, una situació de crisi climàtica que està estretament relacionada amb lo nostre model social. I cap grup parlamentari, ni el de VOX, hauria de qüestionar que la crisi energètica té una relació estreta amb la crisi climàtica. I, per tant, no podem obviar el canvi climàtic quan oferim respostes a l'escalada de preus a causa de la inflació o de la crisi energètica. I, en este sentit, és necessari que la transformació energètica siga socialment justa, sense deixar ningú enrere.

Des del Govern, cal garantir l'accés a uns serveis públics de qualitat i universals que vetllin per l'equitat social a través de la redistribució de la riquesa, posant al centre de les polítiques socials les persones. Cal que esta minoria privilegiada que es beneficia de la crisi contribueixi, mitjançant la fiscalitat, a fer més fàcil, digna i justa la vida d'aquelles persones que la pateixen i que, desgraciadament, en són una gran majoria. Cal incidir en les rendes mitjanes i baixes. A diferència del que prediquen vostès amb falses preocupacions, a nosaltres sí que ens ocupen i preocupen realment totes aquelles famílies en risc de vulnerabilitat.

I, miren, aprofito estos minuts per recordar-los com està actuant lo Govern republicà perquè això siga possible. En este sentit, el Govern no es cansarà de defensar la necessitat de la intervenció del mercat energètic per part de les institucions comunitàries i estatals: la limitació dels beneficis de les companyies per tal d'abaratir les factures dels subministraments o l'aprovació d'impostos que graven estos beneficis són mesures necessàries i perfectament justificables en un context on és necessari donar aire a les llars i al teixit productiu.

Com ja va avançar el molt honorable president, el Govern ha posat en marxa un escut social de 300 milions d'euros amb la finalitat d'ajudar la ciutadania i el teixit productiu a afrontar millor l'escalada de preus. Un primer pla de xoc que, entre altres aspectes, contempla que les cent mil famílies més vulnerables de Catalunya rebran l'augment del cinquanta per cent del bo social tèrmic este mateix any. Així es pretén evitar que esta tardor i hivern ningú passe fred per culpa de l'augment del preu de l'energia.

Este escut també inclourà una partida de 67 milions d'euros destinats a acompanyar totes les petites i mitjanes empreses a emprendre projectes de transició energètica; a fomentar la retirada de teulades d'amiant i instal·lar en el seu lloc cobertes amb plaques solars destinades a l'autoconsum; a subvencionar projectes de bioenergia i a reduir a sis mesos el temps màxim per a autoritzar projectes de plantes i parcs d'energia elèctrica renovable amb una potència inferior a cinc megawatts, per tal que puguem començar a produir energia en menys d'un any.

El Govern impulsarà dos línies d'ajuts complementàries: una de 57 milions d'euros, per facilitar que la ciutadania puga instal·lar a casa seua sistemes de producció i energia renovable destinada a l'autoconsum, i una altra d'11 milions i mig d'euros per tal que les comunitats de veïns i les empreses puguin instal·lar sistemes automàtics d'encesa i apagada de llums en espais comuns.

En tercer lloc, l'acció de govern s'orienta pensant en el món que esdevindrà demà. És imprescindible fer referència a la necessitat d'estalvi energètic i d'acceleració de la transició energètica. I en este sentit vull marcar algunes actuacions. Per una banda, el passat mes de maig es van iniciar les tasques per dur a terme el pla territorial sectorial d'implantació de les energies renovables en tot lo territori, com a instrument de planificació amb naturalesa d'estratègia territorial. I cal recordar que abans d'acabar l'any es constituïran les oficines comarcals de transició energètica, avançant també amb pas ferm cap a la creació de l'energètica pública. De fet, en este sentit, lo Govern ha aprovat la seua creació i ja els seus estatuts.

Justícia social i sostenibilitat ambiental són dos elements inseparables, complementaris i imprescindibles en el context d'emergència social i climàtica actual. Per tant, si el Grup Parlamentari de VOX està en contra de les polítiques socials igualitàries i en matèria d'acció climàtica d'este Govern, només podem arribar a una conclusió: que l'orientació del Govern republicà és la correcta.

Evidentment, cap dels punts de la seua moció comptarà amb el suport del Grup d'Esquerra Republicana.

Gràcies.

La vicepresidenta segona

Gràcies, diputada. Acabat el debat, els faig avinent que la votació d'aquesta moció es farà aquest matí, un cop substanciat el punt 20 de l'ordre del dia.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la gestió del Cos de Mossos d'Esquadra

302-00193/13

Passem ara al punt dinovè de l'ordre del dia, que és la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la gestió del Cos de Mossos d'Esquadra; presentada pel Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. Per exposar la, té la paraula el diputat Ramon Espadaler i Parcerisas.

Ramon Espadaler Parcerisas

Moltes gràcies, senyora vicepresidenta en funcions de presidenta. Honorable conseller, senyores i senyors diputats, com que veig que abans de venir en aquesta cambra el conseller, poc o molt, ha començat el debat sobre el tema que ens ocupa, que és tot aquest desori de la cúpula de Mossos, en una emissora de ràdio, jo em veig obligat a continuar-lo, però m'agrada fer-ho en seu parlamentària, que és on hauríem de fer aquestes coses, no pas discutir-nos a través dels micròfons.

Miri, des de que el Govern..., des de que vostè està al capdavant del Departament d'Interior que no parem de parlar de crisi en el Cos de Mossos d'Esquadra: comencem amb el relleu del comissari Trapero pel senyor Estela, que posteriorment és cessat, entremig trenta-sis càrrecs..., amb tot el desori i l'enrenou que, en definitiva, estem vivint aquests dies. I això ens preocupa, perquè, mentre parlem d'això, no parlem d'altres coses importants –ara, doncs, ho recordàvem alguns companys–: no parlem de la situació a Ciutat Vella, que l'ajuntament en ple li demana «escolti, posi'ns més Mossos aquí», o de Nou Barris o a Mataró, resolgui les ocupacions. Hi ha tot aquest debat sobre un ajuntament que s'ha equivocat estrepitosament; és perquè falla també la policia, perquè no té les instruccions precises d'actuar. I quan els ajuntaments se senten indefensos, doncs, prenen decisions moltes vegades equivocades, com ho és aquesta, no?

Vostè fa un joc de mans –segona reflexió– en el que intenta, doncs, confondre entre donar orientació política i polititzar el cos. L'orientació política que ha de donar el Govern es fa amb el pla general de seguretat de Catalunya, que vostès no han aprovat des del 2019; no es fa canviant, posant i traient comandaments del Cos de Mossos. L'orientació es marca allà on diu la llei, que és en el pla de seguretat. I, per tant, no té sentit que fem aquests experiments.

El fet que el comissari –tercera reflexió– Estela expressi la seva opinió –expressi la seva opinió– respecte al concurs de comissaris en qualitat de president del tribunal i que discrepi de vostè és el motiu pel qual l'ha cessat? D'acord. El que diuen els diaris: «No, és que és una gota més.» Quines són les gotes precedents? Ens ho pot explicar?, perquè és que el va nomenar vostè. Ens el va nomenar vostè? Fixi's en quina contradicció entra vostè quan diu: «És que vull una direcció coral.» Però quan ha de decidir qui són els comissaris, ho fa vostè sol, contra la voluntat de a qui vostè li ha exigit coralitat. El conseller..., el comissari Estela diu: «Escolti, jo veig això tècnicament.» Vostè diu: «No, jo vull allò altre.» I decideix i fa exactament allò mateix que nega en el Cos de Mossos d'Esquadra en aquesta cúpula, no?

Si la discrepància pel cessament ve d'aquest cas, doncs, ens ho expliqui, i si n'hi han de precedents, també digui'ns-ho, perquè el responsable últim de nomenar el comissari Estela és precisament vostè. Per tant, és deuria equivocar en alguna cosa amb el nomenament. Una de dues, o es va equivocar en el nomenament o el va fer a la babalà, va fer cas a algú... No ho sé. Però és que nou mesos després, ara el cessa. Expliqui'ns per què. O es va equivocar llavors o s'equivoca ara, o potser s'ha equivocat les dues vegades, ves a saber, no ho sé.

Per altra part, quan vostè parla de feminització del cos, honestament crec que fa un molt flac favor a la causa que diu defensar. Imagini's com ho rebran si vostè nomena una comissària en cap del cos. Primera, estarà sota l'escrutini de les mirades de tothom. I, segona, s'haurà d'escollar una cosa tremendament injusta: «Estàs aquí perquè ets una dona.» Han anunciat que vostès van cap aquí. És fatal, l'estratègia. La causa és noble, la podem compartir, però és difícil fer-ho pitjor. Vostè fa un flac favor a la causa que diu defensar de la feminització.

Més reflexions respecte a això. La falta de respecte per una institució com la policial. Vostès han entrat d'una manera barroera dintre del cos policial, menyspreant les institucions. El mateix menyspreu, perdoni, que té cap a aquest Parlament. Vostè ha mantingut el silenci, després de tota aquesta trencadissa, durant dies i dies fins avui, que se li ha acudit anar a la ràdio –o ahir–, perquè algú li va demanar –el diputat dels comuns. No, no... Aviam, hi havien maneres de dir: «Escolti, jo vaig a explicar al Parlament a veure què està passant.» I encara no sabem ben bé quin dia vindrà. Això és menyspreu, en definitiva, institucional.

Vostè, en definitiva, volia aquesta pluralitat, i el que ha fet és exercir una veu única, posant i traient comandaments, posant i traient els caps, en definitiva, del Cos de Mossos d'Esquadra. Fa aquest flac favor a la causa que diu defensar, falta al respecte a les institucions, començant pel cos de policia. I aquesta és la raó per la qual, doncs, nosaltres escoltarem el que ens vingui a dir quan es digni a venir en aquest Parlament a explicar-nos les raons d'aquest canvi. Però o molt canvien les coses o ens veiem abocats, ens veurem abocats –perquè veig que vostè no està per la dimissió i el president no està pel cessament de la seva activitat– a demanar la seva reprovació.

Gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Té la paraula, per defensar les esmenes presentades per part del Grup Mixt, el diputat Alejandro Fernández Álvarez.

Alejandro Fernández Álvarez

Moltíssimes gràcies. Bé, nosaltres volíem, a través de la nostra esmena, doncs, que es demanés la compareixença del senyor conseller. I el Partit Socialistes ha decidit no acceptar-la, cosa que ens sap greu, entre altres coses perquè sí que ha acceptat una esmena que presenta Junts per Catalunya.

Bé, si el que estem debatent ara mateix és el que tothom diu, i és que portem set anys d'una inestabilitat constant en el Cos de Mossos d'Esquadra i, a més, una inestabilitat que té sobretot el seu epicentre en aquesta voluntat de manipular políticament els Mossos, resulta que en aquests set darrers anys els consellers han estat

Jordi Jané, Joaquim Forn, Miquel Buch, Miquel Sàmper i ara el senyor Joan Ignasi Elena. És a dir, que en tenim, en aquests set anys, quatre de Junts per Catalunya. Per tant, molt em temo que el senyor Elena ha aprofundit en alguns errors que els seus antecessors ja havien comès.

I, en canvi, veiem que els senyors del Partit Socialistes prefereixen acceptar una esmena de Junts per Catalunya a acceptar una esmena del Partit Popular –a més, absolutament raonable–, com és demanar la compareixença del conseller, no? Potser és que el Partit Socialistes se sent còmplice, copartícip, des de l'època del tripartit, d'aquesta manera d'entendre els Mossos d'Esquadra.

El que diu la moció, la resta, doncs, és..., en fi, hi votarem que sí, perquè és acceptable tot i, a més, és urgent de fer. Però creiem sincerament que aquesta decisió d'acceptar esmenes de Junts per Catalunya i no fer-ho del Partit Popular és un profund error.

Gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Doncs ara, pel Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula el diputat Matías Alonso Ruiz.

Matías Alonso Ruiz

Gràcies, presidenta. Conseller, senyores i senyors diputats, estem debatent sobre la gestió del Cos de Mossos d'Esquadra; en realitat, sobre la mala gestió política de l'eina principal de què disposa la Generalitat de Catalunya per desenvolupar la seva competència de seguretat pública en els termes marcats per la legalitat democràtica.

Abans de continuar, vull agrair al grup proposant d'aquesta moció que l'hagi presentat davant del Ple. Celebro que ho hagi fet, que puguem debatre en aquest plenari sobre la mala gestió del Cos de Mossos d'Esquadra per part del Govern de la Generalitat i, sobretot, que, un cop més, puguem rebatre aquest Govern cofoi, que fins i tot treu pit de que hi ha hagut un seguit de comandaments dels Mossos que han deixat el cos per incorporar-se a altres reptes professionals fora de l'Administració de la Generalitat, com va fer el mateix conseller en la seva rèplica a la interpellació prèvia a aquesta moció.

Des del Grup Parlamentari de Ciutadans sempre hem dit que hi ha determinades qüestions amb les que no s'hi juga, que no s'hi pot jugar. Ho hem dit a bastament i ho hauríem de tenir tots molt clar: amb les coses de menjar no s'hi juga. Avui ho reitero: amb la seguretat pública, amb el principal cos policial que garanteix a Catalunya la seguretat pública, no s'hi pot jugar. I el Govern de la Generalitat, aquest i els que l'han precedit del mateix signe, ha estat jugant amb el Cos de Mossos d'Esquadra, especialment des de la malaurada onzena legislatura, la que va encapçalar el fugit de la justícia, que volia muntar una republiqueta de fireta i que realment viu a cos de rei a Waterloo.

Ho hem dit de forma reiterada, i sempre que ho hem dit la resposta per part del Govern ha estat que polititzem els Mossos, que fem política a costa dels Mossos, que posem en dubte les capacitats operatives dels Mossos. Una resposta que no és més que la típica fugida d'estudi de qui vol fer veure que no fa el que fa.

Dir, com fa el Govern de la Generalitat, que és l'oposició qui polititza els Mossos és fugir d'estudi i no té res a veure amb la realitat, no té res a veure amb els fets, amb tot el que ha passat els darrers anys a Catalunya sota la direcció separatista del Govern de la Generalitat. Qui polititza el Cos de Mossos d'Esquadra, qui fins i tot el fa servir com a penyora, com a moneda de canvi per guanyar complicitats i acords polítics amb altres partits d'aquest Parlament, és el Govern de la Generalitat, sense cap mena de dubte.

S'ha vist amb el senyor Forn, que va voler posar els Mossos a col·laborar en un cop d'estat. S'ha vist amb el senyor Buch, també investigat per posar-se al servei del colpista de Waterloo. S'ha vist amb el senyor Torra, que va posar en dubte la pro-

fessionalitat dels Mossos, i amb el senyor Sàmpser, que va fer seguidisme en posar en dubte aquesta professionalitat i va fer seu el mantra de la revisió del model policial.

Però l'actual conseller tampoc s'ha quedat enrere. Vostè, senyor Elena, ha posat els Mossos als peus dels cavalls, fent-los servir en el seu canvi de cromos amb la CUP i amb els comuns i amb aquesta pantomima de la direcció coral, que va voler vestir de feminització per intentar evitar crítiques sobre una decisió que des del primer moment li vam dir que no era adequada per garantir el bon funcionament d'un cos jerarquitzat com són els Mossos.

Els successius governs separatistes han fet molt de mal a la Policia de la Generalitat: intent d'involucrar tot un cos policial en un cop d'estat; ingerències en una investigació sobre la presumpta corrupció de la senyora Borràs, que avui també ens acompanya; escorta il·legal d'un colpista fugit de la justícia; atac des de les més altes instàncies del Govern a la tasca professional dels antiavalots; penyora d'un bes-canvi partidista; control absolut de la direcció tècnica, incloent-hi la purga del cap de la Comissaria General d'Investigació Criminal i d'altres comandaments, i quan el suposat comissari en cap s'adona que se'l vol fer servir d'home de palla, cessament fulminant i a seguir controlant la direcció tècnica sense cap mena de rubor.

Realment és un escàndol. Una successió en el temps de situacions escandaloses amb un denominador comú, l'actual director general de la policia, que va ser cap de gabinet de Forn i de Buch i és director general des de fa ja tres anys. La Policia de la Generalitat ha de seguir directius polítics, sí, i hi han eines perquè les segueixi, eines legals perquè les segueixi, però no ha d'estar condicionada per la política partidista, com ja hem vist a bastament que ho ha està.

Per això, amb la nostra esmena demanàvem el cessament immediat del senyor Pere Ferrer com a director general de la policia. El Grup Socialistes no l'ha volgut acceptar i aquesta petició no podrà ser votada avui en aquest Ple i no sortirà endavant. D'això en diuen oposició.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Ara, pel Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, té la paraula la diputada Mercè Esteve i Pi.

Mercè Esteve i Pi

Bon dia a tothom. Presidenta Borràs, membres de la Mesa, conseller... Senyors i senyores del PSC, la seva moció sembla que ens situï de nou, permeteu-me que ho digui així, en el dia de la marmota. Sembla que el PSC no té altra cosa a fer que intentar parlar de la politització o la no politització del Cos de Mossos d'Esquadra. Algú creu que això ens porta a algun lloc? Algú creu que això fa algun bé al Cos de Mossos d'Esquadra? Doncs no. Per això nosaltres, Junts per Catalunya, votarem que no en aquest primer punt de la moció.

Perquè el que necessita el Cos de Mossos d'Esquadra és tot el suport de les institucions públiques per oferir el millor servei a la ciutadania de Catalunya. El que necessita el Cos de Mossos d'Esquadra és estabilitat. El que necessita el Cos de Mossos d'Esquadra és fugir de les picabaralles polítiques i dels mitjans de comunicació i únicament i estrictament ser notícia per la seva tasca policial.

A Catalunya tenim un model exemplar, un cos de divuit mil agents que cada dia dona el millor de si al servei de Catalunya i la seva gent. És hora de prendre decisions. D'acord amb l'Estatut i la llei de Mossos pertoca al Govern de la Generalitat, per mitjà del president, el comandament suprem del Cos de Mossos d'Esquadra, i el president no pot estar més de perfil com ho està fent.

És una evidència que manca un projecte polític de seguretat pública. Tampoc hi ha un projecte polític per al Cos de Mossos d'Esquadra ni per a les policies locals, que ho necessiten més que mai, amb l'actual Llei –obsoleta– 16/1991. Tenim creada, per exemple, una plaça de Direcció General de Coordinació de les Polícies Locals

des de principis de legislatura, fa divuit mesos, i encara no s'ha cobert de forma definitiva. I tenim una plaça vacant, una plaça que la persona que l'ocupa, amb caràcter interí, ho fa de forma acumulada amb una altra direcció. Per què? Ja fa un any i mig. Potser no se sap ni com fer-ho ni què fer, i potser és que no hi vol anar ningú, no ho sé. Aquesta és una nova evidència de manca de projecte.

Conseller Elena, la direcció política del cos es té, però també s'ha de saber exercir. La direcció política es treballa, però no s'imposa de cara a la galeria. Recentment tenim una imatge que és per reflexionar: el comissari Estela, aplaudit pel cos i pels comandaments, i la direcció política, absent; una direcció política absent per manca de projecte, i sense saber què vol dir el comandament superior del cos, es tanca en si mateixa i no en els problemes reals de la gent.

Ens trobem encara sota els efectes d'una aplicació salvatge del 155, on els comandaments del cos i els responsables polítics estem encara sota sospita. El cos exemplar que tenim va quedar demostrat en la gestió dels atemptats de la Rambla sota el comandament del conseller Quim Forn. El 155 i ara la seva gestió, conseller Elena, posen el Cos de Mossos d'Esquadra en una situació sense precedents. Malgrat tot, i malgrat la seva gestió, el Cos de Mossos d'Esquadra és un dels millors serveis al país que podem oferir. Deixin de malmetre'l. Més rigor, senyor Espadaler; més responsabilitats, senyor Elena.

Quant als punts 2, 3 i 4, no entenem on volen arribar vostès, senyors del PSC, perquè per nosaltres no hi ha cap mena de dubte que s'han de respectar les decisions tècniques del cos; que s'ha de vetllar per l'estanquitat de les investigacions; que s'ha de garantir la imparcialitat dels processos de selecció, evidentment. O és que ho posa en dubte, senyor Espadaler, que quan vostè va ser conseller d'Interior...? I més transparència, conseller Elena. Per això hem sol·licitat la seva compareixença. Vam fer-ho ahir, per separat, ahir la tarda, perquè no se'ns va acceptar la nostra esmena, i hi ha una transacció perquè informi de la gestió de la crisi actual a la conselleria d'Interior.

I, per finalitzar, des de Junts per Catalunya sempre tindrem una actitud responsable, respectuosa, transparent i ferma vers els divuit mil agents, i els que vindran, a favor del cos de policia pel bé de la ciutadania i de Catalunya.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

A continuació, per fixar la seva posició, té la paraula, per part del Grup Parlamentari de VOX, el diputat Sergio Macián de Greef.

Sergio Macián de Greef

Gracias, vicepresidenta. Señor Elena, mire, en diciembre pasado, tras el cese del mayor Trapero, usted dijo que se abría una nueva etapa en el Cuerpo de Mossos d'Esquadra. Y, más que una nueva etapa, lo que se ha abierto es la caja de Pandora de todos los males que asolan al cuerpo: inestabilidad, ruido mediático, crisis y tensiones en la estructura de mando e injerencias políticas graves en la labor policial.

Su gestión está echando por tierra el buen trabajo de los Mossos d'Esquadra y el prestigio del cuerpo; un cuerpo que, en manos de políticos competentes que pusieran por delante la eficacia del trabajo policial por encima de sus intereses partidistas y sus obsesiones ideológicas, sería un cuerpo de élite por la excelencia de sus agentes.

Cada día asistimos a un nuevo capítulo de despropósitos y mala gestión por su parte. Usted tiene en su haber la destitución ya de dos comisarios jefes. Nada menos que siete relevos se han producido en cinco años al frente de la jefatura; graves irregularidades en las pruebas selectivas de acceso a las plazas de intendentes e inspectores.

Y déjeme que me detenga en un escándalo que es el más claro ejemplo de injerencia política: la presión rayana en prevaricación que el *departament* hizo al res-

ponsable de la Comisaría General de Investigación Criminal, señor intendente Toni Rodríguez, para parar investigaciones por corrupción política y para facilitar información que estaba judicializada a sus superiores, hechos reconocidos ya hasta por el *exconseller* señor Samper y también denunciados por el propio interesado. El resultado es que ustedes han comprometido gravemente la reputación de los Mossos d'Esquadra, sobre todo como policía judicial.

Además de esta politización insoportable, señor Elena, usted ha sentado su gestión sobre dos grandes líneas de actuación que también nos han conducido hasta la nefasta situación en la que nos encontramos ahora. En primer lugar, su fracasado experimento de una dirección coral, que ha resultado un fiasco, hasta el punto de que los comisarios Estela y Sallent ni se hablaban. Nosotros pensamos que al frente de los Mossos ha de haber un responsable, una batuta que ejerza un liderazgo colaborativo, que nada tiene que ver con el liderazgo tiránico que usted ha empleado para cesar a los comisarios jefes Estela y Trapero.

Y mire, en segundo lugar, su obsesión por la feminización forzosa del Cuerpo de Mossos d'Esquadra, que es una de las justificaciones que se ha dado para cesar al comisario Estela. Que, por cierto, también lo están criticando todos los sindicatos, porque crea un estigma en las mujeres, dando la imagen de que ascienden por cuota y no por mérito. La feminización forzosa ha dinamitado los principios más básicos de la función pública en el acceso a los puestos de mando, los principios de igualdad, de mérito y de capacidad. Y quiere pasar usted a la historia como el primer *conseller* que nombrará a la primera mujer al frente de los Mossos d'Esquadra. Mire, a nosotros que manden las mujeres nos gusta mucho –nos gusta, por ejemplo, que Giorgia Meloni vaya a ser la próxima primera ministra de Italia–, pero por sus méritos y por su valía. Desde luego, no por cuotas, no por ridículas cuotas.

Y una reflexión, señor Elena, sobre el tema de la feminización forzosa. No es nuevo, es algo que ya se ha probado en otros lugares de Europa, y el resultado ha sido desastroso. Mire, yo no sé si conoce la historia de Suecia. Hace quince años en Suecia, antes de que llegara la ola de delincuencia y Estocolmo fuera la capital más segura de Europa, nombraron jefa de policía en Estocolmo a una mujer, que no era experta en criminalidad, era profesora de primaria de profesión, pero con carné del partido que gobernaba.

A esta mujer la llamaron de un programa de televisión de Méjico –Méjico es un país con un alto índice de criminalidad– para que explicara por qué en Suecia casi no había delitos. Y ella se dedicó a decir lo mismo que usted está diciendo ahora: a hablar del éxito de las políticas de perspectiva de género, de cuotas, de que había que feminizar a toda costa la policía y de que ella no dudaba en poner al frente de la policía, en puestos de responsabilidad, a mujeres solo por el hecho de ser mujeres.

Mire, quince años después Estocolmo ha pasado de ser la ciudad más segura de Europa a ser líder en tantos por ciento en tiroteos, en asesinatos y en agresiones sexuales. Y Suecia es el primer país ya rendido criminalmente ante la delincuencia. Señor Elena, tome nota y busque líderes expertos en criminalidad para dirigir el cuerpo: personas que tengan, por cierto, el respeto profesional de sus colaboradores, de sus compañeros, ya sean hombres o ya sean mujeres, porque eso es absolutamente indistinto –expertos en criminalidad.

Y mire, para acabar, mientras usted sigue metido en enredos, disputas, injerencias políticas y obsesiones ideológicas, mientras usted está más pendiente de controlar políticamente el Cuerpo y la cúpula de Mossos d'Esquadra, la inseguridad y la delincuencia no paran de crecer en nuestra región. Solo en estos últimos cuatro días un joven cuya nacionalidad la presidenta de este Parlament no nos deja nombrar ha matado a navajazos a otro en Premià de Mar; otro joven cuya nacionalidad tampoco se puede decir ha herido gravemente en la pierna a un hombre en Barcelona, en el centro de Barcelona, para intentar robarle el móvil.

Estas son las consecuencias, señor Elena, de políticas como las que usted está aplicando, de esos enredos en el Cuerpo de los Mossos d'Esquadra, que les hacen a ustedes directamente responsables de que Cataluña se haya convertido en el referente de la delincuencia en toda España.

Gracias.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per part del Grup Parlamentari de la CUP - Un Nou Cicle per Guanyar, té la paraula el diputat Xavier Pellicer Pareja.

Xavier Pellicer Pareja

Bé; gràcies, vicepresidenta. Bon dia, diputats, diputades, conseller. Permetin-me començar mostrant tot el suport al Ricard, de Vilajuïga, que avui està sent jutjat amb una petició de vuit anys i mig de presó per part de la fiscalia per, precisament, respondre a l'extrema dreta, de la que massa sovint hem d'aguantar com vomita tota aquesta bilis i tot aquest odi. Així que, Ricard, tot el suport. (*Aplaudiments.*)

Dit això, la moció del Partit Socialistes comença dient: «El Parlament constata l'existència de reiterats intents de politització del Cos de Mossos d'Esquadra, convertint-lo en moneda de canvi per a l'assoliment d'acords de naturalesa partidària.» Hi estem absolutament d'acord, però aquí està jugant tothom; tots i cada un dels partits d'aquesta cambra estan fent aquest joc –tots i cada un.

Ahir el seu cap de files, el senyor Illa, li deia al president de la Generalitat: «O amb la CUP o amb el PSC, respecte als Mossos d'Esquadra?» Què vol dir això? Això no és partiditzar-ho? Això no és polititzar-ho? Això no és exigir unes determinades polítiques? Per tant, no cola. No cola, Partit socialistes. No cola, aquest intent de despolitització, que el que pretén és aplicar unes determinades polítiques de seguretat i incidir políticament i partidàriament en el Cos de Mossos d'Esquadra, com diuen que no fan. Per tant, votarem en contra de la seva moció i votarem en contra de la totalitat dels punts.

Un segon element. En una comissió d'Interior de fa unes setmanes, un dels seus diputats afirmava que mai s'havia produït –mai– cap abús ni cap vulneració de drets per part dels Mossos d'Esquadra. Mentida. Si fins i tot l'extrema dreta va donar lloc a que això era possible, si fins i tot els partits de la dreta van donar lloc a que això era possible. I aquí ve la següent constatació, que és que vostès, massa sovint, avancen la dreta i l'extrema dreta per la dreta, amb els plantejaments que fan en qüestions de seguretat. I això no és despartiditzar ni despolititzar, això és partiditzar i és polititzar i voler que s'apliquin unes determinades polítiques de seguretat. Per tant, pur tacticisme i pura ingerència política.

Ja hem manifestat en reiterades ocasions la nostra discrepància amb les polítiques del Govern de la Generalitat i amb les polítiques que s'estan aplicant en molts àmbits pel que fa a la seguretat i pel que fa als Mossos d'Esquadra, però el que no podem entendre –o sí que ho podem entendre, perfectament, però ens costa d'explicar– és per què un partit com el Partit Socialista de Catalunya no vol més transparència al Cos de Mossos d'Esquadra, no vol un control democràtic del Cos de Mossos d'Esquadra, no vol una comissió ciutadana independent que pugui fiscalitzar el Cos de Mossos d'Esquadra i no vol que s'investiguin els casos d'abusos i de vulneracions de drets per part dels Mossos d'Esquadra.

Això és una línia política i partidista molt clara respecte a la concepció de la seguretat. I nosaltres pensem que no ho volen perquè tenen una clara connivència i associació amb el corporativisme policial. I les tenen perquè ja defensen perfectament els interessos que vostès defensen, que són els de sempre, que són els de mantenir els privilegis, que són els de defensar els fons voltors i la banca, que són els d'evitar que la mobilització popular esgarrapi drets tant en l'àmbit social com en l'àmbit nacional.

I la deriva que han fet en els darrers anys em sembla trista: fa uns anys defensaven el dret a l'autodeterminació, després aplicaven el 155; fa uns anys defensaven de-

terminades polítiques d'esquerra, ara compren el marc de l'extrema dreta. I, per tant, tindran la nostra ferma oposició, ens trobarem als antípodes de les seves polítiques de seguretat i dels seus plantejaments, perquè no donen cap resposta a les necessitats de seguretat de la gent d'aquest país, no donen cap resposta a la necessitat de garantia de drets de la gent d'aquest país, i el que fan és alimentar un corporativisme policial que és un problema greu i creixent i del que cal fer conscient la societat catalana. Gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Gràcies. Per part del Grup Parlamentari d'En Comú Podem, té la paraula el diputat Marc Parés Franzi.

Marc Parés Franzi

Bé; gràcies, vicepresidenta. Bon dia, diputats, diputades, conseller. Sis canvis al capdavant del Cos de Mossos d'Esquadra en cinc anys no és una bona notícia; no és una bona notícia per a la imatge del cos i no és una bona notícia per a la necessària estabilitat i tranquil·litat que necessiten els i les agents per poder desenvolupar correctament la seva feina.

Clar, diu el conseller –i té tota la raó– que li correspon a ell nomenar la prefectura, decidir el model organitzatiu. I, certament, aquestes són decisions que han de respondre a un determinat model policial, a un determinat model organitzatiu, i, per tant, són decisions en clau política. En això hi estem d'acord, i aquest no és en absolut el problema. De fet, el diputat Espadaler, quan era conseller, va fer el mateix: va destituir el comissari Milan per nomenar el comissari Trapero l'any 2013.

I, efectivament, el problema –nosaltres veiem– és la incertesa, la manca d'estabilitat, la sensació de desgavell que tenim actualment, les baralles internes..., en definitiva, la imatge projectada, que no ajuda gens al funcionament de la policia com el que és, un servei públic que necessita, doncs, aquesta estabilitat, no?

Un cos que ha patit tants traumes derivats de factors externs en els darrers anys el que necessita és un lideratge professional clar i amb voluntat de permanència. I els consellers i conselleres d'Interior han de marcar les polítiques de seguretat, efectivament, però alhora han de proporcionar que el Cos de Mossos d'Esquadra tingui la confiança, de fet, que la majoria de la societat catalana els hi demostren en les enquestes.

I, per tant, el que cal és estabilitat en el cos i alhora impulsar canvis polítics –que ara m'hi referiré, no?–, canvis que tenen a veure, per exemple, amb tirar endavant la llei del sistema de policia de Catalunya. I li vaig dir ahir i li torno a insistir avui que per fer-ho el que calen són amplis acords, i, per tant, teixir aliances parlamentàries, que és el que esperem que aquest Govern es posi a fer, però de moment encara no ha fet: treballar i negociar amb els grups d'aquesta cambra.

Deixi'm fer també una altra consideració amb relació al Partit Socialista. En aquests sis canvis en cinc anys, el PSC hi té una responsabilitat no gens menor, i és que el major Trapero portava des de l'any 2013..., venia d'una reconeguda gestió d'un episodi extremadament difícil, com van ser els atemptats de l'any 17; va gestionar la policia catalana durant l'1 d'octubre demostrant que la policia pot actuar d'una manera molt diferent al que va fer la policia espanyola. I el seu va ser el primer d'aquests sis canvis en cinc anys, i va ser destituït per l'aplicació del 155, on vostès, el Partit Socialista, van ser un col·laborador necessari, per dir-ho suauement. Per tant, de responsabilitats en aquests sis canvis en cinc anys n'hi han de repartides.

Entrant en els continguts de la moció, nosaltres votarem a favor dels punts 2, 3 i 4, i no votarem a favor del primer punt, bàsicament perquè nosaltres sí que creiem que el model policial i de seguretat ha de ser un model polític, perquè, de fet, tots ho són. I nosaltres, de fet, el que creiem és que en el model actual hi calen canvis significatius, canvis importants, canvis que ens permetin avançar cap a una policia

comunitària i de major proximitat, canvis que ens permetin avançar cap a polítiques de seguretat que vagin molt més enllà de les polítiques policials, i, per tant, que la policia sigui només un actor més, no?, segurament un dels principals, però no l'únic actor en les polítiques de seguretat.

I això vol dir transversalitzar les polítiques de seguretat, això vol dir incorporar professionals amb perfils diferents en el Cos de Mossos d'Esquadra, etcètera. I, per tant, aquests són uns canvis que nosaltres creiem que s'han de produir en clau política. I el més important: avançar cap a una policia moderna i molt més democràtica, amb un escrupolós respecte als drets humans. I, per tant, dotar-nos d'instruments de transparència, de traçabilitat i d'un mecanisme extern de control i rendició de comptes.

I, en aquest sentit, ens preocupa que no parem de veure episodis com els que vam veure ahir mateix en una altra actuació desproporcionada del Cos de Mossos d'Esquadra contra el moviment en defensa de l'habitatge, dels quals el resultat són un braç trencat, una persona detinguda, càrregues injustificades, lesions diverses, periodistes i manifestants identificats... Per tant, també voldrem explicacions sobre el que va succeir ahir.

Entre altres coses, perquè nosaltres el que volem també és que els acords es compleixin. I vam aprovar, en acord amb el Govern en aquest Parlament, doncs, que els mossos havien d'anar identificats per davant, per darrere i en el casc. I vostè pot agafar la portada del diari *Ara* d'aquest matí..., i jo aquí hi veig dos agents de Mossos d'Esquadra en els quals no els hi sé veure per enlloc el número d'identificació policial, ni al casc, ni al davant, ni al darrere.

Per tant, el que volem és també que es compleixin, perquè després, quan hi han episodis..., el que cal és poder garantir la traçabilitat, perquè, si no, són masses els casos en què després no es poden identificar les responsabilitats, quan els agents de policia –hi insisteixo, no de forma majoritària, sinó de forma puntual– no actuen segons el respecte als drets humans.

Gràcies, presidenta.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Gràcies, diputat. Pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, té la paraula el diputat Chakir el Homrani Lesfar.

Chakir el Homrani Lesfar

Gràcies, vicepresidenta. Benvolguts diputats i diputades, benvolgut conseller... Les polítiques de seguretat són suposadament neutres i no han de tenir orientació política? O bé el debat sobre la despolitització s'hauria de centrar en treure la policia de la politiqueria i dels interessos de partit? Si la resposta és la segona, ens trobaran; si la resposta és la primera, no ens trobaran.

Tenim el dret i també el deure d'orientar ideològicament les polítiques de seguretat per tal de fer un canvi de paradigma en el model de seguretat que volem per a Catalunya. I, diputats i diputades, això ho fem tots i totes cada dues setmanes a la Comissió d'Interior, cada divendres a la Comissió d'Estudi del Model Policial. Vostès també ho fan, també orienten políticament els Mossos d'Esquadra i les polítiques de seguretat.

I el Govern també, és clar. I ho fa amb la implementació de mesures que fan un clar gir a l'esquerra en les polítiques en matèria de seguretat. I també ho fan vostès, i ho van fer també quan tenien la responsabilitat a la conselleria. I després hi han elements de diferències ideològiques. No passa res. Lícites, legítimes. Algunes sorprenen. Vull dir, el Partit Socialista de Catalunya en aquest faristol i en aquest hemicle i en aquest Parlament defensa la llei mordassa. Nosaltres no la defensem. És una discrepància. No passa res. Amb tranquil·litat.

Senyor Espadaler, una pregunta: quan vostès proposen l'obertura d'una nova comissaria –una PR que s'ha debatut–, vostès no estan entrant en l'àmbit operatiu i tèc-

nic dels Mossos d'Esquadra? El comissari Boneta, la setmana passada, a la Comissió d'Estudi del Model Policial, ens va explicar a tots els diputats que hi érem presents que l'obertura d'una comissaria significava el que significava entorn d'agents que es destinaven a la seguretat, al manteniment, i que això representava modificacions en l'operatiu en el territori.

I no ho dic com a crítica a la proposta, eh?, que la puc compartir o no. Ho dic perquè siguem conscients de cap a on estem portant el debat de les polítiques de seguretat en aquest Parlament. I crec que n'hem de prendre consciència, perquè al final ens estem negant la política. I no la neguen al conseller; la neguen al Parlament i la neguen també a vostès, perquè, segons algunes interpretacions..., tanquem la conselleria d'Interior, no fa falta conseller; ara, després, tanquem la Comissió d'Interior i els diputats i diputades que ens dediquem a aquest tema ens n'anem a una altra cosa? Per ser honestos...

Tenim tot el dret a treballar perquè el Cos de Mossos d'Esquadra s'assembli cada cop més a la societat que serveix, i per això és clau la feminització del cos en totes les seves escales, i sí, també entre comissàries i comissaris. I, si m'ho permet, jo aniria amb compte quan utilitzo arguments que són els arguments dels qui deien que en la política arribarien dones «florero» perquè fèiem llistes cremallera. I quan aquell argument, que es defensa des d'aquest faristol, te'l rebla l'extrema dreta..., em preocuparia. Des de tot el respecte, eh? I ho dic perquè sé que no s'ha fet amb aquesta voluntat, però aniria amb compte.

Tenim tot el dret i deure a treballar perquè no hi hagin imatges de desnonaments de famílies, que ens fan mal al cor. Perquè a mi em fan mal al cor. I ho dic així. I això no és responsabilitat dels agents, tinguin la posició que tinguin en l'escala jeràrquica. És responsabilitat de la política, és responsabilitat de tots i totes nosaltres. I tots som conscients que quan actuen com a policia judicial no tenim potestat. Per això treballem per un nou conveni amb el TSJ, que no tenim resposta des del poder judicial. Però nosaltres no volem deixar de ser policia judicial. I ho dic així de clar, perquè aquest país..., els seus ciutadans i ciutadanes tenen la vocació de gestionar tota la seguretat. I encara que ens generi contradiccions, no volem perdre cap espai de sobirania. I tenir una policia integral és un espai de sobirania.

I, això, acompanyat de la màxima denúncia, si qualsevol vol incidir en la investigació policial judicial. I tant. Aquí..., és tan fàcil per a mi com agafar-me a la contundència que ja han expressat l'honorable conseller i el molt honorable president. I saben que en aquest tema ho tenim claríssim.

Dels grups parlamentaris que han parlat sobre els Mossos (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) però que han demanat acabar amb els Mossos..., no hi perdré temps, l'hemeroteca és la millor resposta. Però sí que –presidenta, i acabo– vull allunyar-me del soroll per dir que l'estabilitat del cos és l'increment que estem fent fins a 22.000 agents, és la jubilació anticipada, és la millora de vestimentes i equips, és la millora de la formació contínua, és l'obertura de comissaries conjuntes amb la policia local. I això són mesures concretes, beneficioses, que s'estan fent. I també el respecte de l'honorabilitat de tots els comissaris i també de totes les comissàries, perquè algunes coses que diem fiquen en dubte la vàlua de molta gent que no es mereix que es fiqui en dubte des d'aquest faristol.

I, presidenta, em trec un moment el barret de diputat d'aquesta comissió, tres segons, perquè..., com a president de la comissió, i ho dic així, tots els portaveus de la comissió han rebut un correu amb dos propostes i encara no han respost tots. Ho dic perquè la data..., saben vostès quines són les propostes.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula el diputat Ramon Espadaler Parcerisas.

Ramon Espadaler Parcerisas

Sí; gràcies, senyora presidenta. Respecte a les esmenes, no hem acceptat les dues esmenes que demanava en la compareixença del conseller per una raó..., per dues raons fonamentals: una, perquè tots els grups, els que fan l'esmena –nosaltres també–, l'han demanat, perquè l'ha demanat el conseller, però per una altra raó, perquè l'article 57 i següents del Reglament diuen que per demanar les compareixences hi ha un altre procediment que no és el de les mocions, sinó demanar-ho a la Mesa de la comissió. Aquesta és la raó, ni més ni menys.

Hem fet una transacció amb una part d'una esmena de Junts per Catalunya que diu «garantir al Cos de Mossos d'Esquadra l'estabilitat necessària per poder exercir en condicions òptimes la feina que els ha estat encomanada», que crec que s'adiu molt amb la línia del que havíem plantejat. I no hem acceptat l'esmena de Ciutadans, del cessament del director de la policia, perquè volem escoltar, en primer lloc, que el Govern s'expliqui, i li asseguro que no descartem res. Però si demanem alguna dimissió, si ens veiem abocats a demanar alguna dimissió, no serà la del director de la policia, sinó que serà de qui l'ha nomenat o qui el manté en el càrrec, que és el conseller, perquè aquesta és una responsabilitat, en primera instància, del conseller.

I tres reflexions brevíssimes. A la CUP, agrair que marqui aquestes distàncies tan nítides amb nosaltres. Res més còmode que vostès ens votin en contra, en definitiva, aquest conjunt d'esmenes.

I, després, llegir-los una cosa que ara treia..., l'orientació política que el Govern vol i ha de donar a la política de seguretat es fa en el pla de seguretat. «El pla general de seguretat de Catalunya» –llegeixo la llei– «recull el conjunt d'actuacions que impulsa el Govern per garantir la seguretat de les persones, béns...» etcètera; «Pel que fa al contingut, el pla ha de servir a un concepte de seguretat obert, ampli», etcètera.

I segueix, la llei, amb una segona observació que el Govern, en definitiva, no ha portat a terme. El pla s'ha d'aprovar, se n'ha de donar coneixement al Consell de Seguretat de Catalunya i a la comissió del Govern, i després, un cop aprovat, ha de ser portat al Parlament. Des del 2019 que el Govern no ha fet això. Això és el que li demanem.

La política de seguretat no es marca posant i traient comandaments, això és abocar-los a la inestabilitat. La política de seguretat es marca en els instruments que la llei estableix perquè el Govern marqui la política de seguretat. Es diu pla general de seguretat de Catalunya, que des del 2019 vostès no han fet, i, pel que sabem, ni està ni se l'espera. I això és el que li reclamem una vegada més, i és l'enèsima vegada.

Gràcies, senyora presidenta.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Acabat el debat, els faig avinent que la votació d'aquesta moció es farà aquest matí, un cop substanciat el punt número 20 de l'ordre del dia, que és el següent.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les mesures per a pal·liar els efectes de la crisi en les famílies i les empreses

302-00195/13

El vintè punt de l'ordre del dia, la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les mesures per pal·liar els efectes de la crisi en les famílies i en les empreses, presentada pel Grup Parlamentari de Ciutadans. I, per exposar-la, té la paraula el diputat Nacho Martín Blanco.

Ignacio Martín Blanco

Bé, bon dia o bona tarda ja, senyores i senyors diputats. Gràcies, presidenta. Portem aquesta moció, que és subsegüent a la meua interpellació al conseller Giró d'ara fa quinze dies, una interpellació que va ser, de fet, l'última intervenció del conseller Giró en aquesta cambra, a qui vull tornar a agrair la seva predisposició a una política

d'altura, a una política, com a mínim, de voluntat de diàleg, de voluntat d'entesa, en un aspecte tan fonamental com és l'economia per a la vida dels ciutadans de Catalunya.

És una llàstima que, en els últims moments, en els últims temps de la política catalana, alguns partits hagin preferit anteposar el sectarisme, la lògica de guanyar l'hegemonia política en l'àmbit del nacionalisme, en comptes de preservar o tenir més present l'interès del conjunt de la ciutadania de Catalunya.

Això és el que, per desgràcia, ha donat lloc a una ruptura, a una ruptura de govern, que no dic que sigui, al nostre parer, ni bona ni dolenta. Un govern que està entestat en la separació de Catalunya de la resta d'Espanya per nosaltres serà, per definició, un mal govern per a Catalunya, un govern perjudicial per als interessos materials dels ciutadans de Catalunya, però és evident que algunes de les coses que va deixar apuntades el conseller Giró l'últim dia en aquesta interpellació van ser, si més no, interessants i simptomàtiques de quan, diguem-ne, la raó o el senderi s'imposen a l'identitarisme del seu mateix partit i del seu excompany de coalició, Esquerra Republicana.

En la nostra moció, nosaltres demanem diversos aspectes que poden ajudar o que creiem que serien molt beneficiosos per a l'economia dels ciutadans de Catalunya. I el primer és una cosa que el conseller Giró va comentar que ell estaria disposat a estudiar, que és la deflactació de la tarifa de l'IRPF. És imprescindible que el tram autonòmic de la nostra comunitat, com s'ha fet a altres comunitats d'Espanya, d'altra banda, es deflacti; que es deflacti aquesta tarifa, perquè a hores d'ara, en aquests moments, els ciutadans de Catalunya estan perdent de forma exponencial poder adquisitiu davant d'uns preus disparats, d'una inflació absolutament fora de control.

D'altra banda, demanàvem també reduir els tipus impositius del tram autonòmic de l'IRPF als trams de renda inferiors a 35.200 euros. Ahir recordo que veia un fil en una xarxa social que parlava d'una notícia d'*El Mundo* on es deixava clar fins a quin punt els ciutadans de Catalunya amb rendes més baixes paguen més que els ciutadans, per exemple, de la Comunitat de Madrid. I això, òbviament, per nosaltres, és el que constata fins a quin punt és un lema cínic, és un lema matusser i fallaç, el lema de l'«Espanya ens roba». No és només un lema supremacista, no és només un lema poc habitual en democràcies modernes i més propi d'indrets com ara Itàlia, amb la Lliga Nord, sinó que, a més, és un lema, doncs, que es constata fals perquè, en tot cas, si algú espolia o si algú treu recursos dels ciutadans de Catalunya, és una política impositiva voraç per part del Govern de la Generalitat que té, hi insisteixo..., tenim, els ciutadans de Catalunya, els tipus impositius més alts en el tram autonòmic de l'IRPF.

D'altra banda, també demanem establir una bonificació del noranta-nou per cent en l'impost de successions i donacions. És una autèntica vergonya que, d'alguna manera, estiguem gravant un fet traumàtic per a les famílies com és la mort d'un familiar amb un impost absolutament abusiu. I, d'altra banda, establir un pla seriós per suprimir de forma definitiva el conjunt dels impostos propis de la nostra comunitat. Catalunya és la comunitat autònoma, amb una diferència enorme, amb més impostos propis, i això, lògicament, perjudica sobre manera la capacitat econòmica dels ciutadans de Catalunya.

Una cosa important en el pla econòmic que hauria de posar en marxa el Govern, o el que quedi del Govern actualment a Catalunya, seria, precisament, posar en marxa un pla de foment perquè les empreses que van marxar..., la fuga d'empreses enorme que va patir la nostra comunitat l'any 17 i que ha continuat amb un degoteig fins als nostres dies, doncs, es revertís, i només es revertirà si es crea un clima ideològic, un clima institucional, un clima administratiu, un clima burocràtic, que convidi aquestes empreses a tornar a la nostra comunitat. És important per a l'economia de Catalunya i és important per a l'economia espanyola, el fet de tornar a aquesta normalitat. *(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)*

Amb això acabo, presidenta. I, en tot cas, em posiciono després, quant a les esmenes dels grups.

Gràcies, senyores i senyors diputats.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Gràcies, diputat. Per defensar les esmenes presentades, per part del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula el diputat Òscar Ordeig i Molist.

Òscar Ordeig i Molist

Gràcies, vicepresidenta. Consellera, sort i encerts en aquesta nova etapa, de tot cor; esperem que li vagi bé. Deixin-me que comenci, diputades i diputats, dient que no anem bé. Creiem que no anem bé. I relligaré aquesta reflexió, aquesta frase..., l'explicaré amb les argumentacions del posicionament de la moció de Ciutadans, que pot ser molt interessant, que hem fet vuit esmenes, que podem estar debatent aquí tres dies, però tenim un problema –el volia deixar per al final, però ja el dic al principi.

Escolti, tenim un problema gravíssim d'augment de preus, d'inflació, desconegut fins ara, amb una guerra a Europa que no sabem què és el que passarà els propers mesos, amb tots els governs d'Europa i del món molt preocupats per intentar poder fer front a les circumstàncies actuals de suport a empreses, a famílies, i també, evidentment, a l'economia, però també, sobretot, perquè ningú sap ben bé què és el que passarà, com, evidentment, la crisi energètica i tot el que se'n deriva.

Però jo crec que aquí a Catalunya el greu problema que tenim..., és a dir, escolti, hi ha circumstàncies que ens venen donades, però el que depèn de nosaltres, o sigui, l'estabilitat del Govern, les majories parlamentàries –govern fort, donar professionalitat i donar certeses–..., el que depèn de nosaltres no ho estem fent prou bé.

Podem estar debatent sobre les propostes de Ciutadans, de mesures fiscals, de digitalització dels ajuntaments, de les seues socials...; algunes, molt correctes, d'altres no hi coincidim, perquè tenim el nostre model fiscal, i, per tant, no ens han acceptat les esmenes, no les hi podem votar. O podem també explicar la proposta de deducció dels cent euros per a hipoteques a rendes baixes, ajuda addicional de dos-cents euros també per a les més baixes; tributs propis..., fer un replantejament dels tributs propis. Escolti, no estem d'acord en abaixar els impostos, però sí que potser alguns els hem de replantejar, si no funcionen com..., per al que van ser creats. O també augment de les pensions no contributives, per exemple, beques menjador, ajudes a les empreses...

Però jo crec..., qui ho aplicarà, això? El Govern dels trenta-tres diputats d'Esquerra Republicana? Del vint per cent? Aquest vint per cent que diu que tot és culpa del vuitanta per cent que no l'ha votat? I, escolti, només fa falta –deixin-me..., els provocaré una mica, diputades i diputats d'Esquerra– veure els tuits que han fet els diputats sobre el pla estadístic que es va tombar ahir: o sigui, la culpa és del vuitanta per cent restant. La culpa no és seva, d'haver perdut (*remor de veus*) una votació... Sí, sí, sí. Bé, escolti, he estat mirant... Dic, escolti..., què vull dir amb això? (*Remor de veus.*) Què vull dir amb això? Què vull dir? Què volem dir amb això? (*Persisteix la remor de veus.*) No es posin nerviosos, no es posin nerviosos. Que el vint per cent necessita trobar majories per tal d'arribar al cinquanta per cent, per tal de poder fer un pressupost, perquè, si no fem pressupost –si no fem pressupost–, res del que es diu aquí, res del que es parla aquí es podrà aprovar. No sé si això ho han acabat de calcular.

I, si analitzem els discursos que vam veure ahir a la sessió de control, vostès no tenen gaires ganes de trobar masses consensos per arribar a una majoria absoluta; prefereixen quedar-se en una minoria absoluta. I això –tornem a l'origen del que deia–, en les circumstàncies actuals, és un drama i el pitjor que li pot passar a Catalunya. Per tant, escolti...

I no ho diem nosaltres. Vostès no van guanyar les eleccions, però van tenir la presidència perquè van aconseguir una majoria parlamentària que en aquests moments no tenen i que en aquests moments fa que no es pugui aprovar un pressupost. Però tampoc volen donar la mà a altres majories. Nosaltres, escolti, venim aquí dient que els hi hem donat la mà. Què més hem de fer? Tant de bo vostès, a l'oposició, fessin el mateix. Per tant, escolti, vostès reneguen de les majories de la investidura,

reneguen d'altres majories alternatives. Escolti, com ho faran això? I la culpa de que no s'aprovi un pressupost és dels altres.

Per tant, torno a l'origen del que deia: podem fer mocions, propostes de resolució, podem fer proposicions de llei, però si hi ha un govern que no pot aprovar res i es nega a buscar majories que facin possible tirar endavant els grans..., no els grans consensos de país, el cinquanta per cent dels diputats, això no anirà enlloc. Com lluitarem contra la crisi de preus? Com lluitarem per fer front a l'emergència de moltes famílies? Doncs no ho sé. Vostès ho hauran d'explicar. I ahir això no es va explicar.

I avui aquí, en aquesta moció, aprovarem..., no sé si aprovarem coses, ara ja no ho sé, perquè jo crec que..., no sé si a Esquerra li fan gaire gràcia, les propostes que s'aproven, però siguin aquestes, siguin unes altres, cal majoria parlamentària que pugui donar suport a un govern que pugui lluitar per fer front a la crisi de la pandèmia, de l'augment de costos de l'energia..., i les moltes empreses que, com va recordar el diputat Tremosa, estan tancant perquè no poden obrir la persiana, i són viables. Famílies que amb l'augment del deu per cent, evidentment, no omplen ja no la cistella de la compra, sinó els subministraments bàsics, o no poden portar una vida digna.

Per tant, escolti, demagògia, no, però anem als fets. Necessitem, en un moment dramàtic, governs forts i estables. I en aquests moments vostès estan més pensant en càlculs partidistes del maig de l'any que ve que no en governar en una situació dramàtica.

Gràcies, diputades, diputats.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

També per defensar esmenes presentades, per part del Grup Parlamentari de VOX, té la paraula la diputada Isabel Lázaro Pina.

Isabel Lázaro Pina

Gracias, vicepresidenta. Buenos días, señores diputados. Noticias recientes: «Ruptura del Gobierno de la Generalitat»; «tasa de variación anual del IPC en septiembre, 8,9 por ciento»; «tasa anual de la inflación subyacente, 6,2 por ciento»; «más de 400.000 puestos de trabajo en peligro en Cataluña»; «más de un cuarto de pequeñas empresas en nuestra región están en peligro de extinción». Conclusión: Cataluña se enfrenta a una triple crisis: una crisis energética, una crisis socioeconómica y una crisis institucional.

Ante este diagnóstico, hoy nos presenta el Grupo de Ciudadanos una moción sobre medidas para paliar los efectos de la crisis en familias y en empresas. Se trata de una propuesta bienintencionada, con varias medidas razonables pero muy poco ambiciosa, y con algunos errores de diagnóstico.

En primer lugar, no se atreven a hablar de reorientación del gasto público. Supongo que a su grupo, a Ciudadanos, no les parecen bien las propuestas que pedimos desde VOX de priorizar el gasto social y productivo frente al derroche político e ideológico que vivimos en Cataluña. Fíjense: solo con la supresión de las consejerías de Feminismo y Acción Exterior, podríamos cubrir las necesidades básicas de agua, electricidad, vivienda y gas de decenas de miles de personas.

En segundo lugar, siguen sin ser capaces de priorizar los recursos para familias nacionales. Por ejemplo, los ciudadanos de origen extranjero reciben casi la mitad de ayuda de la Generalitat en materia de adjudicación de vivienda pública, pese a que solo son el dieciséis por ciento de la población; es decir, el dieciséis por ciento recibe casi el cincuenta por ciento. No sé qué opinan.

Miren, aplicar la prioridad nacional en las ayudas sociales es una cuestión de justicia social, de responsabilidad política y de eficacia presupuestaria. Y repito: de justicia social, de responsabilidad política y de eficiencia presupuestaria.

Señores de Ciudadanos, para VOX, cualquier bloque de medidas anticrisis debe sustentarse en cuatro líneas de actuación. La primera, una rebaja fiscal generalizada. La segunda, una reducción del gasto superfluo e ideológico en combinación con reorientación de prioridades y gasto para solucionar los problemas *reales* de las familias y de las empresas. La tercera, aplicación del principio de prioridad nacional, que pare-

ce que a alguns no les gusta, pero que realmente es muy necesario, y no excluye a los extranjeros que están en situación regular y legal, señor Alejandro. La prioridad nacional, como ya le he dicho antes, es una cuestión de responsabilidad política, de eficiencia presupuestaria y justicia social, porque es que los recursos son limitados. Aplicar el principio de prioridad nacional y aplicar el principio de perspectiva de familia.

En primer lugar, en el primer punto de su moción hablan de crecimiento sostenible. Suena muy bien, pero ¿nos podrían especificar qué entienden por «crecimiento sostenible»? Saben muy bien que este término se usa para hablar de un tipo de crecimiento económico ideologizado y muy enfocado al fanatismo climático. ¿No creen que el bienestar de las personas está por encima de cualquier ideología que imponga un tipo de crecimiento u otro?

Sus medidas fiscales se quedan muy cortas. Todas las familias de Cataluña merecen una rebaja sustancial del IRPF, todas, no solamente aquellas que ustedes consideren oportuno. Y todas las personas merecen una bonificación del noventa y nueve por ciento del injusto impuesto de sucesiones y donaciones.

En definitiva, en un contexto de crisis, los gobiernos, los legisladores, debemos poner el foco en lo importante, en lo urgente, en las personas, en las familias y en las empresas. Por desgracia, el Gobierno de la región, los separatistas, los comunistas, los antisistema y los socialistas están más preocupados por sus sillones, puestos y cargos que por las cosas del comer.

Como les he dicho al principio, sus propuestas, señores de Ciudadanos, son poco ambiciosas. Una lástima que solo hayan transaccionado una de las cinco enmiendas propuestas por VOX; hubiesen mejorado mucho su moción.

Por responsabilidad, por sentido común, en VOX apoyaremos las propuestas que mejoren la vida de los catalanes y que sean buenas para Cataluña, porque, señores, lo que es bueno para Cataluña es bueno para España.

Muchas gracias.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

A continuació, per fixar la seva posició, té la paraula, per part del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, la diputada Judith Toronjo Nofuentes.

Judith Toronjo Nofuentes

Gràcies, vicepresidenta. Bon dia a tots i a totes, diputats, diputades. Benvinguda, consellera; sort i encerts en aquests propers mesos de legislatura o en el que duri la legislatura. I permeteu-me que les primeres paraules d'aquesta moció subsegüent a la interpellació del conseller Giró siguin d'agraïment al conseller al capdavant del Departament d'Economia, per la gran feina al servei del país i de la seva gent sempre. *(Aplaudiments.)*

Entrant en el detall de la moció que avui ens presenta Ciutadans sobre les mesures per paliar aquests efectes, aquests conseqüències de la crisi, pel que fa a les famílies i pel que fa a les empreses, ens trobem que pretenen abordar molts temes, molt diversos, que són difícils avui d'acotar en el temps que tenim en aquest debat. I que ho fan, a més a més, sota el nostre parer, amb una lectura totalment errònia, amb aquest mantra que dia sí dia també no parem d'escollar a l'hemicicle, el del decreixement, el de la fuga d'empreses, el de l'intervencionisme dels partits que volem fer política útil o sobre com ajudar els municipis, les empreses i les famílies.

S'ha de dir que, estranyament, avui no hi ha cap de les seves propostes estrella, com és la de tancar institucions, com és la d'acabar amb el català o com és la d'acabar amb l'autogovern i les competències dels catalans i catalanes. Tot allò del que vostès creuen treure'n rèdit polític, però res més lluny de la realitat: ho veiem a les eleccions.

En definitiva, una moció molt extensa, on es tracten molts temes, dels quals no compartim la totalitat d'aquests, però sí que reflecteix o sí que ens permet reflectir quina és la situació actual al nostre país, i, per tant, presentar el model socioeconòmic que defensem des de Junts per Catalunya.

En primer lloc, perquè, davant d'aquesta incertesa generada per la desbocada inflació, cal que hi treballem i cal que apostem pel creixement de l'economia, per l'atracció de la inversió, per la generació d'ocupació, però digna i de qualitat, amb la urgent actualització del salari mínim de referència, amb l'ampliació del parc públic de lloguer social, l'atracció del talent o la generació de coneixement. Lluny d'allò que plantegen vostès pel que fa a la defensa d'aquest marc de l'estat del benestar del Reino de España, que veiem també, doncs, contínuament, com té una llarga llista de greuges. De fet, fa dues setmanes coneixíem, sense anar més lluny, com les inversions executades per part de l'Estat a Catalunya eren del setze per cent –del setze per cent, només.

En aquest sentit, des de Junts ho tenim clar, com sempre hem dit: els nostres vots no seran mai a canvi de res. I davant d'aquest incompliment reiterat en infraestructures, en drets, en llibertats, la nostra aposta de sempre serà la d'exercir el dret a l'autodeterminació i ser un estat independent.

I també m'agradaria exposar algunes dades importants per al debat, per ser curiosos: cada any els catalans ni més ni menys que paguem a l'Estat 20.100 milions d'euros, 20.100 milions d'euros que se'n van i que no tornen, però que després veiem com van destinats a rebaixar els impostos d'altres comunitats autònomes, com pot ser Madrid, com pot ser Andalusia, etcètera. I què podríem fer amb 20.100 milions d'euros per donar resposta a la crisi i els mesos que venen...!

Per altra banda, també em sembla important avui posar en relleu la urgència per ajudar els municipis. De fet, fa dues setmanes es comprometien els 938 municipis, a l'ACM, a exigir l'increment de les transferències als ens locals dels tributs i dels ingressos destinats a l'Estat.

Pel que fa a les mesures tributàries, des de Junts –ho vam demostrar en el congrés que va suscitar tant d'interès per part de tots i totes al juliol– apostem per la supressió de l'impost de successions, així com per la rebaixa del tipus màxim d'IRPF i la rebaixa de l'impost de patrimoni. Ho va explicar el conseller. Som partidaris de deflactar l'IRPF, de neutralitzar l'efecte de la inflació i apujar els límits personals i familiars per sota dels quals s'ha de fer la declaració de la renda. Per tant, una mesura clau per a aquests tipus impositius del tram autonòmic que ha de permetre a les classes mitjanes i treballadores ajudar-les, perquè són les que més pateixen les dures conseqüències de la crisi.

I, finalment, també voldria donar la benvinguda al Grup de Ciutadans per apostar per primera vegada per la digitalització de l'Administració, allò per què Junts per Catalunya porta molts anys treballant a través de la conselleria de Polítiques Digitals, ara, malauradament, difuminada.

En definitiva, i per anar acabant, vicepresidenta, des de Junts per Catalunya no donarem suport, evidentment, a una moció que intenta desvirtualitzar, que intenta desdibuixar quina és la realitat actual socioeconòmica del nostre país. De fet, estem on hem estat sempre, defensant els interessos dels ciutadans, dels municipis i de les empreses que dia a dia volen aixecar la persiana: rebaixant la càrrega impositiva, protegint la propietat privada i incrementant les transferències als municipis, però també donant resposta en el dia a dia a nivell de mobilitat, ocupació, habitatge, etcètera.

Seguirem, per tant, fermes i actuant amb responsabilitat en la defensa de la solvència i la independència, sempre lleials al país i als resultats del 14 de febrer.

Gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per part del Grup Parlamentari de la CUP - Un Nou Cicle per Guanyar, té la paraula la diputada Eulàlia Reguant i Cura.

Eulàlia Reguant i Cura

Gràcies, vicepresidenta. Bon dia. És una moció que..., és evident, el posicionament que hi tenim el nostre grup. Jo crec que comença, ja només en el primer punt –i permetin-me fer un homenatge al col·leccionista d'oxímorons per antonomàsia

d'aquest país, que era l'Arcadi Oliveres—, amb un oxímoron: creixement sostenible. En els límits del planeta..., en el planeta en què vivim —i després en parlaré—, és un oxímoron: és contradictori, créixer i sostenibilitat.

Perquè, mirin, crec que hi ha hagut bastantes intervencions que parteixen o que fan creure que la crisi ha caigut del cel; que aquí, bé, hi ha uns poders, que no controla ningú, que han provocat que hi hagi una crisi de la inflació. I, de fet, vivim una crisi econòmica i financera des del 2007, una crisi econòmica i financera des del 2007 del mode de producció del capital; una crisi sistèmica que només és comparable en intensitat i durada a les que es van viure a finals del segle XIX, bàsicament a Europa i Nord-amèrica, o des de finals dels anys vint fins a acabar la Segona Guerra Mundial als mateixos llocs.

Però és una crisi que ve provocada per uns elements molt concrets. Una crisi que ara es manifesta amb recessions i inflacions simultànies, que, a més a més, es retroalimenten entre elles, amb crisis financeres i del deute lligades a l'excessiva financerització de l'economia i a una liberalització de quasi tots els moviments de capital a l'àmbit mundial, i basada també en un consumisme irracional de la minoria, d'una minoria que ha viscut i viu en l'abundància, comparativament amb la majoria de la població.

Però hi ha també una crisi social i del món del treball. D'una banda, hi ha un creixement espectacular de les desigualtats econòmiques i socials, aquí a casa nostra, però a nivell mundial també, molt lligades a aquest procés de concentració i centralització del capital en poques mans, i, de fet, cada vegada en menys mans, que té com a conseqüència la concentració d'una gran part de la riquesa i de la renda en l'u per cent, i, de fet, particularment en el 0,1 per cent de la població mundial.

De fet, hi ha un estudi d'un economista italià que ha calculat que el vuitanta per cent de totes les accions que es negocien a les borses mundials estan en mans del dos per cent de la població mundial; el vuitanta per cent del que es negocia a la borsa, en mans del dos per cent de la població mundial. És aquesta la crisi i és aquest el marc en el que ens movem, i és en aquest marc que hem de fer propostes.

I per això cal que clarifiquem conceptes, perquè parlen del decreixement sense saber ni què és el decreixement ni d'on sorgeix el decreixement, perquè el decreixement sorgeix com a resposta a importants evidències científiques —els negacionistes no ho tenen en compte, però crec que aquí no tothom, aparentment, és negacionista. Per tant, apareix davant d'importants evidències científiques sobre l'imminent col·lapse ambiental previst al segle XXI. I, de fet, qui ho teoritza i qui ho posa sobre la taula és el Club de Roma, creat i conformat per científics, empresaris, no per anticapitalistes; el Club de Roma, que l'any 1972 treu un informe sobre els límits del creixement, i és d'allà d'on surt la necessitat d'apostar per un decreixement.

I el que ve a dir l'any 1972 el Club de Roma és que, de mantenir-se la taxa d'aquell moment, del 1972, que res té a veure amb la taxa actual de creixement econòmic, utilitzant els finits recursos naturals, en algunes de les dècades del segle següent es produiria un col·lapse ambiental. I sí, davant d'això, per sobreviure, perquè visqui la gent en millors condicions, som decreixentistes.

I un avís a tots els que segueixen defensant el creixement sostenible, els hi torno a dir: és un oxímoron. I, per defensar un oxímoron, vigilin que no es converteixin en col·laboradors dels negacionistes.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per part del Grup Parlamentari d'En Comú Podem, té la paraula el diputat Joan Carles Gallego i Herrera.

Joan Carles Gallego i Herrera

Bon dia a totes i tots. Bon dia, consellera. Bé, aquesta moció, aviam, és una moció un xic complicada, eh?, diguéssim, perquè barreja diferents components, barreja propostes; va de la metafísica al materialisme —entre parèntesis, el materialisme

també és gràcies a les esmenes que hi ha afegit el Grup Socialistes–, i va també, diguéssim, del realisme al negacionisme, no? Per tant, es fa difícil posicionar-s'hi. Hi ha algunes qüestions que podem compartir, però altres que són infumables, per entendre'ns, no?, vull dir que són poc compartibles, eh?

Ja comença amb una contradicció: planteja el creixement sostenible –inqüestionable, tots estem perquè hi hagi un creixement sostenible–, però al mateix temps nega la possibilitat del decreixement, quan són coses que precisament no són contradictòries. Perquè precisament plantejar i abordar la necessitat de que el creixement sigui sostenible vol dir que necessàriament no podem seguir creixent com creixíem i que, per tant, alguns dels plantejaments que des del punt de vista del decreixement se situen cal tenir-los presents, perquè és necessari abordar-los si volem salvar el planeta, que, evidentment, la manera de créixer fa impossible mantenir-lo.

Però dic que va de la metafísica al materialisme perquè un gruix important de la moció el que està plantejant és un abordatge de rebaixes fiscals, de qüestionament d'un model de fiscalitat; curiosament, un plantejament idèntic, calcat, al que fa Junts en la seva exposició, i en l'exposició crec que ho ha deixat clar la diputada. La proposta de Ciutadans i la proposta de Junts en matèria fiscal són, en el fons, la mateixa: deflactar l'IRPF, qüestionar l'impost de patrimoni i l'impost de successions... Aviam, estan plantejant, d'alguna manera, un model fiscal que és regressiu: sota l'excusa de beneficiar les classes baixes i mitjanes, acaba beneficiant les classes altes, que es beneficiaran molt de les rebaixes fiscals, renunciant a un volum important d'ingrés públic, que vol dir que deixarem de fer polítiques públiques, que són les que acaben beneficiant necessàriament les classes baixes i mitjanes, que són les que estan necessitades d'un potent estat del benestar que permeti la millora de la qualitat de vida.

Això és regressiu des de tots els punts de vista: no podem fer regals fiscals a l'u per cent de la població per acabar perjudicant el noranta-nou per cent de la població, que és la que necessita un potent estat del benestar que necessita suficiència d'ingressos públics. Per tant, no podem compartir les propostes que situen en els temes de fiscalitat, eh? Creiem que és totalment regressiu.

És regressiu i, a més, és metafísic, perquè s'està plantejant que aquesta rebaixa fiscal pot acabar beneficiant l'economia, quan resulta que això no està demostrat en cap país del món ni es sustenta en cap realitat. Només fa falta veure els darrers posicionaments al respecte que s'estan fent des del Fons Monetari Internacional o des de la mateixa Unió Europea, que estan plantejant que en aquests moments res de rebaixes fiscals, al contrari, apostes per la suficiència financera, per la suficiència fiscal; apostes perquè grans empreses, grans fortunes, rendes altes, contribueixin en la part que els hi correspon a mantenir aquells serveis de l'estat del benestar que són necessàriament els que permetran també donar respostes al creixement de l'activitat econòmica perquè puguin bastir les necessitats socials i les polítiques públiques necessàries per tirar-ho endavant. Per tant, creiem que no tenen cap sentit, les propostes que en fiscalitat se situen.

Dic, però, que també hi havien algunes altres propostes que corresponen, amb les esmenes que s'han afegit al final..., que en aquestes, en principi, hi estem d'acord, perquè són aquestes propostes que donen una resposta material als problemes concrets que té avui la ciutadania davant de l'impacte de la inflació, aquesta necessitat de donar ajuts directes a famílies, a l'activitat econòmica, que permetin que puguin disposar de majors recursos per fer front als efectes negatius que sobre la seva capacitat adquisitiva se situen: els ajuts al menjador escolar que se situen, la necessitat d'incrementar la renda garantida de ciutadania, de retocar l'índex de rendes de suficiència..., bé, aquelles mesures que, d'alguna manera, creiem que sí que tenen alguna cosa a veure amb el títol que se situava en la moció, perquè la moció volia pal·liar els efectes de la crisi a famílies i empreses, i difícilment pal·liarem els efectes de la crisi en famílies i empreses si no som capaços de dotar d'ajuts directes aquelles activitats que la inflació hi està perjudicant de manera directa.

Per tant, votarem en alguns punts que sí i en uns altres que no.
Gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per part del Grup Mixt, té la paraula el diputat Alejandro Fernández Álvarez.

Alejandro Fernández Álvarez

Sí, muchísimas gracias. Bien, nosotros votaremos favorablemente a la moción en su totalidad. Algunas de las medidas, en su mayoría, coinciden con las que proponemos; otras se quedan algo cortas en relación con las que venimos proponiendo últimamente, pero también las vamos a apoyar, y algunas que piden un incremento del gasto público notable no las apoyaríamos si tuvieran carácter permanente, pero, como dejan claro que son de carácter transitorio, también van a tener nuestro apoyo.

Sin embargo, dicho esto, y posicionándonos en relación con el voto, no puedo evitar responder a la señora Reguant. Es..., lo he intentado, ¿eh?, pero es superior a mis fuerzas y tengo que contestar. Señala la señora Reguant que Arcadi Oliveres, que en paz descansa, maestro del oxímoron, hablaba de crecimiento sostenible como un oxímoron. Bueno, será el maestro del oxímoron. Usted, señora Reguant, es la maestra del eufemismo, porque «decrecimiento» es «recesión»; llámelo como es. Y la recesión es muy mala. Dígalo públicamente. Es que el decrecimiento es recesión, y cualquier otra teoría, al final, es que no sirve para explicar lo que realmente ustedes defienden. Porque la recesión es muy mala, envía a miles de personas al paro y a la miseria.

Y, luego, cuando señala que el crecimiento sostenible es un oxímoron, lo que está trasladando es que no se puede crecer. Y eso me lleva a una conclusión sobre la que hace mucho tiempo que reflexiono, y es que –y se lo digo con todo el cariño y respeto– es usted una ultraconservadora (*rialles*), pero es una ultraconservadora muy particular, porque pretende conservar lo malo.

Roger Scruton, que es, para mi gusto, el intelectual conservador más pedagógico, que intenta darle la vuelta a un concepto como es el conservadurismo, que no suele tener muy buena prensa, señala que el conservador quiere conservar lo bueno: los vínculos interpersonales, la belleza del acervo cultural heredado de otras generaciones, la solidaridad interfamiliar, las tradiciones que nos conectan y nos permiten socializar –lo mismo vale para el «Paquito el Chocolatero» en las fiestas de Santa Tecla que una procesión, son tradiciones que nos permiten socializar. Eso está bien conservarlo, eso está bien vivirlo, ¿no? Es que ustedes lo que quieren es conservar las incomodidades, volver al paleolítico, llevar una vida... Yo la respeto. Si ustedes la quieren llevar, es muy respetable, pero no nos quieran llevar a los demás al paleolítico, porque no tenemos ningunas ganas.

Muchas gracias.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per part del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el diputat Engelbert Montalà i Pla.

Engelbert Montalà i Pla

Moltíssimes gràcies, vicepresidenta. Diputats... Consellera, benvinguda. En primer lloc, ens volem sumar als diputats de Junts per agrair, sobretot, tota la feina feta que va fer el conseller Giró i desitjar-li tota la sort i tots els encerts a la consellera Mas. Uns agraïments avui, senyora diputada, que queden una mica buits, després del posicionament que van fer vostès l'altre dia sobre la llei Giró sobre el pla estadístic. Hi van votar en contra. Llavors, queda tot com una mica difús, d'acord?

Parlava també vostè de càlculs partidistes. Vostès també s'hi van sumar, en aquests càlculs partidistes, votant en contra del pla estadístic, senyor Ordeig.

Però entrem ara..., el senyor Nacho, que, si no, després el senyor Nacho se m'enfada, si no..., que és el que presenta la moció. A vegades, i cada cop més ocasional-

ment –perquè estan moltes vegades més preocupats d'intentar caçar vots de VOX, de l'extrema dreta–, Ciutadans ens posa sobre la taula propostes que fins i tot podríem arribar a comprar –fins i tot podríem arribar a comprar; d'altres vegades ens posen sobre la taula propostes que només busquen falcar el seu discurs sense preocupar-se que no tinguin cap bri de connexió amb la realitat, i després ens posen mocions com la d'avui, on la rigurositat la fan servir per dissimular el gust d'un pla recremat i, en certa manera, mal cuinat, senyor Martín Blanco.

Al veure la seva moció, no hem pogut evitar –jo– sentir certa punxada d'enyorança de quan allò de que tots els desastres econòmics que hi havia aquí eren causats pel procés. No és que hagin canviat gaire la seva narrativa, eh?, sinó que més aviat l'han ampliat. Ara no només és culpa del procés: ara toquen conceptes com el de l'espiral de decreixement.

Jo crec que fan vostès un flac favor a la societat. Caricaturitzen i simplifiquen debats que són complexos i que a la vegada també són imprescindibles. A Catalunya no hi ha cap espiral de decreixement, diputat. Tampoc s'han adoptat polítiques decreixentistes, però és que aquesta opció tampoc ha de ser necessàriament el col·lapse econòmic que vostès pregonen en la seva proposta de resolució. A nosaltres, més que parlar en termes..., ens agrada parlar en termes de transformació, de repensar el nostre model econòmic. I hem de repensar el nostre model de creixement per fer-lo més sostenible, sense cap mena de dubte.

I és per això que el Govern té com a prioritat reindustrialitzar el país. Per això el passat 9 de setembre vam signar el Pacte Nacional per a la Indústria, un acord programàtic que va aportar el model de la indústria del nostre país per relançar-lo, per relançar la productivitat, per fer un augment de pes en la indústria de l'estructura econòmica, per fer més digital tot aquest pes industrial, per fer-lo més innovador, per fer-lo més sostenible i generar ocupació de qualitat i atorgar un marc d'estabilitat temporal a la política industrial.

Per a cada un d'aquests àmbits, el pacte analitza el context, l'evolució recent i el punt de partida d'indicadors específics per tal d'establir moltes vegades objectius concrets i actuacions tractores i mesures, sobretot, d'acompanyament per tal d'assolir-los.

I jo intentaré fer, a tall de síntesi..., una mica el que significa aquest pla industrial. Són 152 actuacions amb més de 2.817 milions d'euros, que poden arribar a més de 3.270 si es materialitza l'obtenció dels fons europeus. A aquesta despesa i inversió, a més, cal afegir-hi els 470 milions d'euros de finançament en forma de préstec.

Haurem de produir de manera més sostenible per reduir les emissions de CO₂ i seguir internacionalitzant la nostra economia, per competir sobretot en valor afegit i coneixement, i no en rebaixes ambientals i precarietat. Però també hem de canviar com funciona la nostra economia i els nostres mercats. Per exemple –i això no els hi agradarà sentir-ho, senyor Martín Blanco–: per construir un model de creixement sostenible és imprescindible que els actors econòmics internalitzin el cost de les seves externalitats ambientals, i això vol dir una fiscalitat verda. No hi ha creixement sostenible sense una fiscalitat verda, i tampoc hi ha un creixement sostenible sense adaptar els nostres hàbits de consum.

Si no ens volen escoltar a nosaltres, els diputats d'Esquerra, jo els hi recomano que escoltin vostès a qui vostès marquen com a referents, com el president francès, Emmanuel Macron, quan parla de la fi de l'abundància. Clar que la dreta, en fi, entén la fi de l'abundància com una exigència de sacrifici a la majoria per mantenir els privilegis de la minoria.

I això, com molt bé deia la diputada Reguant, és un oxímoron, un impossible. No és compatible exigir sacrificis al noranta-nou per cent de la població i mantenir l'abundància de l'u per cent. I per a això, per al creixement sostenible, és imprescindible una distribució justa de la riquesa, és a dir, una fiscalitat de progrés, una fiscalitat que garanteixi la solidaritat i que no deixi ningú enrere.

Per cert, recordin-ho, el gran pes del finançament municipal depèn de l'Estat. L'increment previst el 2023 no cobrirà l'increment de despeses derivades de les normes del propi Estat: allò de «Madrid convida, la resta paguem».

Moltíssimes gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula el diputat Nacho Martín Blanco.

Ignacio Martín Blanco

Gracias, presidenta. Señoras, señores diputados... Bien, vamos a los grupos que nos han presentado enmiendas. Quiero empezar haciendo una mención a las palabras que ha lanzado la diputada de VOX con relación a nuestra moción. Miren, señores de VOX..., señora diputada, ha dado usted un dato que me parece cuando menos falaz, cuando dice usted que los extranjeros constituyen el dieciséis por ciento de la población española y que, sin embargo, reciben más ayudas que los españoles de origen. Déjeme que le diga que las ayudas, las subvenciones públicas, no se otorgan en nuestro país en función de la nacionalidad, sino en función de la necesidad, en función de las circunstancias. Estar constantemente apelando al miedo, a la animadversión, al diferente, al extranjero por su origen, a eso se le llama «xenofobia».

Y yo, en este aspecto, creo que es muy preocupante el hecho de que algunos pretendan normalizar un discurso de esas características, pretender que los delinquentes siempre son extranjeros, pretender que los que reciben ayudas siempre son extranjeros, y eso, además, apelando al agravio con el resto de los españoles. A mí me parece que sobre la inmigración hay que hablar, pero hay que hablar con responsabilidad. Hay que hablar con un mínimo de sentido común, con la voluntad de no generar odios entre la población, de no generar señalamientos, de no generar una situación insostenible.

Miren, no pretendo dar lecciones de españolidad a nadie. Yo me siento muy orgulloso de ser español, me siento también muy orgulloso de ser catalán, pero, desde luego, no me siento orgulloso para nada de un discurso que pretende excluir de la españolidad o excluir de la catalanidad a aquellos que no piensan como ustedes o aquellos que tienen un origen diferente al de ustedes.

Cuando en España hay un cuarenta y siete por ciento de la población de origen europeo que vive en riesgo de exclusión social o de pobreza, me parece fantástico que mi país, mi nación, mi estado de bienestar, ayude a esas personas, exactamente igual que lo hace con ese 23,1 por ciento de españoles que viven (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) —y perdone, presidenta, me voy a alargar unos segundos—..., me parece perfecto que se ayude a los extranjeros provenientes de la Unión Europea, a ese cuarenta y siete por ciento que viven en riesgo de exclusión, exactamente igual que al veintitrés por ciento de españoles de origen.

Y, por cierto, digo más: me parece también perfecto que se ayude al cincuenta y seis por ciento extranjeros extracomunitarios que viven en riesgo de exclusión en nuestro país o en riesgo de pobreza en nuestro país.

Les digo sinceramente que esto no es una cuestión de apelar a los odios entre ciudadanos, sino precisamente de tener una visión humanitaria y una visión de España un poco más generosa, más amplia y más progresista.

Gracias, señoras y señores diputados.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Diputats i diputades, acabat el debat, els faig avinent que procedirem tot seguit a la votació de les mocions substanciades aquest dematí, que són els punts del 16 al 20 de l'ordre del dia, i que no és l'últim punt de l'ordre del dia. (*La vicepresidenta primera en funcions de presidenta riu.*) Per tant, prenem paciència.

Iniciem, doncs, les votacions de les mocions debatudes aquest matí.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'impuls de la política forestal (continuació)

302-00192/13

Començant per la moció del punt número 16, moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'impuls de la política forestal.

Votarem primer el punt número 1.

Comença la votació.

Aquest punt queda aprovat, amb 114 vots a favor, 11 en contra i 6 abstencions.

Votem ara el punt número 2.

Comença la votació.

Aquest punt queda aprovat, amb 125 vots a favor, cap en contra i 6 abstencions.

Votem ara el punt número 3.

Comença la votació.

Aquest punt queda aprovat, amb 131 vots a favor.

Votem ara el punt número 4.

Comença la votació.

Aquest punt queda aprovat, amb 71 vots a favor, 48 en contra i 12 abstencions.

Votem ara el punt número 5.

Comença la votació.

Aquest punt queda aprovat, amb 130 vots a favor i 1 en contra.

Votem ara el punt número 6.

Comença la votació.

Aquest punt queda aprovat, amb 117 vots a favor, cap en contra i 14 abstencions.

Votem ara el punt 6 bis.

Comença la votació.

Aquest punt queda aprovat, amb 120 vots a favor, cap en contra i 11 abstencions.

Votem ara el punt 7.

Comença la votació.

Aquest punt queda aprovat, amb 119 vots a favor i 11 en contra.

Votem ara el punt 8.

Comença la votació.

Aquest punt queda aprovat, amb 114 vots a favor, 11 en contra i 6 abstencions.

Votem ara el punt 9.

Comença la votació.

Aquest punt queda aprovat, amb 131 vots a favor.

Votem ara el punt 10.

Comença la votació.

Aquest punt queda aprovat, amb 131 vots a favor.

Votem ara el punt 11.

Comença la votació.

Aquest punt queda aprovat, amb 131 vots a favor.

Votem ara el punt 12.

Comença la votació.

Aquest punt queda aprovat, també, amb 131 vots a favor.

Votem ara el punt 13.

Comença la votació.

Aquest punt queda aprovat, amb 120 vots a favor, 1 en contra i 10 abstencions.

Votem ara el punt 14.

Comença la votació.

Aquest punt queda aprovat, amb 111 vots a favor, 20 en contra i cap abstenció.

Votem ara el punt 15.

Comença la votació.

Aquest punt queda aprovat, amb 120 vots a favor i 11 abstencions.

Votem ara el punt 16.

Comença la votació.

Aquest punt queda aprovat, amb 119 vots a favor, 1 en contra i 11 abstencions.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la creació de la companyia energètica pública i el desplegament de les energies renovables (continuació)

302-00194/13

Votem ara el punt número 17 de l'ordre del dia, que és la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la creació de la companyia energètica pública i el desplegament de les energies renovables.

Comencem votant el punt número 1.

Comença la votació.

Aquest punt queda aprovat, amb 97 vots a favor, 34 en contra i cap abstenció.

Votem ara el punt número 2, la part d'introducció.

Comença la votació.

Aquest punt queda aprovat, amb 81 vots a favor, 17 en contra i 33 abstencions.

Votem ara els punts 2.a, 2.b, 2.c, 2.d, 5.a, 5.b, 5.c i 5.d.

Comença la votació.

Aquests punts queden aprovats, amb 81 vots a favor, 14 en contra i 35 abstencions.

Votem ara el punt 2.e.

Comença la votació.

Aquest punt queda aprovat, amb 81 vots a favor, 11 en contra i 39 abstencions.

Votem ara el punt 2.f.

Comença la votació.

Aquest punt queda aprovat, amb 72 vots a favor, 20 en contra i 39 abstencions.

Votem ara el punt 2.g.

Comença la votació.

Aquest punt queda aprovat, amb 78 vots a favor, 23 en contra i 30 abstencions.

Votem ara el punt 3.a.

Comença la votació.

Aquest punt queda aprovat, amb 81 vots a favor, 11 en contra i 39 abstencions.

Votem ara els punts 3.b, 3.c i 3.d.

Comença la votació.

Aquests punts queden aprovats, per 87 vots a favor, 14 en contra i 30 abstencions.

Votem ara el punt 4.a.

Comença la votació.

Aquest punt queda aprovat, amb 81 vots a favor, 17 en contra i 33 abstencions.

Votem ara els punts 4.b i 4.c.

Comença la votació.

Aquests punts queden aprovats, per 81 vots a favor, 20 en contra i 30 abstencions.

Votem ara el punt 5.e.

Comença la votació.

Aquest punt queda aprovat, per 81 vots a favor, 11 en contra i 39 abstencions.

Votem ara el punt 5.f.

Comença la votació.

Aquest punt queda aprovat, per 78 vots a favor, 19 en contra, 33 abstencions i una persona que no ha votat.

Votem ara el punt 6.

Comença la votació.

Aquest punt queda aprovat, per 127 vots a favor, 3 en contra i una abstenció.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la crisi energètica i social (continuació)

302-00196/13

Votem ara el punt número 18 de l'ordre del dia, que és la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la crisi energètica i social.

Comencem votant els punts 1, 2, 3, 5, 6 i 10.

Comença la votació.

Aquests punts queden rebutjats, per 20 vots a favor, 110 en contra i cap abstenció.

Votem ara els punts 4, 7 i 9.

Comença la votació.

Aquests punts queden rebutjats, per 10 vots a favor, 118 en contra i 3 abstencions.

Votem ara el punt 8.

Comença la votació.

Aquest punt queda rebutjat, per 15 vots a favor, 110 en contra i 6 abstencions.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la gestió del Cos de Mossos d'Esquadra (continuació)

302-00193/13

Passem ara a votar el punt número 19 de l'ordre del dia, que és la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la gestió del Cos de Mossos d'Esquadra.

Comencem votant el punt número 1.

Comença la votació.

Aquest punt queda rebutjat, per 53 vots a favor, 70 en contra i 8 abstencions.

Votem ara els punts 2, 3 i 4.

Comença la votació.

Aquests punts queden aprovats, per 92 vots a favor, 10 en contra i 29 abstencions.

Votem ara el punt 4 bis.

Comença la votació.

Aquest punt queda aprovat, per 122 vots a favor, 9 en contra i cap abstenció.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les mesures per a pal·liar els efectes de la crisi en les famílies i les empreses (continuació)

302-00195/13

Passem ara a votar el punt número 20 de l'ordre del dia, que és la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les mesures per pal·liar els efectes de la crisi en les famílies i les empreses.

Comencem votant el punt número 1.

Comença la votació.

Aquest punt queda rebutjat, per 50 vots a favor, 69 en contra i 11 abstencions.

Votem ara els punts 2 i 10.

Comença la votació.

Aquests punts queden rebutjats, per 53 vots a favor, 78 en contra i cap abstenció.

Votem ara el punt número 3.

Comença la votació.

Aquest punt queda rebutjat, per 61 vots a favor, 70 en contra i cap abstenció.

Votem ara els punts 4 i 5.

Comença la votació.

Aquests punts queden rebutjats, per 20 vots a favor, 48 en contra i 63 abstencions.

Votem ara el punt número 7.

Comença la votació.

Aquest punt queda rebutjat, per 9 vots a favor, 81 en contra i 41 abstencions.

Votem ara el punt número 6.

Comença la votació.

Aquest punt queda rebutjat, per 20 vots a favor, 70 en contra i 41 abstencions.

Votem ara el punt número 8.

Comença la votació.

Aquest punt també queda rebutjat, per 20 vots a favor, 111 en contra i cap abstenció.

Votem ara el punt número 12.

Comença la votació.

Aquest punt queda rebutjat, per 9 vots a favor, 89 en contra i 33 abstencions.

Votem ara els punts 14 i 15.

Comença la votació.

Aquests punts queden rebutjats, per 50 vots a favor, 70 en contra i 11 abstencions.

Votem ara el punt número 16.

Comença la votació.

Aquest punt queda rebutjat, per 61 vots a favor, 70 en contra i cap abstenció.

Votem ara el punt 17.

Comença la votació.

Aquest punt queda aprovat, amb 90 vots a favor, 41 en contra i cap abstenció.

I ara votem la resta de la moció.

Comença la votació.

La resta de moció queda rebutjada, per 61 vots a favor, 70 en contra i cap abstenció.

Acabades les votacions, continuem amb l'ordre del dia, el vuitè punt, que és la interpellació al Govern sobre el procés de preinscripció i la planificació de l'oferta formativa de la formació professional el curs 22-23... (*Lorena Roldán Suárez demana per parlar.*) Ah, disculpin. Per què em demana la paraula, diputada?

Lorena Roldán Suárez

Sí, presidenta. Perdona, es que nos hemos equivocado en una de las votaciones y nos gustaría que constara en acta que en el punto 6 de la moción 17, de las energías renovables, la votación de este punto, que era la comparecencia de la *consellera* de Acción Climática..., la intención de nuestro grupo era votar a favor.

Gracias.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

D'acord, consta en acta. Sap que no canvia el sentit del vot, però pot constar en acta la seva intervenció. Perfecte.

Interpellació al Govern sobre el procés de preinscripció i la planificació de l'oferta formativa de la formació professional el curs 2022-2023

300-00231/13

Doncs prego als diputats que marxin que ho facin en silenci, perquè comencem el punt vuitè, que és la interpellació al Govern sobre el procés de preinscripció i la planificació de l'oferta formativa de la formació professional el curs 2022-2023. La presenta el Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. I, per exposar la interpellació, té la paraula, en primer lloc, la diputada Esther Niubó Cidoncha.

(*Pausa.*)

Esther Niubó Cidoncha

Bé; gràcies, presidenta. Conseller... Esperem que acabin de passar els diputats que han de fer una altra cosa. (*Pausa.*) Conseller, vull començar aquesta interpellació recordant una resolució impulsada pel meu grup, aprovada per una majoria d'aquest hemicicle en el darrer debat d'orientació política general tan sols fa tres setma-

nes, per la qual aquest Parlament –i cito literalment– «reprova la gestió del Govern de la Generalitat en matèria de formació professional, i constata, entre d'altres, que el curs escolar 22-23 ha començat amb vint mil persones preinscrites que aspiraven a cursar cicles formatius a les quals el Departament d'Educació no ha assignat plaça abans de l'inici de curs, que pràcticament el cinquanta per cent de l'alumnat de grau mitjà abandona, que Catalunya no disposa encara d'una xarxa de centres de formació professional integrada en ple funcionament després de set anys de l'aprovació de la llei, i que hi ha marge de millora pel que fa al procés de preinscripció, així com per a la prospecció de necessitats formatives, sectorials i territorials i per a una correcta planificació». Totalment cert.

I és en els motius d'aquesta reprovació en el que ens agradaria insistir, perquè no ens cansarem de denunciar allò que no funciona, que no es fa bé, que no es fa prou o que no es fa prou de pressa. I això no està renyit amb estendre la mà, com hem fet en tot moment en els darrers mesos per arribar a acords, que en el cas de la formació professional pensem que necessàriament ha d'incloure també els agents econòmics i socials, i ha d'incloure també el territori, per millorar una eina essencial de qualificació, d'especialització, d'inserció, de reinserció laboral, per a la promoció social, per al creixement de les oportunitats del nostre teixit econòmic, social, productiu i també del territori.

I ho deia també la resolució aprovada en el seu punt 2, on l'instàvem a impulsar un pacte per a la transformació i modernització de la formació professional, per dimensionar correctament l'oferta pública de formació per adaptar-la a aquestes necessitats sectorials i territorials i també a la demanda formativa de la ciutadania, per reforçar l'orientació i millorar i agilitzar el procés de preinscripció i per fer una correcta prospecció i planificació amb l'objectiu d'oferir aquesta formació de qualitat –estic resumint– i contemplant també els recursos necessaris per a l'execució d'aquest pacte.

Doncs bé, recordat aquest mandat, que espero que el seu Govern compleixi, començaré per reconèixer l'esforç que segurament s'ha fet per garantir la continuïtat formativa dels estudiants de quart de l'ESO que han optat per fer un cicle formatiu. Però hem de dir que no s'ha fet prou bé, perquè ha oblidat la continuïtat de l'alumnat provinent de les escoles d'adults que s'ha tret el graduat d'educació secundària obligatòria, normalment amb molt esforç, i que volia continuar estudiant; l'alumnat que ha fet un PFI –un programa de formació i d'inserció, per a aquells que no hi estan familiaritzats–, que ha superat el curs de formació específica per accedir a cicles formatius de grau mitjà; l'alumnat que, després de començar un batxillerat, no s'hi acaba de sentir còmode i decideix optar per altres trajectòries formatives com són els cicles formatius.

I, per tant, conseller ha de reconèixer que oblidar la continuïtat d'aquests estudiants és molt greu, que mostra un gran desconeixement del sistema educatiu que dirigeix o molt poca sensibilitat envers moltíssimes persones, i, per tant, és impropï d'un conseller d'Educació.

Pot repetir tantes vegades com vulgui el noranta molt per cent de continuïtat garantida del quart de l'ESO, però ho fa obviant un percentatge molt elevat d'altres tipologies d'estudiants que necessiten que se'ls garanteixi la mateixa continuïtat, perquè no són en absolut privilegiats de res, corren el mateix risc o més de passar a engruixir les xifres d'abandonament. O les persones que tenen un títol de l'ESO, però de fa anys, que són majors d'edat, que veuen truncades les seves trajectòries professionals, que es volen donar una nova oportunitat. Per què els hi hem de tancar les portes?

No ho podem compartir, conseller. No n'hi ha prou amb garantir aquesta continuïtat formativa dels més joves, dels de quart de l'ESO, que evidentment s'ha de fer, però s'ha de garantir la del conjunt d'aspirants, almenys a grau mitjà. Perquè l'administració educativa no és qui ha de limitar les oportunitats formatives de la ciutadania, les ha de potenciar i les ha d'incentivar, i això no és el que estem veient de la gestió del seu Govern.

El procés de preinscripció, conseller, no ha funcionat; hi ha hagut errors, diferents dels de l'any passat, però el Govern i el seu departament han tornat a suspendre. Com pot ser que un procés de matriculació finalitzi un mes més tard de la data d'inici del curs? De debò que no ho podrien fer millor? Li sembla normal que l'alumnat que al juliol va quedar fora però que no va desistir, que va seguir aprofitant les darreres convocatòries per accedir a vacants, amb èxit, hagi hagut de començar el curs quatre setmanes després que els seus companys, havent fins i tot acabat ja les primeres unitats formatives? Ara surti aquí, conseller, i defensi que això és una correcta planificació, que aquesta és la legislatura de la formació professional.

I el resultat és el mateix que el curs anterior i que l'altre, encara que el molesti sentir-ho. Dels vint mil que en queden fora al juny-juliol per manca d'oferta pública als cinc mil que han acabat participant en l'última convocatòria d'adjudicació de places vacants el mes de setembre, se n'han perdut deu mil pel camí. I el seu departament, doncs, no sap o no pot dir on són aquestes persones.

Per no parlar de la planificació de grups de professorat a última hora; de les ràtios, que en molts casos s'apropen als quaranta... I quina és la sort? –i jo dic la desgràcia–: que els propis centres diuen que no cal patir, perquè al cap d'unes setmanes d'aquestes aules saturades només n'apareixeran la meitat. I després ens estranya un abandonament d'un de cada dos alumnes de cicle formatiu de grau mitjà.

Li repeteixo, conseller, que això no funciona. Un procés de preinscripció i matriculació ha d'acabar com a màxim al juny-juliol, no pot ser tan complex, tan feixuc de gestionar; no pot ser tan opac, si creuen en la transparència, en el govern obert. De debò que és difícil destacar-ne alguna cosa positiva.

I, en segon lloc, novament ha fallat la planificació. Què tenim al final del procés? Tenim deu mil persones que han desistit per manca de places en una primera convocatòria i que no sabem on són, unes 1.200 persones que definitivament no han pogut accedir a cap plaça i setze mil vacants no cobertes, moltes de les quals de cicles altament demandats pel nostre teixit econòmic del territori. Vostè, conseller, que presumeix de bona gestió en el sector privat, doncs, no sé on estaria.

Per tant, setze mil places vacants no cobertes; persones que no han pogut accedir a les oportunitats que dona una carrera professionalitzadora, més d'un miler; deu mil que han desistit; aules saturades que, com deia, al cap de re, es buiden per un abandonament de pràcticament el cinquanta per cent. Això és altament reprovable, i així ho vam fer, però esperem que aquesta opinió majoritària d'aquesta cambra, i hi afegeixo de la societat, dels agents socials i econòmics, a favor de la modernització, de l'impuls de la formació professional, en contra de la seva gestió, serveixi per a alguna cosa.

Vostè ha d'obeir el mandat d'aquesta resolució i ha de treballar i plantejar un pacte, perquè aquest problema, efectivament, no és nou i la seva solució ja no pot esperar més. Fa més d'un any que vostè és conseller, però el seu partit hi és des de 2017. I, certament, ara el problema s'ha agreujat per una major demanda, que, fins i tot si es fomentés i s'incentivés des de l'Administració, encara seria més important, però és un problema que ve de lluny: ve de no desenvolupar la llei de 2015 –que es va decidir posar en un calaix–, d'haver abandonat la formació professional, d'haver-hi invertit poquíssim, d'haver-ne fet una gestió molt millorable en els últims anys.

I sabem que això no se solucionarà d'un dia per l'altre, en som conscients, però com segur que no se solucionarà serà repetint errors, fent veure que les coses es fan molt bé, no escoltant els agents econòmics i socials, no invertint-hi més recursos o, amb la inèrcia, i, per tant, fent sempre el que s'ha fet.

I per això insistim en la conveniència d'un pacte per reforçar i accelerar els canvis que s'han de fer amb determinació, amb urgència, escoltant els consells territorials de la formació professional, creant-ne allà on no n'hi ha i n'hi ha necessitat. I vostè em pot dir en la rèplica, segurament, que l'Agència Pública de Formació i Qualificació Professionals, que presideix el senyor Mohedano, ja reuneix la comis-

sió rectora; efectivament, però no ha funcionat, almenys pel que fa a la prospecció de necessitats formatives o per abordar la planificació de l'oferta. I a les evidències, doncs, em refereixo.

I, per tant, el que fem és proposar-li un pacte que ens reuneixi per fer-ho bé de cara al proper curs, que no perdem més trens, més oportunitats. Això no passa per culpa d'alguí altre, per culpa d'Espanya; això passa per una mala gestió o una gestió millorable del propi Govern.

I, per tant, en el segon torn, sí que voldria abordar alguns problemes concrets, per això de..., perquè l'important és creure o no creure en la formació professional; és plantejar un model modernitzador, flexible i integrador de la formació al llarg de tota la vida per incrementar la formació mitjana de la ciutadania; va d'invertir-hi recursos –com ha fet el Govern d'Espanya–, de liderar un bon sistema de governança. I això, doncs, és el que no veiem.

I, per tant, davant de la descripció que li he fet de la realitat, sí que m'agradaria saber quin és el seu pla.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per a la resposta del conseller, té la paraula el senyor Josep González-Cambray, conseller d'Educació.

El conseller d'Educació (Josep González-Cambray)

Gràcies, vicepresidenta. Diputats, diputades, diputada Niubó... Bé, de fet, vostè començava la seva intervenció fent referència a la reprovació del Govern en matèria de formació professional. Respecto, evidentment, com no pot ser d'una altra manera, qualsevol posicionament de qualsevol diputat que està en aquesta cambra. I si vostè es creu el que acabo d'explicar no m'estranya que reprovi, però és que el que acaba d'explicar no és veritat, pràcticament res del que acaba d'explicar. O sigui, vostè es posiciona amb dades que no són reals.

Jo ara li tornaré..., perquè ja ho he fet en alguna altra ocasió en el passat, eh?, li tornaré a explicar el que ha passat i el que està passant en la formació professional. Vostè, a partir d'avui, pot tenir dos opcions: una, o escolta, les compartim i se les creu, o continua dient coses que no són veritat.

Primera... Aniré intentant desmuntar-les una a una, perquè és que no s'ajusten al que ha passat amb la formació professional aquest curs escolar. Vint mil places que no s'assignen abans de l'inici de curs: no és cert, i ho hem anat explicant a mesura que hem anat fet les diferents rodes de premsa. Per primera vegada, des del Departament d'Educació hem fet un seguiment del comportament de l'alumnat des de que fa la preinscripció fins que s'acaba matriculant.

Teníem dos reptes, a l'hora de començar la legislatura, dins de la formació professional. El primer és incrementar l'oferta. Això ho hem fet. Hem incrementat més l'oferta aquest any que els darrers cinc anys junts, i els darrers dos anys hem incrementat més l'oferta que els darrers dotze anys junts. I l'altre repte que teníem era millorar el procediment; després m'hi referiré, perquè feia referència a l'alumnat de quart d'ESO i a l'alumnat que hagi pogut quedar fora dels que vostè deia que no han estat tractats de la mateixa manera, eh? –després m'hi referiré.

Pel que fa als centres de formació integrals... Els centres de formació integrals..., fa molts anys que estem esperant un decret de centres de formació integrals, és cert. I també és cert..., nosaltres sí que ens comprometem a fer que les coses passin. També és cert que a finals d'aquest any hi haurà el decret dels centres de formació integrada, i el primer trimestre del 2023 hi haurà aquesta convocatòria dels centres de formació integrada.

El marge de millora sempre l'hem reconegut, en la preinscripció, i tant que sí. De fet, en la preinscripció hi ha marge de millora, però no oblidem que és la mateixa preinscripció que els darrers vint anys, on alguns dels partits que estan aquí presents

l'aplicaven i no la van canviar. Aquesta preinscripció dels darrers quinze, vint anys, feia que els terminis..., són els mateixos que són ara. Perquè això de dir: «Una cosa no funciona, però quan jo he governat no ho he canviat...», no ho he acabat d'entendre mai. I, per tant, el que hem fet és ajustar aquest procés de preinscripció per tal de lluitar contra el fracàs escolar, i, per tant, garantir que tot l'alumnat de quart d'ESO tingui plaça al cicle formatiu de grau mitjà que ha sol·licitat.

Jo crec que aquí hi ha un dels temes més importants de les novetats que han passat aquest any. Li deia: increment d'oferta –novetat important, eh? Segona novetat important en la formació professional: garantir que tot l'alumnat de quart d'ESO tingui plaça a l'opció sol·licitada al cicle formatiu de grau mitjà, perquè és una acció que va directament relacionada amb evitar el fracàs escolar i garantir aquesta continuïtat de l'alumnat. Estàvem en percentatges entre un seixanta i un seixanta-cinc en anys anteriors, i aquest any –perquè això es va incrementant dia a dia– les darreres dades ens diuen que estem al 97,8 per cent d'alumnat que ha tingut plaça en l'opció sol·licitada accedint-hi des de quart d'ESO.

Vostè hi feia referència dient: «Hem deixat gent fora que potser hi hauríem d'incorporar.» Vegem-ho. Alumnat que cursa quart d'ESO en un centre ordinari; estan en aquest procés de continuïtat amb prioritització. També hi havia l'alumnat –que vostè ho ha dit, però ho ha dit de forma imprecisa, inexacta i no real–..., també estava en aquest procés de continuïtat l'alumnat que prové d'un cicle formatiu de grau bàsic de formació professional i dels PFIs. Aquests també hi eren. (*Veus de fons.*) Ah, m'ha semblat entendre que deia que no, que els de PFIs no hi eren. Els de PFIs també hi eren. L'alumnat que fa proves d'accés i té menys de divuit anys també hi era, amb aquesta continuïtat. I llavors el que vostè diu és: l'alumnat que obté el quart d'ESO, que fa GESO, i que té més de divuit anys..., podríem entendre que l'any vinent el podrem incorporar, aquest alumnat, cap problema.

Però dir que no ha funcionat i que hem deixat molta gent fora perquè no ha entrat l'alumnat que ha optat per aquests cursos de quart d'ESO i té més de divuit anys no és real. Per què? Perquè, en tot el país, l'alumnat de quart que ha optat a titulació de quart de GESO, ja sigui a través de proves lliures, ja sigui a través de formació d'adults, ja sigui a través de l'IOC..., de tot Catalunya, són quatre-centes persones; de tot Catalunya, són 412 persones. I, d'aquestes 412 persones, algunes fan la preinscripció a cicles formatius de grau mitjà i d'altres no.

De les que han fet preinscripció a cicles formatius de grau mitjà, 236 tenen plaça a l'opció sol·licitada. Per tant, de 412, 236 tenen plaça a l'opció sol·licitada. No vol dir que se n'hagin quedat sense entrar a l'opció sol·licitada cent i escaig, és perquè m'han donat aquestes dades d'aquesta manera; en tot cas, ho acabarem de contrastar. De 412 –que serien el públic objectiu, de 28.000 que hem beneficiat que hi accedeixen de quart d'ESO, quatre-centes persones que reconec que l'any vinent poden entrar tranquil·lament, només són quatre-centes–, 236 n'han obtingut plaça. I, en tot cas, el que sí que em comprometo a facilitar-li és si les altres cent setanta ho havien sol·licitat o no, que entenc que no, eh?, pel que em diuen, entenc que no.

Més coses de les que vostè deia. El tema aquest del procediment del calendari és un dels reptes de millora, és evident, però és un dels reptes de millora que tenim fa temps. I, per tant, per a l'any vinent sí que veurem, en la mesura que sigui possible, com podem avançar els diferents processos de preinscripció per tal de que l'alumnat i les famílies tinguin la informació al més aviat possible.

Sí que podem dir on va a parar l'alumnat. No és que deixem alumnat perdut pel camí, no l'hi deixem. És el procediment... El que fa el procediment, i ho ha fet sempre –i això no vol dir que no ho haguem de millorar i ho haguem de canviar, però no es pot fer tot alhora: fem primer uns canvis i després uns altres–, és: l'alumnat pot fer duplictat de preinscripcions. De fet, l'alumnat que vol fer la preinscripció al cicle formatiu de grau mitjà és alumnat que possiblement anirà a batxillerat –a batxille-

rat té la plaça garantida i fa la preinscripció al cicle formatiu de grau mitjà–, o algun d'aquest alumnat també acabarà repetint quart d'ESO.

L'alumnat que fa la preinscripció a cicle formatiu de grau superior és alumnat que pot fer la preinscripció a la universitat venint de batxillerat o a cicle formatiu de grau superior. La fa, sense cap compromís; quan passa per allà la fa, i fa duplicitat de preinscripcions. I, per tant, sabem del cert, i això ho sabem perquè hem monitoritzat tot l'alumnat..., fins ara, aquesta informació és cert que no la sabíem –no la sabíem–, però ara puc compartir-ho..., amb vostè puc compartir, alumne per alumne –perquè n'hem fet el seguiment per primera vegada–, què passa des de que fan la sol·licitud fins que acaben matriculant-se. I hi ha un vint-i-cinc per cent de l'alumnat que fa la sol·licitud a cicle formatiu de grau mitjà i a cicle formatiu de grau superior que se li assigna la plaça sol·licitada i no s'hi acaba matriculant.

Per tant, això el que fa és confirmar del tot que si en algun moment –que no ha estat aquest curs, els vint mil venen del curs passat, els vint mil que vostè diu sempre venen del curs passat–..., els vint mil que venen del curs passat, que són les sol·licituds que hi han més que les places, no són reals, perquè si sabem que hi ha un vint-i-cinc per cent que ja no fan els estudis, ja partim de la base de que sabem segur que aquests no són reals. Després, durant el procés, en primera volta o en segona volta, es van generant places, perquè aquest alumnat no es matricula, i això és el que és evident que s'ha de millorar.

I ara, actualment, que és el que comentava també ahir, i podem facilitar-los-hi també cicle per cicle, tant dels cicles més sol·licitats com dels cicles que tindrien més incorporació al mercat laboral..., cicle per cicle, el desglossament ens fa que tinguem actualment, a dia 20 d'octubre, 13.973 vacants a la formació professional –13.973 vacants a la formació professional. Aquestes dades són extretes avui, a 20 d'octubre. Què vol dir això? Vol dir que aquestes vacants estan tant en cicles que han estat molt demanats i, evidentment, territorialment la distribució és asimètrica, com no pot ser d'una altra manera, i també que aquestes vacants, malauradament –i aquí és on hem de potenciar diferents àmbits de millora, també en la formació professional–, estan a cicles que després tenen una important incorporació al mercat laboral.

Per tant, això ho enllaço... Dos àmbits de millora. O sigui, què hem fet fins ara? Hem començat a millorar la formació professional. Ens queda camí per fer? I tant que sí. Com ho hem començat a fer? Incrementant places i millorant el procediment, garantint que l'alumnat de quart d'ESO hi pugui accedir. On hem de focalitzar-nos ara? Jo crec que en tres àmbits: el primer, seguir escurçant els procediments de preinscripció i matrícula, veient què podem fer amb aquesta duplicitat de reserva de places en un lloc o un altre; potenciar i millorar l'orientació de dalt a baix, i –després m'hi referiré, a tot el tema que vostè també s'hi referia– que estem del tot d'acord amb la prospectiva de com som capaços de fer aquesta oferta.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per a la rèplica, té la paraula la diputada Esther Niubó Cidoncha.

Esther Niubó Cidoncha

Gràcies. Conseller, aviam, ara prefereixo anar als problemes concrets, no?, i així en podem parlar un per un. Agraeixo la resposta que em feia. Les dades són oficials del seu departament. Però, en tot cas, només, abans de començar aterrant problemes, dir-li que, pel que fa a la preinscripció, estem parlant de fa dotze anys, i, per tant, la situació ha canviat moltíssim. I, per tant, segurament, si haguéssim governat aquests últims dotze anys, això s'hagués canviat.

Però, en tot cas, com deia, temes concrets. Calen més equipaments; si no, difícilment podrem oferir una formació professional de qualitat a l'alçada del repte, sense tenir, sense disposar de més centres formatius, de més aules. Calen centres de formació professional integrada, no?, referents per a les famílies formatives. No n'hi ha cap a tota Catalunya, com..., per exemple, València en té quinze, Castella i Lleó,

trenta-un. El senyor Mohedano ens va dir que tindrien el decret a finals del juny; ara vostè ens diu final d'any. Per tant, a vegades no compleixen ni els terminis que vostès mateixos es marquen.

Com fer créixer l'oferta? Doncs amb una correcta prospecció de necessitats formatives. Segurament que també hi està d'acord. Però, per tant, no és trucar a direccions amigues per suplir i que obrin grups de tarda, perquè això, doncs..., l'oferta pública no pot créixer d'aquesta manera.

Sap que amb la seva gestió en una dècada han fet créixer el nombre d'alumnes que estudien FP a distància en centres privats de zero a gairebé seixanta mil persones a Catalunya? O han fet un estudi o faran un estudi de les places vacants que han quedat i s'han preguntat el perquè d'aquestes places? L'orientació no existeix; si no, no tindríem, com deia..., jo tenia setze mil, vostè ha parlat de 13.900 vacants, i tantes persones frustrades per no poder accedir a les places de cicles formatius que desitgen. Trenta-sis orientadors a tota Catalunya.

Sobre taxes, i ara que Junts ha sortit del Govern i tenim un govern cent per cent d'Esquerra Republicana, com diuen vostès, eliminaran o no les taxes de matriculació de la formació professional que va imposar al seu dia el senyor Artur Mas? O les continuaran mantenint, com fa el Partit Popular, restant així oportunitats als joves que no s'ho poden permetre?

Formació professional dual. A la resta de diputats, que potser hi estan menys familiaritzats, els explicaré què fa un coordinador de formació professional a un institut: doncs treure temps d'on no en té, i esforç, per trucar una per una a les empreses intentant col·locar estudiants cas per cas. Això no pot ser així, conseller. Què fan els prospectors del departament? Per què no hi ha convenis a alt nivell per a zones educatives del territori per facilitar les tasques als instituts a l'hora de buscar oportunitats de pràctiques o de formació professional dual a les empreses? Per què no hi ha centres de recursos en FP, per exemple, que elaborin currículums específics? I per què cada cop hi ha una distribució més desigual de centres de primera i de segona en funció dels recursos que hi arriben?

Li vull demanar com pensa complir els compromisos formatius en tema pressupostari del recent pacte per a la indústria, que hi ha a un capítol molt específic de temes formatius d'FP. On són les ajudes o beques de mobilitat? Si no ho tinc mal entès, havia estat fins i tot un compromís en els darrers pressupostos que no s'ha tirat endavant. O els itineraris de formació específics per a alumnat amb alguna necessitat específica de suport educatiu: són totalment insuficients, si creuen en una educació inclusiva.

I un tema sindical que no és menor relatiu a l'equiparació de les condicions del professorat tècnic i de formació professional amb el professorat de secundària. Això és una mesura que ve d'una llei estatal, que val 8 milions d'euros. I de debò que no podem entendre que ara Esquerra es faci enrere d'un compromís contret quan Esquerra fins i tot ha votat a favor d'aquesta llei a Madrid. I, per tant, no m'estranya que els sindicats plantegin noves mobilitzacions si els compromisos no s'acaben de complir.

Llavors, aprofitaria també per comentar algunes altres qüestions on ens sembla que no han fet els deures; molt breument, perquè no tenen a veure amb l'FP, però que ens preocupen, no? Vostès van anunciar la gratuïtat de l'I2 i tenien el compromís de fer una bestreta per pagar als ajuntaments el primer trimestre d'aquest curs. I això s'ha fet, però en canvi no han pagat, no han finançat les bressol de tot el curs passat. Llavors, això ens preocupa. Voldríem saber en quina situació estaran aquestes escoles el proper curs, si no hi ha prou pressupost. Certament, no és el que ens ocupa avui, però ens preocupa molt.

No han tret la convocatòria per a la creació de noves places. No ha portat la contribució per a l'alumnat amb NESE d'aquest curs, però tampoc de l'anterior. Com es farà la formació digital dels docents? Amb una subvenció perquè ho facin els ajuntaments? Construccions pendents... Realment hi ha temes que creiem que són molt més que un tema de recursos, són un tema de governança educativa.

Però, en tot cas, nosaltres presentarem una moció amb propostes concretes. Esperem que no es desentengui dels compromisos contrets i aprovats en aquest Parlament. I, per tant, mentre duri el seu Govern, esperem que compleixi els mandats parlamentaris.

Gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per a la rèplica, té la paraula el conseller d'Educació, el senyor Josep González-Cambray.

El conseller d'Educació

Som-hi. Buscava una dada, però no la trobo; en tot cas, ja la trobaré, ja l'hi faré arribar. Bé, intento anar responent i posant l'accent en algun dels temes que vostè tornava a compartir.

El primer seria el tema de la formació integrada. Li deia..., jo la planificació que tinc és: a finals d'aquest any surt el decret de centres integrats, que fa més de vint anys que s'està esperant; primer trimestre, convocatòria d'aquests centres perquè s'hi puguin presentar, i amb un màxim d'atorgament d'uns quaranta centres, on hi haurà prioritat sectorial i equilibri territorial. Aquest decret està acordat i consensuat en el marc de la comissió rectora de formació professional.

Vostè fa referència al tema de l'oferta. Jo hi estic d'acord, eh?, en el tema de..., no sé si tant en el creixement de l'oferta, perquè si actualment hi han pràcticament catorze mil vacants, jo no sé si el tema és tant un creixement de l'oferta, sinó iniciar aquest camí cap a l'adequació de l'oferta a les necessitats del mercat laboral, sobretot a la formació professional de grau superior. És evident que la formació professional de grau mitjà té un altre tarannà, de continuïtat educativa, però en els cicles formatius de grau superior hem de ser capaços d'adaptar aquesta oferta.

I aquí, si m'ho permet, destacar el que també s'ha fet per primera vegada aquest curs, que és una oferta integrada de la formació professional. El que s'ha fet és coordinar l'oferta de títols propis del Departament d'Educació amb l'oferta de títols del Departament d'Empresa i Treball, tant pel que fa a certificats de professionalitat com pel que fa a la formació contínua.

Vostè tocava un tema que abans m'hi referia molt ràpidament i ara em permet ampliar una mica més la resposta, que és l'orientació. És rellevant, és molt important i és transcendent, l'orientació que siguem capaços de fer. I per això, de cara al curs vinent, a banda de l'oferta integrada d'FPCat 365, de millorar la informació i l'orientació perquè arribin a tot l'alumnat i a totes les famílies, el que s'està fent és que el curs vinent canviarem l'orientació i la incorporarem no només a quart d'ESO, a l'hora de cursar els estudis, que és on està ara, sinó a partir de primer d'ESO, per tal d'anar informant tot l'alumnat de quins són els millors itineraris professionals que podrà seguir en els propers anys.

En el tema de places, faig una reflexió que també havíem compartit alguna vegada—a veure si soc capaç de traslladar-la de forma clara. De la mateixa manera que no exigim al sistema universitari del país que qualsevol jove que opti per una carrera concreta tingui plaça garantida en aquella carrera concreta —podríem parlar de que li garantim que pugui cursar estudis universitaris, però que tingui plaça en aquella carrera concreta...—, en la formació professional de grau superior el que no podem pretendre, perquè no ho aconseguirem mai, i perquè si al final ens posem aquestes expectatives mai les satisfarem, perquè no és possible, és que tot l'alumnat que vulgui cursar un cicle formatiu de grau superior tingui plaça en aquell institut, en aquell cicle formatiu i en aquell horari d'aquell cicle formatiu de grau superior. Garantir això no és possible; per tant... El que sí que podem garantir des del Departament d'Educació és que tothom que vulgui cursar formació professional tingui plaça per cursar formació professional. M'he explicat prou bé? Però garantir i aspirar a que tothom, sobretot al cicle formatiu de grau superior, tingui plaça en aquell cicle con-

cret que ha sol·licitat..., de la mateixa manera que a les universitats no és possible, als cicles formatius de grau superior tampoc ho és.

El tema de la formació dual... Aquí a Catalunya, en la formació dual, on, evidentment, tenim camp per córrer, els números ens diuen que som el territori, amb molta diferència, amb més formació professional dual de l'Estat espanyol. I, a més a més, és cert que hi han molts convenis amb molts sectors, amb moltes indústries, de cara a donar resposta a aquesta formació professional des dels diferents instituts del país.

Parlava del tema de l'oferta integrada en el tema del pacte de la indústria. La remeto al tema aquest també de l'oferta integrada, eh? I, evidentment, el Departament d'Educació ha estat al darrere també d'aquesta elaboració del pacte de la indústria.

No ens fem enrere en el tema de l'equiparació salarial de la formació professional; no ens fem enrere i, evidentment, ho farem, només faltaria. I ho farem en el moment que puguem, al més aviat possible. Però, evidentment, volem fer-ho i ho tirarem endavant.

I, després –se m'acaba el temps–, fer referència al tema de les escoles bressol. El que fem amb les escoles bressol és, com no pot ser d'una altra manera, garantir el finançament de tots els acords que hem pres a partir de la llei d'acompanyament de pressupostos al Parlament. I, a més a més, com vostès saben, aquest curs s'hi ha incorporat el finançament de la gratuïtat per a l'escolarització a les escoles bressol públiques de l'infantil 2. I, amb aquesta gratuïtat..., com que són diners que rebia l'ajuntament de les famílies, el que hem fet és un sistema de bestretes per tal de que aquests diners els arribin, i com que fins ara els pagaven les famílies, no els hagi d'avançar l'ajuntament.

La resta de finançament de les escoles bressol segueix els mateixos ritmes de periodicitat de calendari que en anys anteriors. *(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)* I se m'ha acabat el temps. Llàstima.

Gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Gràcies, conseller.

Diputats i diputades, suspenem la sessió fins a les tres de la tarda, tal com està a la previsió.

La sessió se suspèn a dos quarts de dues del migdia i un minut i es reprèn a les tres de la tarda i un minut. Presideix la vicepresidenta primera en funcions de presidenta, acompanyada de la vicepresidenta segona, el secretari primer, la secretària segona, el secretari tercer i el secretari quart. Assisteixen la Mesa el lletrat major en funcions de secretari general i la lletrada Anna Casas i Gregorio.

Al banc del Govern seuen la consellera de la Presidència, el conseller de Territori i la consellera de Justícia, Drets i Memòria.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Diputades, diputats, consellera... Reprenem la sessió amb el novè punt de l'ordre del dia, que és la interpellació al Govern sobre la paràlisi recurrent del Govern i els plans per afrontar la propera crisi, presentada pel Grup Parlamentari de Ciutadans.

Interpellació al Govern sobre la paràlisi recurrent del Govern i els plans per a afrontar la propera crisi

300-00227/13

I per exposar la interpellació té la paraula el diputat Nacho Martín Blanco.

Ignacio Martín Blanco

Gràcies, presidenta. Senyores i senyors diputats, consellera Vilagrà... En primer lloc, l'adverteixo d'una qüestió de principi, que és que, lògicament, en aquesta in-

terpellació li hauré de dir coses, doncs, que segurament no li resultaran còmodes ni amables, però intentaré que, en la mesura del possible, pel que fa al to, pel que fa a la manera de dir-ho, siguin el més respectuoses possible.

El que sí que és veritat és que, d'un temps ençà, crec que Catalunya és un vaixell a la deriva. Ho era ja en el moment en què es va constituir el Govern de coalició entre Junts per Catalunya i Esquerra Republicana, però ho és encara molt més amb aquesta ruptura del Govern. Aquesta ruptura del Govern, a parer nostre, acredita, demostra, una vegada més, una cosa que hem dit a bastament, que és el fet que els partits que governen Catalunya, els partits separatistes, tenen com a principal fonament de la seva acció política no tant el benestar general, no tant vetllar per l'interès general dels ciutadans de Catalunya i ja no, evidentment, dels de la resta d'Espanya, sinó ser el partit hegemònic en el món nacionalista. I quan uns partits es comporten amb aquesta actitud, diguem-ne, tan de vol gallinaci, tan poc elevada, amb tan poca altesa de mires, això acaba resultant en problemes enormes per a la governança d'una comunitat autònoma, d'una regió, d'un país, en definitiva, d'una comunitat humana.

Des del nostre punt de vista, això és el que actualment perjudica enormement, perjudica sobre manera l'aproximació que el Govern pugui fer per sortir d'una crisi econòmica que afecta, lògicament, el conjunt d'Espanya, però molt concretament Catalunya, amb aspectes que jo crec que són singulars. L'altre dia, en aquest Parlament, a la Comissió d'Economia, va comparèixer un sociòleg espanyol, Víctor Lapuente Giné, amb un estudi molt interessant de la Universitat de Göteborg, que ens presentava un resultat realment esfereïdor per a Catalunya, que és que en aquest estudi sobre la qualitat de la governança, sobre la qualitat del Govern i, en definitiva, sobre la percepció que tenen els ciutadans sobre corrupció, Catalunya era la comunitat autònoma més mal valorada, pitjor valorada pels seus ciutadans i una de les pitjors valorades d'Europa.

Lògicament, jo crec que aquell defecte que moltes vegades hem assenyalat, que, a parer meu, doncs, perjudica la vida política catalana, la vida pública catalana, el cofoisme, aquella autocomplaença que ens fa, tot i estar perdent moltes posicions envers altres comunitats autònomes, envers altres regions d'Europa, continuar presentant-nos davant de l'opinió pública i davant del món com una comunitat superlativa en molts aspectes, ens fa mal.

Catalunya té virtuts, és evident. Catalunya té molts avantatges envers altres comunitats. Catalunya –ho hem dit moltes vegades en aquest Parlament– és l'única regió d'Espanya que es va incorporar a la primera revolució industrial, la qual cosa dota la nostra comunitat d'una història, d'un *know-how* que hem de saber aprofitar i que hem de saber posar de manifest i posar en relleu. Però crec que això no és el que fa el Govern de la Generalitat.

Per això jo li vull preguntar sobre alguns aspectes que tenen a veure precisament amb aquesta supèrbia que moltes vegades s'ha presentat com una de les principals amenaces de la nostra societat. El mateix Ferrater Mora deia que la supèrbia era un dels grans problemes de la societat catalana, igual que deia que quatre de les seves principals virtuts, les virtuts de les formes de vida catalana, eren precisament la mesura, la continuïtat, la sensatesa i la ironia.

Jo, quant a la ironia, la deixaré de banda, però és evident que la continuïtat no és actualment un dels forts de la nostra economia ni de la nostra comunitat. I no ho és, i això perjudica enormement els projectes a llarg termini. I aquí van les crítiques al seu Govern. El seu Govern, amb la seva falta de responsabilitat i amb la seva política d'acords amb partits polítics d'aquesta cambra, ha perjudicat, ha malmès, de fet, projectes importants per a la nostra economia, com ara l'aeroport del Prat. Jo crec que una reforma, un projecte d'ampliació fonamental per a la nostra comunitat, que ha quedat malmesa, se n'ha anat en orris per la seva falta de decisió, pels seus compromisos amb la CUP o per la seva visió sobre el que és el creixement econòmic.

Hem perdut també una altra oportunitat important, com van ser els jocs olímpics d'hivern, per la seva falta de capacitat d'entendre's amb una comunitat autònoma veïna i germana com és la comunitat de l'Aragó.

I això, lògicament, ha tingut un impacte molt negatiu sobre l'economia de la nostra comunitat. Perdre oportunitats com aquesta, igual que el Hard Rock de Tarragona, una oportunitat que també ha quedat malmesa pels seus compromisos amb la CUP, per la seva voluntat d'aprovar uns pressupostos de la Generalitat amb la CUP i amb els comuns, doncs, genera un perjudici enorme a l'economia i a la vida quotidiana dels ciutadans de la nostra comunitat.

Aquestes són algunes de les oportunitats que ha perdut Catalunya. Això es suma a la continuïtat d'aquella fuga d'empreses que va encetar-se en els moments més àlgids del procés separatista, però que ha continuat en els últims anys per una qüestió bàsica i fonamental, que és que a Catalunya no es donen les circumstàncies politico-legislatives, ni tampoc administratives, ni tampoc en termes de burocràcia que facilitin la tornada d'aquelles empreses que van haver de fugir per un clima ideològic irrespirable a Catalunya.

Un altre dels aspectes dels quals parlava Víctor Lapuente en el seu informe de la Universitat de Göteborg per a la Comissió Europea és, precisament, la falta de confiança dels ciutadans de Catalunya envers les institucions, i no només envers les institucions, sinó entre catalans. Jo crec que aquest és un dels grans problemes que hem de resoldre a Catalunya.

Els projectes conjunts, els projectes col·lectius entre ciutadans de Catalunya que tenen una visió concreta sobre les relacions de Catalunya amb la resta d'Espanya i aquells que tenen una altra visió, és a dir, per dir-ho ras i curt i de forma molt esquemàtica, els partidaris de la secessió i els que no en som..., jo crec que això s'ha vist de forma evident que és un llast per als projectes conjunts. Per tant, hem de recuperar la confiança, ja no entre els catalans i la resta dels espanyols, que per mi és fonamental, sinó entre els mateixos catalans, entre nosaltres. És imprescindible que hi pugui haver projectes empresarials entre ciutadans de Catalunya que tinguin una visió determinada sobre les relacions amb la resta d'Espanya i aquells que en tinguin la contrària. Crec que és una qüestió fonamental, i això és responsabilitat del Govern fomentar-ho, fomentar un clima d'entesa entre catalans.

Quan el president Aragonès parla d'una expressió que jo reconec que per mi té elements, si més no, encisadors o esperançadors com és el de la Catalunya sencera, jo lamento trobar-me que, quan parla de la Catalunya sencera, parla en realitat de la Catalunya enterament nacionalista i no de la Catalunya sencera tenint en compte les diversíssimes sensibilitats que hi ha a Catalunya, també la d'aquells que, sentint-nos catalans, amb tot el dret del món, i amb tota la legitimitat, i amb tota la naturalitat del món, no ens sentim, lògicament, cridats i ni molt menys il·lusionats amb la idea d'una Catalunya separada de la resta d'Espanya; al contrari, considerem que seria una calamitat. Això pel que fa a la falta d'acció política del seu Govern.

Quant a l'acció legislativa, el seu Govern ha impulsat ben poca cosa en aquest Parlament. Ha impulsat, de fet, dues lleis que tenen a veure amb els pressupostos: la llei de pressupostos i la llei d'acompanyament. Una altra, bàsicament, per repartir-se institucions fonamentals per a la democràcia i per a la transparència de les institucions de la nostra comunitat, com són les lleis del Síndic de Greuges, Sindicatura de Comptes i Oficina Antifrau. Això ho han fet de la mà del Partit dels Socialistes. Una altra, bàsicament, per acabar dotant de capacitat financera un òrgan que han fet servir, que han rebregat de forma, a parer meu, incomprendible i absolutament imperdonable com és l'Institut Català de Finances amb el fons de compensació de riscos. Una altra, una altra llei que per a vostès ha estat molt important i sempre en treuen pit i diuen que és una gran llei, com vostès diuen, de país, que és la llei per arraconar el castellà, per expulsar el castellà de l'ensenyament dels nostres fills a les escoles catalanes i no reconèixer el caràcter vehicular que ha de tenir la llengua espanyola

en l'educació dels nostres fills. I una altra, aquesta sí, l'única que, diguem-ne, seria digna d'esment i sobre la qual podríem tenir una opinió positiva, que és la rebaixa de les taxes universitàries.

Això, sumat a la seva tendència a governar a cop de decret llei, que ha estat una constant a Catalunya i s'ha convertit gairebé en la quinta essència del Govern de la Generalitat, aquest Parlament en la forma de legislar amb decrets llei –cosa que ja és dir, perquè a tot Espanya el Govern d'Espanya també té aquesta tendència de governar a cop de decret llei–, doncs, jo crec que no és un rècord que sigui digne de tenir, diguem-ne, de posar en valor per part del Govern de la Generalitat.

Hi ha aspectes de la política de la Generalitat que són realment molt preocupants. La inacció, la paràlisi, el marasme al qual ens estan conduint ens està fent perdre oportunitats davant d'altres comunitats autònomes, davant d'altres regions que temps enllà havien estat, segurament, semblants en desenvolupament econòmic a la nostra. I nosaltres exigim, des del Grup Parlamentari de Ciutadans, una política molt més propositiva, molt més constructiva i que realment acabi potenciant les capacitats que té l'economia catalana, que són moltes, perquè moltes vegades –i amb això acabo, presidenta– jo dic una cosa: vull posar en valor els empresaris de la nostra comunitat, els empresaris catalans, que fan una tasca extraordinària, una tasca extraordinària de creixement econòmic, a pesar i no gràcies a la política empresarial i econòmica del nostre Govern.

Això és tot fins ara, per ara, senyora Vilagrà. I a la rèplica ja direm més coses. Gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Doncs per a la resposta té la paraula la senyora Laura Vilagrà i Pons, consellera de la Presidència.

La consellera de la Presidència (Laura Vilagrà Pons)

Bé; gràcies, vicepresidenta. Diputats, diputades... Diputat, li hem sentit dir al seu grup recentment que aquest Govern té els dies comptats. Potser s'hauria de preocupar una mica més per la seva representativitat en aquesta institució, perquè el que sí que percep la ciutadania d'aquest país és que no són un grup útil per resoldre els seus problemes. I aquesta és una percepció molt generalitzada, perquè segurament no s'escolten quan parlen, però no els hi sento dir re mínimament innovador o una proposta diferenciada, ni que sigui per poder-la contrastar. En aquest sentit, res, és la mateixa cançó enfadosa de fa molts anys, i va tenir el moment àlgid el 2017, però, en tot cas, encara no s'han sabut ressituar en l'espai polític ni català, ni diria que espanyol.

En tot cas, ens sembla –i també des d'un to correcte i respectuós– que sumen irresponsabilitats quan fan oïdes sordes a la feina que s'està fent des del Govern. I, en tot cas, avui n'ha apuntat alguna i, per tant, doncs, no és un balanç tan dolent quan vostè ha anunciat diferents iniciatives que hem dut a terme. Però, en tot cas, li vull dir de forma seriosa i honesta que ens agradaria que portessin alguna idea, algun compromís, alguna cosa més que no el que ha fet avui, i que parlin amb els representants dels treballadors i treballadores, amb la gent del comerç, amb les alcaldies d'aquest país. I crec que així aterriarien més el discurs, perquè vostès, quan venen aquí, ens fan preguntes sobre el cap d'estat i com el maltractem... I, en tot cas, els escolto criticar des dels mitjans de comunicació públics de forma desafortada el Govern. Per tant... Uns mitjans de comunicació que, de fet, els hi deixen espais com toca, com és preceptiu, a vostès i a les altres formacions perquè puguin explicar tot el que volen. Per tant, estem parlant d'uns mitjans de comunicació amb pluralitat, que generen confiança.

En aquest sentit, m'agradaria explicar-li que es podria atansar al Palau Robert, on hi ha una exposició de trenta anys de Catalunya Informació –informació veraç, contrastada, acurada, vint-i-quatre hores al dia, 365 dies a l'any–, de vint anys de

3/24, l'any vinent vint anys de la web del 3/24. Per tant, mitjans de comunicació que ens expliquen què passa al món amb una visió catalana i també expliquen Catalunya al món a través, doncs, de les seves periodistes, càmeres, fotògrafs..., en fi, tot l'equip. Per tant, des d'aquí els felicito per aquesta feina, per aquesta feina rigorosa, imparcial i que ha generat confiança, efectivament. Perquè, segons organismes internacionals –jo també n'hi cito alguns–, som dels països –Catalunya– amb més pluralitat en els nostres mitjans de comunicació.

I, des d'un punt de vista de corrupció, som dels territoris de l'Estat amb menys casos de corrupció per habitant. Per tant, no és certa, l'afirmació que ha fet. I, si no, contrasti aquesta dada, que li puc dir de forma ferma.

En tot cas, crec que confonen el relat amb la realitat. I, per tant, el que genera desconfiança –i ho diuen els catalans en el CEO– és la manca d'independència del sistema judicial. Això sí que genera desconfiança. I sovint, contradient-se, jo diria, ens demanen eleccions, d'una banda, i ens demanen fer front a la crisi, per l'altra. Les dues coses no són compatibles, perquè, com vostè sap, iniciar un procés electoral suposaria uns mesos, bastants mesos, d'alentiment, si més no, en la presa de decisions de l'executiu, però també, doncs, un alentiment, de retruc, del propi Parlament. I també li diria una cosa: cap actor econòmic, social, territorial, ambiental està per anar en aquesta línia; només, en tot cas, per interessos partidistes algú ho podria defensar.

En tot cas, nosaltres estem al costat de la gent –sempre ho hem demostrat– per tirar endavant el país. Perquè crec que és una visió distorsionada, dir que el Govern no avança, doncs, resolent els problemes de la ciutadania. És veritat que estem en moments complicats. No ho hem amagat, és públic, és notori; el que passa en aquest Parlament n'és un exemple. Però, en qualsevol cas, crec que també és bo haver aclarit la situació d'indefinió que en aquests moments tenia un dels socis de la coalició i que això generava soroll. I, per tant, en aquest moment, clarificar les coses sol ser una bona cosa, i crec que ho està sent.

Però vostè, en la seva interpel·lació, em parlava de paràlisi. De debò creu que tenim el país paralytitzat quan nosaltres el que hem fet és actuar d'una forma diligent per resoldre les problemàtiques que teníem en aquests moments? D'una banda, hem sigut diligents, hem tingut rapidesa en prendre decisions perquè els temes no s'enquistin. Hem tingut rapidesa en resoldre la situació en un temps prudencial perquè Junts per Catalunya s'aclarís en el seu conflicte intern. I, en aquest sentit, doncs, el president ha substituït de forma ràpida nous consellers, noves conselleres; tots ells, compromesos, implicats, experts des d'un punt de vista sectorial, amb coneixement de l'Administració i, per tant, que des del minut u, des de només entrar a la conselleria, poguessin treballar intensament en les seves responsabilitats.

També rapidesa en fer una tancada, en aquest cas, el 12 d'octubre, perquè el 12 d'octubre nosaltres no tenim res a celebrar i molt a treballar. I, en aquest sentit, vam marcar les prioritats i el camí d'aquests propers mesos. Per tant, tots els consellers ens vam tancar a palau i, sense perdre ni un moment, vam començar a treballar.

També hem explicat –i ho ha dit el president, i jo mateixa ho he dit en moltes ocasions– que en aquest temps hem agraït la tasca que han fet els consellers sortints de Junts per Catalunya i conselleres i el vicepresident. Des dels àmbits sectorials, hem explicat sempre que havíem treballat bé dins del Govern. Per tant, sense lamentar-nos, sense retrets, mirant endavant amb determinació, hem començat a treballar.

I, efectivament, s'obre, s'ha obert aquesta nova etapa, i ho fem, evidentment, abordant les urgències del moment, que no són poques: les conseqüències de la crisi social, econòmica, ambiental que es deriva de la guerra d'Ucraïna i d'altres motius. També som molt conscients que portem una motxilla social molt important d'altres crisis. Però, en qualsevol cas, també amb una mirada llarga en aquestes transformacions que volem dur a terme, que sempre hem explicat –democràtica, social, verda i feminista–, però també amb la voluntat clara que la ciutadania decideixi el seu fu-

tur polític. Per tant, d'una banda, acabar amb la repressió; de l'altra, que Catalunya esdevingui un estat. I, per tant, també abordar aquest conflicte polític a través de les urnes. I creiem que això no divideix a ningú; al contrari, clarifica, que, com he dit abans, clarificar sempre és bo.

Perquè, diputat, si una cosa, un fet objectiu, se'ns pot atribuir, a les republicanes i republicans, és la diligència i la rapidesa amb què hem seguit treballant. I, sense anar més lluny, li puc explicar el primer Govern, doncs, d'aquesta etapa amb aquestes noves conselleries, on vàrem aprovar la construcció o ampliació de vint-i-un centres educatius, amb un pressupost de 98 milions d'euros, dels quals fèiem una gran inversió en noves escoles, en el cas de dotze, i la resta, ampliacions o grans reformes. Per tant, això significarà poder eliminar quaranta-un mòduls prefabricats en els que els nostres escolars estan fent, en fi, les seves tasques educatives. Per tant, estem desenvolupant l'actual pressupost, perquè és un bon pressupost i tenim camp per córrer.

Per altra banda, també vàrem aprovar 400.000 euros per a l'Espai Situa't, per a la Federació Salut Mental de Catalunya. I això ens toca a Presidència, com sap, perquè tenim el pla de salut mental de Catalunya. És un espai de suport a les famílies, a les persones afectades de salut mental, i ens sembla molt rellevant posar-hi recursos perquè tinguem una visió més comunitària de la salut mental.

Per tant, estem lluitant, prioritzant, doncs, els elements que ens fan combatre les crisis, que són diverses, que són cruels i que s'acarnissen amb els més vulnerables. La gestió del dia a dia a alguns els pot semblar poc èpica, però per nosaltres té tota l'èpica, perquè significa resoldre problemàtiques molt difícils d'abordar de ciutadania que pateix. Per tant, aquest nou Govern republicà ens hem conjurat per seguir treballant de manera transversal abordant aquestes crisis, en aquesta sessió de treball que li explicava inicialment, en la qual vam avançar molt. I ho fem amb celeritat, perquè no hi ha temps per perdre. I, en aquest sentit, alguns organismes fins i tot ens diuen que poden venir temps pitjors des d'aquest punt de vista més econòmic, social, ambiental també.

Per tant, es tracta d'abordar aquests problemes i posar-hi, si convé, una marxa més al Govern per impulsar les quatre transformacions. Però, especialment, avui em centraré en tot el que fa referència a la transformació verda, que, òbviament, tots ens hi hem d'implicar. I, en aquest sentit, ens hem aferrat al fet de que hem d'avançar en els panells solars d'autoconsum en les edificacions públiques, aquestes..., començant per les que tenen més consum, òbviament; també prioritzant les comunitats energètiques, que, com saben, molts ajuntaments ja han començat a articular amb èxit per compartir i distribuir energia en equipaments i també en benefici de la ciutadania. Però també ens proposem desenvolupar i impulsar L'Energètica, que és el nom que té l'organisme públic que vol impulsar una visió comunitària de l'energia.

I una mala notícia per a vostès: aquest Govern seguirà igual o més compromès amb la defensa de la llengua catalana en tots els àmbits d'actuació; per tant, també a l'escola, i, encara que els cogui, ho seguirem fent. També al sector de l'audiovisual, on tenim grans projectes per desenvolupar. Per tant, amb un increment dels recursos públics per impulsar tant projectes públics com privats. I som conscients que els reptes són ingents, però, pel que fa al Govern d'Esquerra Republicana, també les ganes de treballar són ingents.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per a la rèplica, té la paraula el diputat Nacho Martín Blanco.

Ignacio Martín Blanco

Gràcies, presidenta. Gràcies, consellera. Bé, en primer lloc, començaré per lo últim. Dir que per nosaltres, pel meu grup i per mi, personalment, pot ser una mala no-

tícia el fet que vostès, com diu vostè, treballen pel foment de la llengua catalana, treballen per cultivar la llengua catalana i treballen per enfortir la llengua catalana..., dir que això és una mala notícia per nosaltres és un autèntic disbarat i, a més, és faltar a la veritat, és faltar a la raó, és faltar al respecte, en definitiva, a l'enorme quantitat de votants de Ciutadans que sentim tan pròpia la llengua catalana com la llengua castellana, entre els quals m'incloc, òbviament.

Però crec que realment és una qüestió de predicar amb l'exemple, i jo crec que el moviment es demostra caminant. I vostès, que defensen un sistema monolingüe en català, un sistema en el qual només hi hagi una sola llengua a les escoles, doncs, es diferencien radicalment, efectivament, del nostre model, que defensa un sistema bilingüe tant en català com en castellà; com a mínim bilingüe, si no trilingüe, també en anglès.

Altres coses. Jo crec que quan parla vostè del que ha fet el Govern en termes econòmics..., doncs insisteixo en el que deia abans. Les dades d'estudis seriosos ens diuen que, per desgràcia, Catalunya és una de les comunitats autònomes o la comunitat autònoma, de fet, que té uns índexs de corrupció, a més d'índex de mala governança, d'acord amb la impressió dels seus ciutadans, més alts de tot Espanya. I això pot tenir moltes explicacions. Però, en tot cas, és evident que hi ha una preocupació entre la ciutadania de Catalunya pels índexs de corrupció que hi ha a la nostra comunitat.

Hi ha altres dades que són realment preocupants. El fet que Catalunya sigui la comunitat autònoma que té les llistes d'espera en sanitat més llargues d'Espanya és una dada absolutament inadmissible. El fet que Catalunya sigui la comunitat autònoma de tot Espanya que té més alumnes estudiant en barracons és una dada, a parer meu, que hauria de fer caure la cara de vergonya a qualsevol governant amb un mínim de rigor i de dignitat intel·lectual.

Per tant, hi ha molts aspectes que són profundament preocupants de l'actual situació de Catalunya, que haurien, com a mínim, de fer-los replantejar el seu cofoisme. I, en aquest sentit, jo crec que hi ha, doncs, moltes dades que vostès acostumen a atribuir al suposat espoli fiscal o al suposat «Espanya ens roba», etcètera. Vostè no ha fet servir aquesta expressió, i m'agradaria ser curós i ser rigorós amb el que vostè ha dit. Ho dic perquè vostè m'ha donat una resposta, senyora Vilagrà, que semblava bastant prefabricada i que no tenia gaire a veure amb la meua intervenció. Però, en tot cas, aquesta pretensió de dir que tots els problemes que hi ha a Catalunya deriven de Madrid, són culpa de Madrid o, en tot cas, són per l'espoli fiscal, jo crec que és d'una falta de responsabilitat enorme.

El sistema de finançament autonòmic és millorable. I, de fet, nosaltres defensem que es millori el sistema de finançament autonòmic. Ara, el que no es pot és atribuir tots els defectes del nostre Govern, tots els defectes de la forma com s'ha governat Catalunya aquests quaranta anys, a Madrid. Perquè és evident que hi ha hagut moments millors.

Jo recordo... Tinc molt present una entrevista al senyor Ramon Tremosa de l'any..., no recordo si de l'any 2002, però, en tot cas, en ple Govern Aznar, dient que el pacte del Majestic o l'acord al qual s'havia arribat entre el Govern del Partit Popular i Convergència i Unió era el millor acord de finançament de la història de Catalunya, i ponderava les virtuts d'aquell acord.

Recordo també representants del tripartit l'any 2009 dient que l'acord de finançament entre el Govern d'Espanya, en aquell cas del senyor Rodríguez Zapatero, i el Govern de la Generalitat, el Govern tripartit, era un acord de finançament històric, que poc menys que era, diguem-ne, el bàlsam de Ferabràs, que resoldria tots els problemes dels ciutadans de Catalunya.

Per tant, la història és complexa, és diversa, i és evident que res és perfecte. La història... I la situació present del nostre país, d'Espanya, no és, òbviament, la perfecció, però no és, ni de bon tros, tan dolenta com vostès la pinten.

I, parlant d'aquesta història i de si és dolent o no és dolent, vostè parlava ara que el 12 d'octubre vostès no tenen res a celebrar, i ha col·locat el seu missatge, en aquest sentit. Jo també li vull dir que és evident que al llarg del món, a Estats Units, a Llatinoamèrica, se celebra el Dia de la Hispanitat, se celebra el dia 12 d'octubre, precisament, com la trobada entre dos mons, com la trobada cultural entre Europa i el continent americà.

Hi ha molts aspectes que podríem valorar amb el prisma de l'actualitat que podrien ser discutibles, però és evident que el dia 12 d'octubre és un dia de celebració, de trobada entre mons, que també reivindica la importància de la llengua comuna que compartim els espanyols, la llengua espanyola, que compartim entre els espanyols i entre els habitants de Llatinoamèrica, i també una part d'Estats Units. I, per tant, jo crec que treure pit de treballar el dia 12 d'octubre..., home, realment si és el principal dia de treball o l'únic dia que treballen a l'any, doncs, els haurem de felicitar, però, en tot cas, no em sembla un argument gaire substantiu per brandir o per brandar a un parlament.

Gràcies, senyora Vilagrà; gràcies, senyores i senyors diputats.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per a la rèplica, té la paraula la consellera de la Presidència, la senyora Laura Vilagrà Pons.

La consellera de la Presidència

Bé; gràcies, vicepresidenta. Diputat, bé, ha gastat un minut amb un panegíric sobre el 12 d'octubre, i després resulta que els nacionalistes som nosaltres. No ho sé, s'ho hauria de fer mirar. En qualsevol cas, jo li parlaré de crisi i la situació econòmica d'aquest país, perquè vostès en parlen molt i proposen poc.

Farem el que calgui per posar els recursos, òbviament, perquè els pilars fonamentals de Salut, Educació, Drets Socials, però també Cultura i molts altres, doncs, tinguin els recursos que toca. Però, vostès fan res per poder tirar endavant un escut social que, en tot cas, va presentar el president, però que poden complementar? De moment, no ha arribat cap mesura. O faran res per aconseguir avançar en la gratuïtat de l'I2 i de l'I1, juntament amb els ajuntaments, perquè sigui de forma compassada amb les possibilitats d'ofertes de places? O faran res per avançar en l'extensió de les energies renovables amb projectes territorials potents, equilibrats, sostenibles? O faran res per l'energètica pública o per l'habitatge en aquest país, perquè puguem tenir més habitatge públic de propietat de la Generalitat, o puguem fer més suport, que hi hagi habitatge assequible? Vostès faran res per avançar en abaixar els preus del transport públic, per exemple? Ja li responc: segur que no faran res, perquè el seu objectiu és diluir, és empitjorar encara més la situació de les institucions catalanes.

Per tant, el que farem, doncs, l'hi explicaré ben clarament: el que farem des de Presidència serà impulsar un nou pressupost, i en aquest nou pressupost, per exemple, incorporar les retallades que no s'haurien d'haver produït mai a la corporació de mitjans i, per tant, situar un nivell d'inversió més alt en infraestructures, material, equipaments, amb contingut en català, amb continguts multicanal, i fer que hi hagi, efectivament, una forma de fer arribar els nous mitjans d'entreteniment als joves, que sempre ens costa i, per tant, que puguin consolidar aquest múscul que convé a la indústria de l'audiovisual. I ho farem, doncs, sumant els esforços de Presidència, de Cultura, d'Economia i també d'Empresa.

I, a més, el que vull destacar amb aquesta intervenció també és la feina que ja fa aquesta corporació, amb un consell de direcció nou. Vostè n'ha fet esment, però d'una manera..., així, de passada. També les noves direccions dels mitjans de comunicació, que han pres decisions ja importants, com impulsar aquest nou canal SX3, però també que Catalunya Ràdio ha fet una aposta pel jovent amb els pòdcasts, en aquest cas per reconnectar amb el seu llenguatge, amb els seus temes d'interès. I aquest camí és imparable i és únic, i és el que farem amb tot l'esforç.

També des de Presidència hem dut a terme l'estabilització, i estem duent a terme l'estabilització de treballadors i treballadores de la Generalitat, per acabar amb la temporalitat, que era molt important a l'Administració de la Generalitat. També per millorar la tecnificació, perquè convindran amb mi que l'Administració ha canviat molt i, per tant, ens convenen, segurament, unes noves habilitats per a l'àmbit de la funció pública.

Però també, finalment, quan acabem amb aquest procés d'estabilització, posarem a disposició noves oposicions, de tal manera que persones joves, que persones que ara, en aquests moments, no formen part de l'Administració, podran optar-hi. I per nosaltres això és molt rellevant, perquè aquesta Administració ha de fer una transformació digital en profunditat. I per això hem vinculat altre cop, com ja havia estat en el passat, Funció Pública i la part de polítiques digitals que fan referència a l'Administració, perquè Presidència sigui aquesta sala de màquines per fer que l'Administració funcioni, i també perquè l'Administració sigui més amable, més eficient, més eficaç, com ens demanen, de fet, les alcaldies, consells comarcals; també ens ho demanen, doncs, el món empresarial, entitats i ciutadania en general.

I és que l'hi vull dir molt clarament: aquest Govern no ha parat ni un minut i, de fet, en el pla de govern ja tenim executat un quaranta per cent de les accions que teníem previstes. I, per tant, continuarem, en aquest sentit, amb un govern cohesionat, amb un govern sòlid, amb un govern plenament compromès amb el país. I, en aquest sentit, no canti victòria, no canti les absoltes d'aquest Govern, és a dir, no el doni per liquidat –ni el Govern ni la legislatura–, perquè em ve al cap una frase que diu la gent gran del meu poble, que és que «no es rigui dels meus dols, perquè els meus dols esdevindran vells i els seus esdevindran nous».

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Continuem amb el desè punt de l'ordre del dia, que és la interpellació al Govern sobre el pla pilot per a una renda bàsica universal, presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana.

Interpellació al Govern sobre el pla pilot per a una renda bàsica universal

300-00228/13

I té la paraula, per exposar els motius de la interpellació, el diputat Bartomeu Compte Masmitjà.

Bartomeu Compte Masmitjà

Gràcies, vicepresidenta primera. Bona tarda, consellera, diputats i diputades. Des de la gran recessió del 2008 que encadenem xoc rere xoc –econòmic, social, etcètera. Ens estàvem recuperant de la recessió i de les receptes equivocades per fer-hi front, quan vam rebre l'impacte de la pandèmia de la covid-19. Això va colpejar més els que més havien patit els costos de la recessió, amb un impacte evident respecte a l'agreuament de la pobresa i la concentració de rendes i riquesa per part d'una minoria privilegiada. Les dades són concloents; per tant, podem dir que hi ha més desigualtats que mai. Efectes que topen ara amb l'impacte de la inflació al nostre país i, per tant, amb l'escalada de preus. S'ha dit a bastament aquest matí i potser no cal repetir-ho.

En tot cas, avui la pobresa al nostre país té rostre de persona treballadora, d'aquelles que encadenen feina precària rere feina precària i d'aquelles que, encara que els hi sobrin molts dies al mes..., per tan poc salari que perceben. Sabem, però, que aquest Govern treballa per combatre la pobresa des de tots els àmbits. Això ho va demostrar el molt honorable president en el debat de política general, on anunciava la posada en

marxa d'un primer paquet d'escut social per valor de 300 milions d'euros, amb mesures com l'augment del cinquanta per cent del bo social tèrmic per a les llars més vulnerables, 67 milions destinats a acompanyar totes les petites i mitjanes empreses, i també en l'àmbit residencial, amb projectes de transició energètica, o ajuts de cent euros per alumne, ajuts als lloguers de joves, i l'extensió de la T-jove fins als trenta anys.

Esquerra Republicana és sinònim d'estat del benestar. En el nostre primer pas a govern se'ns va veure desenvolupar la quarta pota de l'estat del benestar, amb l'atenció a la dependència, una idea pionera que el PSOE es va apropiat i que des de llavors ha infrafinançat. La consellera Bassa i el vicepresident Junqueras van liderar l'impuls de la renda garantida de ciutadania, el primer gran dret social guanyat des de les retallades dels governs d'Artur Mas i el Partit Popular. I avui repensar el nostre estat del benestar és imprescindible per culminar les transformacions socials, democràtiques i feministes que ens posava sobre la taula el president Aragonès.

És per això que ens veiem en la necessitat d'explorar noves fórmules des d'una mirada esperançadora. N'estem segurs i segures, consellera, que aquest Govern té la mateixa intenció i objectius compartits de garantir les millors condicions de vida per a totes les persones del nostre país. Busquem, doncs, solucions contrahegemòniques. I faig referència a l'hegemonia com aquell poder que tenen uns pocs privilegiats davant de la necessitat de la immensa majoria de la ciutadania. I, en aquest sentit, ens complau, consellera, que s'hagi aprovat, i podem dir ja iniciat, el pla pilot per implementar la renda bàsica universal a Catalunya. Un pla pilot que es basa en l'experimentació d'una transferència monetària mensual que rep qualsevol ciutadà de manera individual per part de l'Estat, sense cap tipus de condició ni requisit laboral. És a dir, una transferència que és periòdica, monetària, individual, universal i incondicional.

El fet que la renda bàsica universal sigui una assignació monetària per a tota la població sense cap tipus de condició és una proposta que ha reaparegut molt en aquests darrers dies, i ho ha fet amb força, entre d'altres motius perquè representaria una solució a moltes de les incerteses vitals i podria donar seguretat econòmica i psicològica, al garantir un mínim per a la subsistència material a tothom. Així mateix, també pot tenir una repercussió fiscal important –i això també cal tenir-ho en compte– per a les persones que participaran en el pla pilot. Les propostes de renda bàsica universal que hem tingut al nostre país sempre han fet èmfasi en la necessitat d'una reforma fiscal per adaptar els ingressos a la universalitat de la despesa. Entenem que aquest és un dels aspectes més complicats de tractar en el pla pilot, però, no obstant, sabem que des de l'Oficina del Pla Pilot de la Renda Bàsica segur que ho han tingut en compte en el seu disseny.

Ara tenim el privilegi de que Catalunya passi a representar un dels països que realitza aquest tipus de pla pilot, i n'estem segurs i segures, de que ens demostraran resultats molt positius. Val a dir que al món hi ha una munió d'experiències i sovint molt diferents entre si. Són experiències diverses –des de l'Ontario Basic Income, amb participació de quatre mil persones i que va ser finalitzat de forma anticipada per l'elecció d'un govern conservador, o el B-Mincome, de Barcelona, que va arribar a 463 famílies–, que també, malgrat tot, han obtingut resultats dispars, però en general coincideixen en aspectes importants: la renda bàsica universal no té efectes clars sobre la inserció laboral, però sí en la millora del benestar, tant material com emocional, de la ciutadania.

Amb el pla pilot, Catalunya es situarà al davant d'aquesta línia de treball per repensar l'estat del benestar del segle XXI. De fet, estem davant d'un dels projectes més ambiciosos realitzat pel nostre país, principalment, es diu, gràcies al disseny innovador de la combinació de la seva metodologia. Ens en pot fer cinc cèntims, consellera, sobre com el projecte de renda bàsica a Catalunya recull i actualitza els coneixements adquirits en altres experiències?

La implementació de la renda bàsica universal mitjançant un pla pilot representa un dels acords d'investidura del molt honorable president de la Generalitat, un acord

que es pactava des del nostre grup parlamentari i des de la Candidatura d'Unitat Popular - Un Nou Cicle per Guanyar. I crec que és important que ho recalquem, perquè quan s'investeix un president s'adquireix un lligam entre la investidura i el programa de govern exposat en el discurs d'investidura, un programa de govern que recollia tant el pactat amb Junts com el pactat amb la CUP, un programa de govern que avui és més plenament vigent que mai.

Per tant, consellera, el pla pilot per implementar la renda bàsica universal és una oportunitat per identificar les mancances i les traves de les ajudes de què disposem en l'actualitat. En definitiva, s'ofereix com a alternativa a altres ajudes de les que disposem, com l'ingrés mínim vital o la renda garantida de ciutadania. La principal diferència entre l'ingrés mínim vital i la renda garantida de ciutadania i la renda bàsica és precisament, com he dit, la seva universalitat i la seva incondicionalitat. Supera el paradigma de l'estat del benestar com una assegurança quan les coses van malament i s'insereix plenament en la noció de l'estat del benestar com un dret inalienable de la ciutadania. La renda bàsica universal ajuda les persones no només en la lluita contra la pobresa, sinó que incrementa la seva llibertat per triar el seu pla de vida des d'un escenari socialment més igualitari i més just.

Una renda bàsica universal és la millor plataforma per garantir que qualsevol ciutadà pot triar el seu projecte vital, que pot conciliar cures i treball, que pot garantir un treball que li porti significat i que, si no el significa, el compensi econòmicament. La renda bàsica universal parteix de la premissa senzilla però important de que una persona no pot ser lliure si no té la seva llibertat material garantida.

La renda bàsica supera el principal problema de les polítiques de garantia de rendes que actualment es fan a l'Estat espanyol, el que es considera com el *non-take-up*. La diferència que hi ha entre les persones que haurien de tenir accés a les polítiques de garantia de rendes i les que realment hi tenen accés és molt important, com les dades ens han dit els darrers dies.

Tots els estudis, però, realitzats apunten al fet que la simplificació burocràtica que suposaria la renda universal a l'hora de rebre la transferència augmenta considerablement el nombre de persones a qui arriba la prestació. Recordem que moltes de les ajudes de què disposem a l'actualitat no funcionen al cent per cent en la seva praxi, i aquí ens parem a fer crítica.

L'ingrés mínim vital, per exemple, és una mesura que no està arribant ni de ben lluny al llindar de la població que s'esperava. Un ingrés que va generar moltes expectatives quan es va presentar, però que, contrastat amb la realitat actual i afegit a la manca de competències que tenim des de Catalunya en la seva gestió i que estem tips de reivindicar, resulta una contribució força ineficaç en l'acompliment del seu objectiu.

Ja per anar acabant, consellera, sabem que estem davant d'un projecte ambiciós i que, entre altres coses, per implementar de manera globalitzada una renda bàsica universal necessitem sobirania fiscal. Per tant, la posada en marxa d'aquest pla pilot és el principi per avançar cap a un país més democràtic, més just.

I aquí vull parar-me i recordar aquells que critiquen aquest tipus de transferències amb l'argument banal de que és impossible d'implementar. Catalunya és un país amb necessitat d'explorar nous camins i noves maneres, i aquest és un camí ben encertat i directe. Una bona raó addicional per assolir la independència és justament per tenir el control del finançament d'aquest tipus de transferències, per exemple, amb el control de l'IRPF al cent per cent.

A més a més, considerem i defensem la necessitat d'una finestra única per sol·licitar qualsevol tipus de transferència, amb l'objectiu principal d'evitar una devaluació de les ajudes.

Consellera, ens agradaria que expliqués qui és l'actor principal del disseny d'aquest pla pilot de renda bàsica universal, com serà el seu funcionament exacte i en quina fase del desplegament es troba actualment el projecte.

Recordem les paraules d'António Guterres, secretari general de l'ONU, quan diu que «la pròpia natura del treball canviarà, els governs hauran de considerar xarxes socials més fortes i, eventualment, una renda bàsica universal». Per això, en darrer terme, consellera, ens felicitem que el Govern de la Generalitat de Catalunya estigui a l'alçada dels reptes que fixen el temps d'avui amb la renda bàsica universal.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Gràcies, diputat. Per a la resposta, té la paraula la consellera de la Presidència, la senyora Laura Vilagrà Pons.

La consellera de la Presidència

Gràcies, vicepresidenta. Diputats, diputades, diputat... Bé, algú va dir que si no fem coses diferents sempre obtindrem els mateixos resultats. Per tant, aquí del que es tracta és d'abordar aquesta situació que tenim en aquests moments a Catalunya, amb un vint-i-sis per cent de persones al llindar o ja en exclusió per la pobresa, o un de cada tres nens que viuen en una llar pobre. És evident que hem d'abordar la distribució de la riquesa d'una forma diferent, molt més estructural i, en aquest sentit, que tothom tingui oportunitats, hagi nascut on hagi nascut.

És en aquest marc que s'incorpora, doncs, aquest pla pilot de renda bàsica universal, que efectivament és un dels projectes més importants que té Presidència i que també és dins l'eix social, de transformació social del Govern.

Un govern plenament republicà el que planteja és una mesura d'equitat, una mesura que va a l'arrel per trobar solucions estructurals a problemes estructurals. Per aquest Govern, la renda bàsica universal és avui dia una proposta del republicanisme, en el sentit d'entendre la llibertat com a no dominació. I, en aquest sentit, vostè n'ha fet esment. És evident, no dominació en tots els sentits, però també en el que significa per base econòmica pròpia, suficient, que faci que una persona no depengui de ningú. Només amb una base econòmica, aquesta persona és una ciutadana de ple dret.

Del disseny del projecte se n'encarrega l'oficina del pla pilot, que és una oficina formada per un equip de set persones en col·laboració amb Ivàlua, que, com sap, és l'Institut Català d'Avaluació de Polítiques Públiques. I els puc confirmar que ja es troba en una fase avançada. L'equip està format des del febrer del 2022 per un jurista, un analista de dades, un economista, una sociòloga, un tècnic en comunicació, una administrativa i també el cap de l'oficina.

I en aquests darrers mesos s'ha treballat per l'elaboració d'un disseny òptim, del qual després puguem avaluar els resultats. Ens trobem, doncs, davant un projecte ambiciós, valent, que vol estar a l'alçada del moment social que vivim, pel nombre de participants, també pel nombre de perceptors i perceptores i perquè, de fet, serà el més gran que s'ha fet mai a Europa fins a data d'avui. I, en aquest sentit, diverses persones a nivell europeu ens han demanat que expliquem el nostre pla pilot.

El que farem és treballar comparativament amb un univers de persones que la percebrà, aquesta renda universal, respecte d'un univers que no la percebrà, i, en aquest sentit, avaluar-ne l'impacte. És evident que del que es tracta és de cobrir les necessitats materials bàsiques. Per tant, la meitat d'aquestes persones perceptores de la renda bàsica ho seran de manera aleatòria a tot el territori català, i l'altra meitat seran pràcticament la totalitat de persones residents de dos municipis catalans. D'aquesta manera, s'espera poder comprovar quins són els efectes dins la llar i des de la universalitat d'una assignació d'aquestes característiques.

Únicament dir que se n'exclourà el deu per cent de les rendes més elevades per reflectir la reforma fiscal que seria necessària per implementar una renda bàsica com a política pública, és a dir, incrementar la progressivitat de tal manera que, encara que tothom rebés la renda bàsica, el deu per cent de persones amb la renda més elevada no tindria un guany net.

L'oficina del pla pilot per a aquesta implementació està treballant en aspectes de disseny amb Ivàlua, com els deia, per poder elaborar un model estadístic necessari a partir de dades com ara indicadors significatius, com ara la taxa d'atur, hospitalitzacions, nombre d'usuaris de serveis socials, edat mitjana, percentatge de població estrangera, renda neta, índex Gini. Per tant, tots aquests elements seran molt rellevants.

La recopilació d'aquestes dades, com es pot imaginar, no ha estat fàcil, però hem aconseguit treballar de manera transversal en col·laboració amb departaments i entitats de tota la Generalitat. De fet, en gran mesura s'ha treballat conjuntament amb l'Idescat perquè aquest organisme pugui fer de forma aleatòria, doncs, aquest garbellar de les persones i, en aquest sentit, escollir els domicilis de forma aleatòria per tot Catalunya.

Per avaluar aquest pla pilot serà necessari recollir dades i informació directa dels participants. En aquest sentit, ja s'està treballant en l'elaboració i contractació d'una primera onada d'enquestes per passar a les persones participants, prèvia a l'inici del pagament de les assignacions monetàries. Com es poden imaginar, ha estat una feina transversal i intensa de diferents departaments, però especialment amb el Departament de Drets Socials, amb qui hem creat grups de treball.

D'una banda, un primer grup de treball de gestió i tramitació, perquè és evident que hem de veure, doncs, quines compatibilitats amb altres prestacions hi hauria d'haver, d'una banda. Però també, per l'altra, des d'un punt de vista del procediment, hem fet un segon grup de treball, on es desenvoluparà, des d'un punt de vista tècnic, l'aplicació que es farà servir per efectuar els pagaments de la renda bàsica. Per tant, aquesta oficina del pla pilot també treballa amb Economia, perquè òbviament aquí no se'ns escaparà que hi ha un tema que hem de treballar amb la Direcció General de Tributs, que és el tractament fiscal que tindrà aquesta renda bàsica, per determinar quin tractament és el més idoni tenint en compte la situació de les persones participants i objectius del pla pilot.

En l'àmbit legal –i no me'ls vull deixar– també hi ha un element de desplegament. Haurem d'aprovar una norma amb rang de llei per donar compliment a la normativa vigent en matèria de protecció de dades i procediment administratiu per blindar aquest pla pilot i garantir la seguretat jurídica als participants. Per tant, s'està treballant conjuntament amb l'assessoria jurídica, aquesta normativa, i, per tant, aquesta normativa s'haurà d'aprovar abans de la implementació del pla pilot.

És evident que també haurem d'aprovar pressupostos. Això ja se sobreentén. Però, en qualsevol cas, aspectes també essencials del procediment seran la participació en el pla pilot de forma voluntària de les persones. És a dir, sempre s'haurà de manifestar la voluntat de participar-hi. Es pot renunciar en qualsevol moment a la participació, però també caldrà regular, en aquest sentit, aspectes essencials en la norma, com li deia, per donar conformitat a la normativa en matèria de procediment administratiu.

En aquest sentit, s'han de tractar dades personals, essencialment, amb dues finalitats. D'una banda, per a la sol·licitud de participació i comprovació de requisits. I, de l'altra, per a la gestió del pagament i l'avaluació del pla pilot. En aquest sentit, ja estem treballant també aspectes de protecció de dades i de cobertura jurídica d'aquest tractament.

Aquest treball de disseny, com pot imaginar, és un treball meticulós, precís, constant, que té com a finalitat que aquest pla pilot compleixi els estàndards científics, que garanteixi un projecte que permeti obtenir uns resultats rigorosos. Per això, ens hem dotat d'un consell assessor, que ja treballa, i properament comptarà amb un consell científic, un comitè científic; també un comitè d'ètica –ens sembla important–, vinculat a la universitat.

Pel que fa a la creació d'aquest comitè científic, ja estem treballant en una ordre perquè pugui publicar-se aviat al diari oficial de la Generalitat i, per tant, ja el tenim en marxa. L'objectiu és assessorar aquesta oficina per part de persones expertes. Per

tant, aquest pla pilot, amb unes característiques tan singulars per les seves dimensions, pels seus impactes socials, requereix un acompanyament que no volem descuidar.

Des de l'inici, hem mantingut desenes de reunions amb departaments de la pròpia Generalitat, com li deia abans, però també amb l'Institut Nacional de la Seguretat Social, el SEPE, amb sindicats, també amb sindicats sectorials, amb col·lectius socials o organitzacions del tercer sector, o entitats del sector privat, i, més concretament, amb entitats com ara el Consell Nacional de la Joventut de Catalunya, la Taula d'Entitats del Tercer Sector, UNICEF, ONU-Habitat, també Creu Roja o Càritas, la Fundació Bofill, la Federació de Cooperatives de Catalunya; també despatxos i cooperatives d'advocats especialitzats en estrangeria, perquè ens semblava rellevant la seva opinió, o Oxfam Intermón o associacions de defensa dels drets LGTBI+, o l'Institut Català de les Dones. En aquest sentit, també vam voler donar compliment a comparèixer en la Comissió d'Afers Institucionals aquí al Parlament per rendir comptes amb tots vostès sobre per on passàvem amb aquesta qüestió.

També, per altra banda, ho hem explicat de cara enfora. En aquest sentit, a la primavera vàrem realitzar unes jornades de treball –Pensar el Pla Pilot de Renda Bàsica per a Catalunya–, que el que s'hi va fer va ser, doncs, parlar del disseny de la implementació de l'avaluació, juntament amb experts investigadors de reconegut prestigi internacional, que van participar de forma molt entusiasta en aquesta jornada.

També ens hem format internament a la Generalitat i a través de l'Escola d'Administració Pública, que, com sap, també està al Departament de la Presidència. Vam destinar una jornada de formació per a treballadors i treballadores públics per explicar, doncs, la fonamentació, la implementació, la història, les propostes de finançament, altres plans pilots que hi havia hagut a nivell internacional, que, com sap, n'ha esmentat diversos.

I, en aquest sentit, amb aquest pla pilot ens situem al capdavant dels governs europeus, també, evidentment, els estatals, en encapçalar, doncs, l'interès d'organitzacions internacionals. Per això, per explicar aquesta renda i el plantejament nostre, hem fet trobades a Washington, a Friburg, a Berlín, a Viena, a Atenes i, també, a altres estats que el cap de l'oficina ha visitat per explicar la nostra proposta, que no deixa de ser una proposta que reforça la percepció que Catalunya és una nació innovadora, que és una nació dinàmica, que és sensible als canvis polítics i socials del segle XXI.

I, per tant, si els hi explico això avui és perquè, més enllà, de vegades, de feina que ens toca explicar perquè ha sortit en titulars de premsa i sovint són urgències, val la pena, doncs, explicar la feina de fons que fem, val la pena explicar que fem feina transversal, imprescindible, de transformació, i que precisament treballem sense fer soroll i amb valentia.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Gràcies, consellera.

Interpel·lació al Govern sobre la situació política actual i la continuïtat de la catorzena legislatura amb un govern en minoria

300-00233/13

L'onzè punt de l'ordre del dia és la interpel·lació al Govern sobre la situació política actual i la continuïtat de la catorzena legislatura amb un govern en minoria, presentada pel Grup Parlamentari de Junts per Catalunya. Té la paraula el diputat Josep Rius i Alcaraz.

Josep Rius i Alcaraz

Moltes gràcies, vicepresidenta i membres de la Mesa. Diputats i diputades, consellera... Ahir vaig escoltar atentament la intervenció que va fer el president Aragonès en aquesta seu parlamentària a resultes de la crisi de govern iniciada amb la des-

titució unilateral i sense previ avís del vicepresident Puigneró, la qual ha provocat la pèrdua de confiança de la majoria parlamentària que va fer possible la seva investidura. Abans de començar a entrar en alguns aspectes de la intervenció del president, permeti'm que recapituli una mica per recordar d'on venim i, aleshores, poder abordar quin recorregut té aquest Govern, quin és el seu horitzó.

Començo. La democràcia es basa en un conjunt de principis democràtics que fonamenten la presa de decisions. Primer principi democràtic: les eleccions. El 14 de febrer del 2021, les eleccions van donar per primera vegada una majoria independentista que superava el cinquanta per cent dels vots emesos, una fita històrica. Els votants independentistes requerien un compromís i també una determinació històrica i un lideratge per part del president de la Generalitat que estigués a l'alçada de la fita. Així ho vam entendre en arribar a un acord d'investidura. Ara, en canvi, tenim el Govern més feble de la història.

Segon principi democràtic: la majoria parlamentària. La suma d'acords entre Esquerra, la CUP i Junts va permetre configurar una majoria parlamentària de setanta-quatre diputats al Parlament de Catalunya. Ara, en canvi, la suma d'acords no existeix; són trenta-tres.

I tercer principi democràtic: la legitimitat democràtica. El resultat de les eleccions i la majoria parlamentària dels setanta-quatre diputats van permetre que l'aleshores diputat Pere Aragonès esdevingués president de la Generalitat. I ho va fer en base a un programa de govern que se sustentava en el compromís de complir els acords subscrits entre Esquerra i la CUP, per una banda, i entre Esquerra i Junts, per una altra. Un any i mig després del març del 2021, a l'octubre del 2022, la majoria parlamentària s'ha esvaït. De fet, l'han liquidat vostès incomplint els acords. La legitimitat democràtica d'aquest Govern i del president de la Generalitat estan en qüestió. De fet, s'hauria de renovar per purs i transparents principis democràtics. I és per això, consellera, que amb aquesta lògica democràtica, i també republicana, vostès han de tornar a interpellar aquest Parlament per saber si el Govern de Catalunya compta o no amb una majoria parlamentària que permeti seguir endavant amb la legislatura —és de primer de democràcia.

Dit això, permeti'm —ara sí— que la interpelli respecte a alguna de les afirmacions que va fer ahir el president quan va donar compte de la reconfiguració exprés d'aquest Govern en minoria. Tot just començar la intervenció i de manera repetida al llarg d'aquesta, el president va afirmar que Junts ha abandonat el Govern i que és un abandonament no desitjat per part seva. Sigui dit amb tot el respecte, però el president ha fet com la flamant consellera Serret, i té les dades malament. Primer, perquè Junts no ha abandonat res, i, segon, perquè si algú ha abandonat alguna cosa són vostès: han abandonat el seu compromís de complir l'acord signat amb Junts, han abandonat la paraula donada i han abandonat la majoria parlamentària que els va fer confiança. *(Aplaudiments.)*

El president Aragonès també va afirmar ahir que cal preservar la legitimitat de les institucions. Les institucions democràtiques sempre són legítimes, i ningú les ha posat en joc. El que no pot fer el president Aragonès és confondre la seva persona i el seu partit amb les institucions, i no pot jugar a la confusió. El president s'ha ventilat la majoria que li va donar la presidència; ha agafat els vots i ha arrencat a córrer, i no ens ha presentat una nova majoria, que li atorgaria la legitimitat —a ell, no a la institució— per continuar governant. Els ciutadans tenen dret a conèixer la resposta a aquestes preguntes: amb quines majories compta el president Aragonès?, amb quines majories compta el Govern, consellera?

Europa és plena d'exemples de supòsits iguals resolts amb transparència, amb parets de vidre, amb coratge i amb principis democràtics. Ahir, una vegada acabat el discurs del president Aragonès, es van sentir trenta-tres aplaudiments —un pèl forçats i poc convençuts, si m'ho permet—, a diferència, si més no, dels setanta-quatre rebuts el dia que el Parlament el va investir president. M'atreveixo a dir que tampoc va rebre

gaires aplaudiments del cinquanta-dos per cent que va conformar la majoria independentista a resultes de les eleccions del 14 de febrer. Fins i tot m'atreviria a dir altres coses que millor em callo. Costa reconèixer aquesta Esquerra, i això m'entristeix.

I, seguint amb aquest fil de respecte als principis democràtics, ahir el president va tornar a reiterar la seva aposta per l'acord de claredat. Però si el vam sotmetre a votació d'aquest Parlament en el darrer debat de política general i van perdre la votació! Amb quin suport compten? En quina mena de principis democràtics es basen?

Alguns altres aspectes que voldria ressaltar i confrontar amb vostè, consellera, més telegràficament. Afirmava ahir el president: «Serà necessari abandonar l'immobilisme.» Però si això és precisament el que no ha fet el president Aragonès! No s'ha mogut del seu programa de partit i no ha tingut en compte ni el resultat de les eleccions ni tampoc l'acord que va subscriure amb Junts per Catalunya per esdevenir president de la Generalitat. Em sap greu, però això és d'un president tutelat pel seu partit. Tant és així que el president ha canviat flagrantment de posició respecte a com portar a terme les avaluacions dels pactes. Ahir va dir que les avaluacions s'han de fer al final de la legislatura, mostrant el seu desacord amb l'auditoria que hem dut a terme de manera interna i d'una manera rigorosa des de Junts per Catalunya.

Miri, he recuperat el discurs d'investidura del president Aragonès –26 de març del 2021–, i cito textualment: «Vull un govern que pugui ser avaluat periòdicament, un govern que no tingui por a retre comptes, perquè aquesta és la millor manera d'avançar i de progressar: avaluar-nos i actuar amb la màxima transparència.» I seguia dient: «En conseqüència, com és públic, em comprometo a sotmetre'm a una qüestió de confiança a la meitat de la legislatura per avaluar-nos, per renovar els acords i per reforçar l'estabilitat del Govern.» *Maleït diari de sessions. (Aplaudiments.)*

I, per últim –i per últim i el que ens sap més greu–, en la seva intervenció d'ahir, el president Aragonès no va mencionar ni la paraula «independència», no va mencionar l'U d'Octubre, no va mencionar el cinquanta-dos per cent. Sí que va mencionar altres qüestions i reptes importants que tenim com a país: l'escut social, avançar en la transformació verda i feminista, promoure la igualtat de gènere, acabar amb la repressió o fer possible el dret a decidir en un referèndum. El president va expressar el desig que hi hagi majories al Parlament per dur a terme aquests canvis.

Consellera, potencialment existeixen, aquestes majories; matemàticament hi són. El que falta saber és si compta amb la confiança de la majoria d'aquest Parlament, i també si la majoria de diputats d'aquest Parlament volen que aquests reptes els liderin el president Aragonès i el Govern sobrevingut de minoria absoluta. Aquesta és la qüestió, consellera: principi democràtic i principi de realitat.

El que vostès han abandonat és la majoria del cinquanta-dos per cent. Precisament, abandonar el cinquanta-dos per cent és abandonar el progrés i el benestar dels catalans. Hi havia majories per fer un espai de direcció estratègica, per fer una taula de negociació real que versés sobre l'autodeterminació i l'amnistia, per fer un front comú a Madrid. I vostès l'han malbaratat.

Vam fer un govern independentista, amb un projecte independentista i amb la confiança d'una majoria parlamentària independentista. Què tenen ara? Quina confiança tenen ara? Cent dos diputats enfront trenta-tres? Del cinquanta-dos per cent al vint-i-u per cent? Ara per ara és un govern que no sabem si compta amb la confiança de la cambra i, per tant, és un govern dèbil i feble, un govern, ho repeteixo, en minoria absoluta.

I és per tot això, consellera, que li fem la present interpel·lació, per saber el seu parer respecte a tots aquests principis democràtics que hem mencionat.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per a la resposta té la paraula la consellera de la Presidència, la senyora Laura Vilagrà Pons.

La consellera de la Presidència

Bé; gràcies, vicepresidenta. Diputats, diputades... Diputat, deixi'm que li digui que el seu to és entre enfadat, contrariat... I, mentre vostè hi posa aquest to, nosaltres hi posem tranquil·litat, solidesa i feina i feina i feina, que és el que accepta i vol la ciutadania.

En tot cas, acceptin les conseqüències de les seves decisions, que les han pres vostès solets i vostès soletes. (*Aplaudiments.*) Nosaltres aquí el que fem és cap retret. No ens hi trobaran a «i tu més» –no ens hi trobaran–, perquè crec que la ciutadania està cansadíssima. O almenys, quan vaig pel territori i parlo, doncs, amb moltíssima gent, això és el que m'expressen. I, sobretot, estan cansats, els votants independentistes, de que ens barallem constantment. Per tant, intentaré fer apreciacions que, òbviament, responguin al que vostè m'ha demanat, però, en qualsevol cas, amb un to tranquil i sòlid.

Nosaltres som els que no defugim mai les nostres obligacions. En aquest sentit, el nostre compromís és ferm amb la ciutadania, amb els problemes de la gent. Potser hi ha qui creu que seria més còmode marxar, sobretot en plena crisi, però nosaltres estem convençudes que el que hem de fer és estar davant de les institucions a resoldre els problemes del dia a dia. I això algú pot considerar que és poc èpic. Però, en qualsevol cas, per nosaltres és estar al costat de la gent.

Crec que poca gent ha entès que el segon partit de govern posés en risc el propi Govern, que no guardés lleialtat al president i a la resta del Govern i que hagués decidit abandonar-lo. En tot cas, no els jutjarem per això; vostès saben que estàvem disposats a treballar en tots aquells aspectes del pla de govern que no enteníem igual. I, de fet, ho va expressar en seu parlamentària el president, que crec que no hi ha lloc més transparent que aquest. I no acceptem el seu marc mental de que hem incomplet. Estàvem disposats a coordinar-nos millor i estàvem preparant mecanismes per fer-ho.

Per altra banda, en aquest sentit, sí que els havíem expressat sempre que no supe-ditariem mai les institucions al Consell de la República. Ho havíem dit fins i tot en la fase de negociació. I vostè ho sap, perquè vostè i jo hi érem. Per tant, des del minut u d'aquesta legislatura això va quedar molt clar per part nostra. Però, en tot cas, vostès van decidir posar noves condicions a aquest Govern, condicions que no estaven previstes en el pacte d'investidura. I això ens va portar a un punt de no retorn, certament. I per mi va ser un tret al peu que es van fer. De fet, la majoria dels seus consellers i conselleres, i també la majoria de les seves alcaldesses i alcaldes, també ho pensen. En qualsevol cas, esperem, com va dir el president, que hagin abandonat el Govern, però no la ciutadania.

Com saben, visito molts ajuntaments. De fet, ja n'he visitat cent seixanta, entorn de cent seixanta alcaldies. Potser estaria bé que hi parlessin més, des del seu grup parlamentari, perquè, sap què em diuen? Que no entenen res, que no entenen per què vostès han deixat el Govern. El que sí que em pregunten, els alcaldes i alcaldesses, és com s'ho faran per pagar l'augment del cost energètic; com s'ho faran per pagar l'augment exponencial dels preus en les darreres licitacions que han fet; com construiran habitatge social; com ho faran per ficar en el seu pressupost, que ja no saben com quadrar, l'increment salarial que es mereixen els treballadors i treballadores, però que, en qualsevol cas, doncs, són quanties importants, i, sobretot, com ajudaran els seus veïns i veïnes. I nosaltres els responem que buscarem les millors eines per ajudar-los.

Volem arribar a la independència. Ja l'hi he dit. Vol que l'hi digui tres cops? Independència, independència, independència. Per descomptat que ho volem. Però pel camí no podem oblidar Catalunya ni la nació. I, per tant, hem d'encarrilar tots aquells aspectes que fan referència a millorar la vida de la ciutadania, com pagar el rebut de la llum, del gas, de la hipoteca, com anar a CAPs o a serveis públics com l'escola de qualitat. Això sí que els hi preocupa, a la gent. I, sobretot, el que li preo-

cupa, a la gent, segons el CEO, el Centre d'Estudis d'Opinió, és que no saben com pagar el seu lloguer o la seva hipoteca, perquè dos de cada deu habitants destinen més del cinquanta per cent dels seus ingressos a habitatge, o un de cada quatre està en risc de pobresa i exclusió, com dèiem abans en una altra interpel·lació.

O els preocupa l'escletxa digital. O els preocupa la inseguretat, en fi, sobretot de les dones. I què diu la Taula del Tercer Sector, que, com saben, és un gran actiu en aquest país? Que Catalunya té una taxa de risc de pobresa d'exclusió del vint-i-sis per cent i que no és el moment de taticismes partidistes –això és el que ens diuen–, és el moment de prioritzar les persones, les dificultats palpables que tenen milers de famílies catalanes per cobrir les seves necessitats bàsiques. Que la gent d'aquest país no ha de triar entre alimentar-se o tenir un lloc per viure. Que la gent ha de poder viure bé. Això és el que ens diuen.

I saben perfectament que aquest Govern és legal, lícit, legítim, necessari, imprescindible, i que el Govern ha de donar respostes a la ciutadania. I saben que el sistema parlamentari del que ens hem dotat funciona i disposa de garanties que són exactament les que fem servir. I, en aquest sentit, hem estat capaços, durant aquests darrers temps, d'arribar a acords en molts aspectes, i hem de seguir treballant-hi, òbviament. Això és una de les prioritats que ens marquem com a govern de la Generalitat: arribar a acords amplis. Ho tenim claríssim.

Però en aquest context no era la millor idea, una qüestió de confiança, que l'únic que pretenia és ser un mecanisme d'inestabilitat. En aquest sentit, creiem que la qüestió de confiança els va desestabilitzar més a vostès que a nosaltres. En tot cas –i sempre ho hem fet i ho torno a fer des d'aquí–, vull agrair la feina que han pogut fer durant aquest temps els consellers de Junts per Catalunya. Ho ha expressat el president, ho expresso jo sempre que cal. Han sigut mesos de bon govern, d'executar el pla de govern, i hem pogut fer grans coses, que, en fi, no cal tornar a repetir, però abans n'hem parlat, d'algunes. Jo crec que ja se les saben.

Però el que volia dir molt clarament és que fa tres setmanes –només tres setmanes– vostès també lloaven la feina dels seus consellers en aquest debat de política general que varem tenir fa uns dies, i presentaven diverses propostes de resolució. Van fer una cosa que no és gaire elegant. Van instar només els seus consellers. A nosaltres ens agrada més treballar en equip, però, bé, això és una qüestió de gustos.

En aquest sentit, vostès van, per exemple, instar el Departament de Vicepresidència, de Polítiques Digitals i Territori a intensificar el desplegament d'un model de connectivitat digital per terra, mar i espai. Doncs, bé, ho farem, evidentment que ho farem. També treballar per un model d'infraestructures viàries, ferroviàries, aeroportuàries, en què la Generalitat en tingui la titularitat. També ho farem.

A la conselleria d'Economia i Hisenda, enfortir la sobirania econòmica, fiscal, financera de la Generalitat, preparant l'Agència Tributària per recaptar tots els impostos. No hi podem estar més d'acord. Encarregar un estudi dels nivells de dependència econòmica mútua entre Catalunya i Espanya per analitzar els diferents escenaris pressupostaris i fiscals. Segur que els equips del departament ja hi estan treballant.

Al departament d'exterior els hi demanaven, els instaven a disposar de la capacitat i recursos per actuar amb veu pròpia al món, desenvolupar una visió de l'acció exterior des d'una òptica catalana que ens situï com a socis fiables. Molt important, fer-ho. De fet, segur que ho estan fent la consellera Serret i el president en aquest viatge, doncs, en una trobada amb els comissaris europeus per parlar d'aquestes i de moltes altres qüestions.

També instaven la conselleria de Recerca i Universitats a continuar incrementant l'autonomia i la sobirania del sistema de coneixement de Catalunya i, per altra banda, a promoure les sol·licituds de patents europees de manera prioritària. A nosaltres també ens sembla important fer-ho.

Instaven Drets Socials al desplegament de l'Agència Catalana de Protecció Social; també un element molt rellevant per a la protecció social d'aquest país.

Pel que fa a Justícia, activar polítiques adreçades a enfortir el dret civil català. També configurar un model de justícia de país on el català sigui d'ús normal i normalitzat. I també, en aquest sentit, que s'activin totes les actuacions per denunciar internacionalment la vulneració en la defensa de drets humans de l'administració de la justícia espanyola.

Per això som aquí, per treballar en aquestes qüestions i moltes altres i tot el pla de govern, que, com li deia, en aquests moments tenim desenvolupat en un quaranta per cent i que seguirem desenvolupant. I aquest és el nostre compromís. I d'aquí no ens hem mogut. I ho hem explicat sempre així.

Però, vaja, quina gran contradicció quan el 27 de setembre comença el debat de política general, el 30 aprovem les propostes de resolució –en aquest cas també aquestes que li esmentava presentades per Junts per Catalunya–, i quina contradicció amb la seva votació interna, que precipita la sortida del Govern. I l'hi torno a dir: quin tret al peu, o almenys així ho consideren bona part de les seves alcaldies, dels seus consellers i conselleres i de la seva militància. Han passat només vint dies –han passat només vint dies. Escoltin què deien en aquell moment, i escoltin què diuen avui; no poden haver canviat d'opinió tan ràpid. Almenys a mi em costaria canviar d'opinió tan ràpid.

Aquelles necessitats de les que parlaven continuen vigents, els problemes hi continuen sent. Per això, nosaltres, evidentment, no renunciem a governar aquest país. Per això ens semblaria una irresponsabilitat fer-ho.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per a la rèplica, té la paraula el diputat Josep Rius i Alcaraz.

Josep Rius i Alcaraz

Moltes gràcies. Miri, he fet servir un to de discurs formal i institucional aquí al Parlament. Si vostè l'ha conformat d'una altra manera..., no ho sé, a vegades no és millor el to i són millors les formes, potser. Però això seria una altra discussió.

Deixi'm que li digui algunes coses respecte al que ha fet, perquè ha dit que vam posar condicions noves. No. De fet, ni una. De fet, el que vam arribar a fer, fins i tot, quan vam estendre la mà va ser: respecte al que preveia l'acord de govern... Per exemple, amb la delegació de la taula de diàleg, que l'acord de govern deia que podia representar la transversalitat de l'independentisme i que no havien de ser consellers necessàriament, vam dir: «Fem una cosa: que siguin o consellers o diputats que expressen aquesta majoria parlamentària en aquest Parlament.» Això sí que els hi vam proposar. De condicions noves, ni una –ni una–, els hi vam posar.

Miri, al territori hi anem tots. Nosaltres governem prop de quatre-cents ajuntaments, i aquí tenim alcaldes, regidors i alcaldesses. I sap què? Pel que diuen els nostres alcaldes o pel que diuen les nostres alcaldesses, deixi que ho diguin ells mateixos directament i no parli, si us plau, en boca d'ells. (*Aplaudiments.*)

El que també veig és que no m'ha respost, diguem-ne. Jo li parlava de principis democràtics, i vostè m'ha fet un «llostín» telefònic –i està molt bé, eh?– de lo que són els problemes reals de la gent. Escolti, nosaltres estem aquí per solucionar els problemes reals de la gent també. Nosaltres sempre hem parlat de solvència i d'independència.

L'acord de govern que vam subscriure entre ambdós, precisament, versava sobre la solvència i la independència. De les dues estratègies que podíem tenir Junts i Esquerra, en vam fer una, però vostès van decidir unilateralment incomplir la nostra i només tirar endavant la seva. Aquest va ser el problema.

I, per tant, no m'ha respost res de quins principis democràtics tenen o volen, d'alguna manera, revalidar per aquesta cambra. Amb quina majoria compten? Amb quina confiança compten? No m'ho ha respost, això. Això sí que no m'ho ha respost en cap moment.

Diu que la qüestió de confiança només genera inestabilitat. A qui? Al president? Al partit? Perquè, perdoni, li puc explicar casos, a vostè. Pot veure casos que hi han hagut a Europa, que hi han qüestions de confiança que han generat un reforçament, o hi han hagut altres supòsits que no necessàriament han sigut així. En tenim exemples.

Miri, governs de coalició caiguts a Europa, i recentment: Dinamarca. Celebrarà eleccions anticipades el proper primer de novembre, després que un dels partits de la coalició, el Partit Liberal, retirés el suport a la primera ministra socialdemòcrata. Amb la retirada del suport del Partit Social Liberal, el govern passava a tenir el suport només del quaranta-tres per cent del Parlament danès, i van dir: «Volem un govern ampli amb partits a les dues bandes del centre polític.» Això ho va dir la primera ministra de Dinamarca, i convoca eleccions.

Regne Unit, per doble, perquè tenim novetats d'avui. Primer, després de l'escàndol del «Partygate», Boris Johnson va sotmetre's a una moció de confiança entre els diputats del Partit Conservador britànic, que va guanyar amb un marge estret –cinquanta-nou per cent de suports. Aquest resultat el va deixar *de facto* amb el suport només del trenta-dos per cent de la cambra. La dimissió, un mes més tard, de cinquanta membres del seu Govern va precipitar la seva dimissió com a líder *tory* i l'obertura d'un procés de primàries per renovar el lideratge, i la Liz Truss va ser escollida presidenta del partit i, fins fa unes hores, ha estat la primera ministra. «El primer ministre no pot continuar, perquè està clar que no té el suport ni del seu partit ni del Parlament.» Lord Frost, membre de la Cambra dels Lords del Regne Unit.

I Portugal, l'últim: 27 d'octubre de 2021, l'Assemblea de la República Portuguesa va rebutjar els pressupostos presentats pel Govern socialista d'António Costa. Aquesta votació va constatar que el Govern quedava en minoria –quaranta-set per cent del suport al Parlament–, perdent el recolzament del Bloc d'Esquerra i del Partit Comunista Portuguès. El president portuguès va convocar eleccions anticipades per al 30 de gener de 2022. «En moments com aquest, la democràcia és sempre una solució, sense drames ni pors. Tornar la paraula a la gent.» Marcelo Rebelo de Sousa, president de Portugal, que, després d'aquestes eleccions, va obtenir una majoria absoluta històrica.

Dic tot això perquè, com que no m'ha respost amb quines majories democràtiques i amb quina confiança compten en aquest Parlament, li volia posar uns exemples del que sí que han fet altres democràcies europees en casos molt recents.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per a la rèplica té la paraula la consellera de la Presidència, la senyora Laura Vilagrà Pons.

La consellera de la Presidència

Gràcies, vicepresidenta. Diputats, diputades... Cada vegada hi ha més gent. Bé, en qualsevol cas, cap actor social, econòmic, territorial, ambiental –cap– està per anar en el dia que vostès diuen, és a dir, inestabilitat, qüestió de confiança, eleccions. Sí, els partits; sí, alguns –alguns. (*Remor de veus.*) Però en qualsevol cas... Si us plau, només una coseta. He trobat molt ofensiu com ha parlat dels «problemes reals» d'aquest país. Molt ofensiu, perquè, escolti, jo no li faig broma amb això. És que és molt seriós.

Saben vostès millor que ningú que executar el pla de govern seria la millor eina, com també ho seria tenir nous pressupostos per donar resposta a les necessitats de la ciutadania. Nous pressupostos, segur. També els alcaldes i les alcaldesses. Quan en parlava, parlava de tots, eh?, no només dels seus, però també pels seus. En el pressupost que estem treballant, i pel que fa a Presidència, i pel que fa al món local, destinàvem més recursos per a fons de cooperació o altres eines de suport al món local. Però, evidentment, la consellera Mas ho sap millor que ningú, que, si no tenim aquests pressupostos, disposarem d'eines, doncs, tècniques pressupostàries..., que no és el que volem –ja els hi dic aquí–, però en qualsevol cas... En fi, veurem.

De debò, no entendríem que en quinze dies els pressupostos que vam treballar junts, que van ser els pressupostos del conseller Giró, ara no els veiessin bé. Són els *seus* pressupostos. Crec que només s'entendria per tàctica partidista, no per necessitats de la ciutadania. I, mirin, a vegades, amb el soroll, ens podem perdre. Però, en qualsevol cas, nosaltres sempre –sempre, sempre–, des d'aquí al faristol i des de tot arreu, hem defensat l'autodeterminació, l'amnistia, i això és una proposta invariable d'aquest Govern.

De fet, en el pla de govern, el que dèiem –i l'hi diré ben senzill i ben clar– és que «hem d'avançar cap a la resolució democràtica del conflicte polític amb l'Estat mitjançant l'impuls del procés de negociació, segons els estàndards democràtics internacionals, articulats a través d'una mesa de negociació política *entre governs*». Se'ls hi devia colar. Probablement se'ls hi va colar. Però, en qualsevol cas, és al que van donar suport, i és el que està aprovat.

Aquest és el nostre compromís; ho hem explicat moltíssimes vegades. Però també hem explicat moltes vegades que el conflicte polític amb l'Estat no es resoldrà fins que els catalans i les catalanes votin lliurement i amb garanties el seu futur polític. Ho hem dit mil vegades.

En aquest sentit, la defensa de l'autodeterminació o de l'amnistia no exclou la possibilitat d'abordar altres aspectes que, en aquests moments, ens treuen molta força. I, en aquest sentit, la persistència de la repressió judicial, evidentment, ens fa minvar moltes forces. I no es tracta de ser herois i heroïnes; es tracta de que no vagin per aquí.

Sabem que, malgrat el que ha passat, comptem que no abandonaran ni la ciutadania ni la construcció del camí cap a la independència. Hi comptem plenament. I, en aquest sentit, segur que trobarem els mecanismes per trobar aquesta articulació d'aquests consensos amplis que té el país, amb el vuitanta per cent de la ciutadania, i que nosaltres hem expressat amb aquest acord de claredat, que ens sembla un mecanisme de pactar, doncs, en aquest cas, amb l'altra part del conflicte polític en quines condicions s'ha de produir aquesta votació.

Ens sembla una oportunitat, fer-ho. Ens sembla el més democràtic. Ens sembla que, a vegades, una opció que potser s'ha d'acabar de construir i, per tant, no té en aquests moments tots els suports, els acabarà tenint. En qualsevol cas, nosaltres posem solucions. Perquè, escolti, a tots vostès i a mi em van votar –ara ja no soc diputada, però en el seu moment ho vaig ser– per trobar solucions als problemes de la ciutadania, i ens sembla que no tothom té el mateix grau de compromís en aquest sentit.

Nosaltres sabem que tenim un gran repte, sabem la situació que vivim, en som conscients i, per tant, no ho amaguem. Però, per tant, el president, el Govern, amb aquests nous consellers i conselleres, amb tota la implicació de, sobretot, els nous, ens hem conjurat per estar a l'alçada del moment que el país necessita. I, per tant, malgrat tots els malgrats –i en som molt conscients–, esperem que tots vostès i tots nosaltres hi estiguem.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Moltes gràcies, consellera.

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les urgències derivades de la triple crisi

302-00197/13

El vint-i-unè punt de l'ordre del dia és la moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les urgències derivades de la triple crisi, presentada pel Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Un Nou Cicle per Guanyar. Té la paraula per exposar-la la diputada Maria Dolors Sabater i Puig.

Maria Dolors Sabater i Puig

Gràcies, vicepresidenta. Diputades i diputats, no sé quina serà la posició de vot que tindran sobre aquesta moció, però jo per defensar-la els trasllado una pregunta que es fa moltíssima gent. Molta gent es pregunta què hi fem aquí, quina és i de què serveix la feina que fem aquí. I s'ho pregunten perquè les decisions que es prenen i les polítiques que desenvolupa el Govern no es noten al carrer, no es noten a la vida de la majoria de les persones

L'altre dia, a Llefà mateix, una parella sense recursos, amb tres criatures, que viuen en un pis propietat de fons voltors, amb informe de vulnerabilitat, i la comitiva judicial i els Mossos d'Esquadra expulsant-los de casa seva. Tenien tots els requisits per ser protegits, però no se'ls protegia. Aquestes persones i les... Recordem-ho: cada tres quarts d'hora, un desnonament. Aquestes persones, que són víctimes d'aquesta acció judicial i policial que dona servei als grans voltors, ens pregunten, com ens ho pregunten totes les persones activistes i del veïnat que aturen els desnonaments, de què serveix la política que estem fent aquí si no protegeix les persones més vulnerables.

I ens ho pregunten per molts altres casos, però la pregunta que ens hem de fer nosaltres i que interpella aquesta moció que els hi presentem és quines són les polítiques contundents que estem desenvolupant des d'aquí que modifiquin realment la vida de les persones, les condicions de vida de les persones més maltractades per aquest sistema que fracassa, però que vostès sostenen.

Ho hem escoltat aquest matí, i molt clar; el Partit Popular ho deia. El Grup Mixt deia: «No aturem aquest sistema, que això és perjudicial.» És clar, és perjudicial per a les classes que se'n beneficien, per a les elits, no pas per a les classes populars. I és que això només va de dues opcions, dues opcions contraposades: o salvem la vida i els drets de la majoria, o salvem els privilegis de les elits minoritàries. No hi ha més opció. No es pot fer content a tothom, cal decidir a qui es salva. I en la crisi anterior, la crisi de 2008, ens va quedar molt clar. Governava el Partit Popular i va decidir salvar les elits; va decidir salvar la banca, les grans fortunes i colpejar i abandonar les classes majoritàries, les classes treballadores.

Ara tenim una acumulació de crisis brutal i tenim l'oportunitat de prendre partit per salvar la majoria de la gent, no per tornar a salvar aquestes classes privilegiades, aquestes elits, que són les que estan al poder i les que estan condicionant les polítiques del Govern. Nosaltres se suposa que apostem per una república catalana de drets socials, on la justícia i la lluita contra les desigualtats siguin la brúixola i on l'equitat i les vides dignes siguin el motor. I no hi ha més.

I el que demanem en aquesta moció és que, des d'una forma significativa i contundent, el Govern prengui decisions i prengui part per aquesta classe perjudicada per les crisis d'una manera decisiva i d'una manera que es noti. Estem parlant de deixar de banda les oligarquies i els oligopolis i les elits del poder. Per tant, estem parlant de conjurar-nos per fer front als límits que imposa l'Estat. I, com ja vaig dir a la interpellació, ja sabem que no és fàcil desbordar-los, però ho hem de fer, no hi ha més opció. Perquè recordem que les lleis socials que aprova aquest Parlament i que són tombades pel Tribunal Constitucional –i una d'elles molt directament relacionada amb el dret a l'habitatge, com és la regulació dels lloguers– no les podem superar si no fem aquest trencament amb l'Estat, si no el desbordem amb més limitacions. Més valentia per desbordar-los. I desbordem-los declarant no grata Endesa i trencant tota relació amb les empreses, amb les multinacionals de les energies. I desbordem-los no posant la policia al servei dels desnonaments i defensant dràsticament el dret a l'habitatge. I desbordem-los demanant i exigint aquesta autodeterminació, amnistia, dret a regulació dels lloguers i tots els drets socials.

La moció que nosaltres presentem i que demanem que vostès votin és l'únic camí per fer front a la crisi, posant-nos realment al servei de la majoria social d'aquest país i trencant amb aquestes costures que imposa l'Estat, tant nacionalment com socialment.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Gràcies, diputada. Per defensar les esmenes presentades, té la paraula, per part del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, el diputat Jordi Munell i Garcia.

Jordi Munell i Garcia

Gràcies, vicepresidenta. Consellera, diputats, diputades, públic que ens acompanyeu, bona tarda. Bé, en aquest cas, en aquesta moció que ens presenta el Grup de la CUP, la Dolors Sabater... Gràcies per la manera com hem tingut també, doncs, de fer esmenes i poder transaccionar.

En qualsevol cas, constatar que també des de Junts per Catalunya la nostra missió i la nostra vocació i el nostre compromís és salvar la gent, salvar el país, salvar aquest país, els catalans i les catalanes. I, per tant, compartim, en aquest cas, amb la CUP –alguna cosa compartim, per tant, és bo, els partits que estem compromesos amb la independència– que la millor manera de salvar la gent –ja ho hem dit moltes vegades– és que poguéssim disposar d'aquest greuge fiscal endèmic que tenim any rere any, aquests 20.000 milions de què ens parlava fa pocs dies el diputat Canadell. Aquests 20.000 milions, afegits al pressupost del Govern de Catalunya, permetrien, de ben segur, fer front a aquesta emergència social que estem patint.

La diputada Sabater parlava també de no només l'emergència social, sinó de l'emergència democràtica o la crisi democràtica que estem patint. Ho compartim també plenament. Compartim plenament, fins i tot –paraules en boca seva–, que estem en un estat nació que ens oprimeix i ens governa sota una monarquia hereva del franquisme, que no reconeix els drets bàsics dels catalans i les catalanes, que no ens reconeix el dret de l'autodeterminació, que ens maltracta. Ens maltracta fiscalment, ens maltracta amb un dèficit..., amb un endèmic dèficit d'inversions estatals any rere any. Vam constatar ahir mateix que aquests dos darrers anys, el 21 i el 22, encara s'accentua més l'incompliment del dèficit d'inversió de l'Estat. I això atempta directament contra el benestar dels ciutadans de Catalunya. Atempta, doncs, en els desplaçaments diaris, atempta en la llei de dependència, atempta en els recursos que tenim per a salut, per a benestar i família. I, per tant, patim una crisi social derivada d'aquesta crisi, com diem, democràtica, i que, a més a més, un estat en què no hi ha separació de poders.

Per tot això, nosaltres, a alguns dels punts que ens proposa en aquest cas la CUP, també hi donarem suport, perquè constatem també que ni la taula de diàleg està donant fruits –ja ho hem dit en el debat de política general–, continua la repressió, continua l'incompliment d'inversions en el pressupost anual, continua el dèficit fiscal, continua el bloqueig a una cinquantena de lleis, com deia la diputada Sabater, aprovades per aquest Parlament, que beneficiarien també directament els ciutadans i ciutadanes de Catalunya –per això aprovem lleis. I, per tant, tot aquest desfasament que tenim entre el que a Catalunya defensem i aprovem i allò que l'Estat, entre cometes, «ens deixa fer» a través de tribunals... Doncs hi ha un desfasament completament de la realitat de la ciutadania de Catalunya i la realitat del que podem fer immersos encara en aquest Estat.

I hi afegim també un altre tema que toca la moció, aquest tema tan greu, que segurament és un dels casos més greus dins la democràcia europea, que és l'espionatge d'estat: espionatge a polítics, espionatge a persones de carrer, espionatge a entitats –persones d'entitats–, espionatge a exiliats, només pel fet de defensar o pel fet de pensar diferent, pel fet de discrepar d'allò que l'Estat vol que monopensem, no? I, per tant, aquí també hi estem d'acord, fins i tot demanar, reclamar, com deia fa uns dies el president Torra, una comissió internacional d'investigació d'aquest cas, del «Catalangate», o fins i tot també un servei d'empara a les persones afectades directament per aquest espionatge. Per tant, en aquest sentit, també donarem suport a aquest punt.

Així com demanar o reclamar a nivell internacional una resolució del conflicte, aquest conflicte que tenim Estat amb Catalunya, que després se'n deriva, com de-

iem, aquesta crisi democràtica, que afecta el benestar dels ciutadans de Catalunya. I, per tant, reclamar a instàncies internacionals la intervenció per solucionar aquest conflicte d'estat.

I també ens interpella –ens interpella–, com hem fet, de fet, aquests dies en aquest cas amb el Govern, que s'ha quedat sense el suport de Junts... Què pensem fer o què pensa fer el Govern? Què pensa fer també el partit d'Esquerra si s'ha quedat sense el suport de la resta de grups de la cambra? Què pensa fer amb aquestes lleis suspeses pel Tribunal Constitucional i, per tant, que afecten, per exemple, els drets a l'habitatge de les persones? Què pensa fer amb lleis com la llei de comerç, que ahir ens arribava la sentència, que afecta, per tant, un sector econòmic importantíssim per al nostre país com és el comerç? Què pensa fer el Govern? Pensa desobeir aquestes sentències constitucionals? Pensa seguir negociant en una taula de diàleg erma? O pensa afrontar, com diuen, el brau per les banyes i, per tant, mantenir viu aquell embat de l'U d'Octubre?

Per tant, també constatem i ens afegim també amb la CUP a demanar no cooperar en l'estabilització de les institucions de l'Estat, no cooperar en un estat que ens agredeix, que ens espia, que no ens reconeix i que ens malbarata els recursos que anirien directament a la ciutadania i al benestar, per poder sortir de la crisi, dels ciutadans del nostre país, de Catalunya.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per part del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, té la paraula el diputat Jordi Orobitg i Solé.

Jordi Orobitg i Solé

Moltes gràcies, vicepresidenta. Bé, en primer lloc, vull donar les gràcies a la portaveu de la CUP, doncs, per la seva voluntat d'arribar a acords, que en l'actual context polític és molt difícil. I encara que sigui en àmbits potser menors, en el conjunt de la moció, hem tingut la capacitat d'arribar a alguna transacció que crec que és profitosa i és bona, en definitiva, per al país, que tinguem la capacitat d'arribar a aquests acords, ni que siguin puntuals.

Nosaltres a aquesta moció entenem que existeixen quatre blocs diferenciats, que, de fet, no s'hi ha fet massa referència fins ara en aquest faristol. Començaré pel darrer: una sèrie de mesures, de polítiques públiques, per enfortir el sector públic i en benefici dels ciutadans del nostre país, que nosaltres compartim públicament. Compartim ideològicament, però que, lamentablement, com vostès saben, també existeixen aspectes concrets en els que no els hi podem fer costat, no perquè no tinguem la voluntat política, sinó perquè no tenim la capacitat plena a dia d'avui per donar resposta a aquelles demandes que vostès fan. Sí que, en canvi, la tenim en d'altres, com pugui ser en la banca pública, en la desconexió del sector públic de les grans empreses comercialitzadores d'energia i en el pla pilot per implementar la renda bàsica universal. Per tant, en aquests àmbits, lògicament, tindran tot el nostre suport; en d'altres l'anirem vehiculant en funció de les demandes expresses que han fet en la seva moció.

Per lo que respecta a un altre dels blocs de la moció, el que té a veure amb la denúncia de l'espionatge a l'independentisme i fer-ho a nivell internacional, evidentment, hi estem completament d'acord. De fet, vam promoure una moció en aquest Parlament demanant elevar al Parlament Europeu, per via d'exercici del dret a petició, la denúncia d'aquesta situació i la voluntat de comparèixer davant del Parlament Europeu per defensar els drets dels catalans, de tots aquells que han estat violentats en els seus drets fonamentals, però també de la Generalitat i dels ciutadans del nostre país. Una moció que va obtenir l'aval de fins a quatre formacions polítiques i en la que estem treballant activament aquests dies, conjuntament amb els portaveus adjunts de les diferents formacions, per poder vehicular un text que puguem portar

com a proposta de resolució en aquest plenari i que, per tant, el puguem elevar davant del Parlament Europeu i salvant els vetos que molts segurament ens pretendran imposar, per la presidenta de la Comissió de Peticions, la senyora Montserrat, del Partit Popular. Doncs esperarem poder salvar aquests vetos i, per tant, que puguem debatre lliurement en el Parlament Europeu aquestes circumstàncies.

Pel que respecta a la internacionalització del conflicte, també hi estem completament d'acord, i hi treballem de forma molt ferma. Avui mateix tenim el president i la consellera d'exterior a Brusselles, reunint-se en aquest cas amb el comissari de Justícia de la Unió Europea, per plantejar no només lo que respecta a la problemàtica generada per l'ús del programari..., de l'*spyware* de Pegasus, sinó també en molts altres àmbits que tenen a veure, també probablement –perquè estic convençut de que així ho faran–, amb el dret a l'autodeterminació del nostre país. I, per tant, aquesta internacionalització no només la prediquem, sinó que la practiquem. I vull fer un esment especial, en aquest cas, d'una companya de la nostra formació política, Laura Castel, senadora, que en l'àmbit internacional, sobretot en l'Assemblea del Consell d'Europa, ha fet una feina crec que molt generosa, i per al conjunt de l'independentisme, per defensar precisament els drets de tots els..., hi insisteixo, no només d'aquelles persones que formen part de formacions polítiques, sinó també del comú dels ciutadans del nostre país.

Hi ha un punt que han passat tots per alt i que jo creia que havia de ser l'estrella d'aquesta moció: la taula d'allò que vostès venen a anomenar «la taula de diàleg», i nosaltres anomenem «la taula de diàleg i negociació». Que per nosaltres és evident que potser no està donant els fruits a curt que podíem esperar, però que per si mateixa, per la seva mera existència, ja és un avenç importantíssim. És un reconeixement explícit per part del Govern espanyol de que existeix un conflicte polític entre l'Estat espanyol i Catalunya, i que aquest conflicte s'ha de debatre entre governs d'igual a igual, amb una taula paritària. Per nosaltres això ja és un gran avenç.

I, lluny d'aquells que diuen que el fet de que seguim a discutir d'aquest tema comporta que a nivell internacional pugui generar una percepció de que aquest conflicte està en vies de resolució, nosaltres entenem que, al contrari, el fet de que no es puguin donar resultats efectius encara a dia d'avui, el que acredita és que persisteix aquest conflicte, i per tant... I aquests són els *inputs* que rebem internacionalment, com els he dit, una tasca que fem de forma ingent en totes les institucions, en totes les cambres on podem tenir representació i en tots els fòrums on se'ns vol escoltar, que cada dia són més.

El diàleg. Escolti'm, el senyor Munell, que abans m'ha precedit, era diputat igual que jo en aquelles dates. Vostè recorda que a l'octubre del 2017, fins l'últim moment, tots, tothom, també el president va tenir la mà estesa al diàleg. Molts representants de formacions polítiques, encara avui diputats, que són representants d'algunes formacions independentistes que no són Esquerra Republicana, defensaven també el 2020 la necessitat del diàleg per a la resolució del conflicte. Per tant, per nosaltres hem de parlar –hem de parlar–, i tots. I aquesta estesa de mà també la fem, lògicament, al promotor d'aquesta moció, CUP, i també en aquest cas a Junts per Catalunya i a totes aquelles formacions polítiques que estan d'acord amb el dret a l'autodeterminació de Catalunya i, com nosaltres, a favor de la independència del país, perquè ens puguem asseure, debatre i posar-nos d'acord.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

A continuació, per fixar la seva posició, té la paraula, per part del Grup Parlamentari de Socialistes i Units per Avançar, la diputada Alicia Romero Llano.

Alicia Romero Llano

Gràcies, presidenta. Sincerament, eh?, he escoltat atentament els diputats que m'han precedit en la paraula. Jo no he sabut veure –no he sabut veure– aquests te-

mes que preocupen tant a la gent, que avui parlen pel carrer. Semblava que, en fi, aquesta moció hauria de resoldre tots els problemes que tenen els catalans. I, sincerament, jo no ho he sabut veure, almenys en les seves intervencions.

Crec que en aquests moments als catalans el que els hi preocupa és com arribar a final de mes, com pagar les factures de la llum, com omplir la nevera sense que això tripliqui el cost amb relació a fa uns mesos. Em sembla que és això. I, sincerament, no he sentit que vostès parlessin d'això aquí en el faristol.

I com sempre, doncs, anem a aquells temes que els hi agraden, que generen conflicte, que generen controvèrsia. I, en fi, ens trobem de nou una moció de la CUP que és una barreja de moltes coses i bàsicament que el que fa és un cant al «no»: el no al diàleg, el no a l'acord, el no a complir les lleis. Diu: «Més enllà dels límits constitucionals i estatutaris.» Ja no és la Constitució espanyola, que és pèrfida, sinó l'Estatut tampoc. I a mi m'agradaria recordar-los que les lleis les fan els parlaments, les fan diputats com vostès, que els ha votat la gent. Vostès representen el poble, i és el poble de Catalunya, representat en aquest Parlament, qui fa les lleis. I, per tant, volen incomplir les lleis que vostès fan. En fi, ja ens ho explicaran bé.

No al compliment de les sentències, no als Mossos, que van contra els ciutadans i, per tant, hem de protegir els ciutadans dels Mossos. Jo, sincerament, em quedo esparverada. Espero que el Govern, avui només suportat amb trenta-tres diputats, no s'entregui als seus braços, sincerament, perquè el que estem escoltant cada divendres a les comissions d'estudi del model policial és com venen els Mossos a excusar-se, gairebé, a demanar disculpes, perquè vostès fan acusaments clarament als Mossos per les seves actuacions. Són divuit mil, sí, divuit mil funcionaris públics, treballadors públics, que vigilen per la nostra cura i la nostra seguretat. I segur que hi ha coses que no fan bé, com tots, eh? –vostès també; no es pensin que són perfectes, els de la CUP; tots fem coses malament–, però, home, estar acusant cada dia els Mossos d'Esquadra ens sembla increïble. I el que afirmen aquí realment fa esparverar una mica. Espero que Esquerra Republicana, que ara està en solitud al Govern, no voti favorablement a això.

«No a l'estabilitat institucional», diuen vostès. Tampoc a Catalunya, eh?, perquè parlen de l'Estat. Em sorprèn bastant, perquè després vostès es van presentar a unes eleccions al Congrés dels Diputats, eh?, per tenir-hi representació. Representació en un congrés dels diputats, en un estat en el que no creuen i es volen carregar. Tot molt coherent –tot molt coherent. (*Alguns aplaudiments.*)

Però, en tot cas –però en tot cas–, tampoc la volen a Catalunya. (*Remor de veus.*) Clar, des d'allà volen... Molt bé, sí, sí. Tampoc a Catalunya, tampoc volen l'estabilitat a Catalunya, perquè van votar, vostès, en contra ja d'un pressupost l'any 2016 que va provocar anar a unes eleccions. Aquí van donar suport a un president a qui li han tret el suport ràpidament i no volen aprovar uns pressupostos. Vostès són, molt bé, els reis de l'estabilitat. I el primer soci que vol Esquerra Republicana, que estan en el Govern! Jo, sincerament, consellera Vilagrà, espero que canviïn aquesta posició, perquè no crec que vagin bé de la mà de la CUP i dient que són els socis prioritaris. En fi, crec que hi han altres opcions en aquest Parlament, i ens agradaria posar una mica..., que posessin una mica d'ordre.

No al retrobament, no? Aquesta moció diu tots aquests «no». No al retrobament, sí al conflicte, evidentment. No a l'activitat econòmica. Però no a l'activitat econòmica en general, o sigui, de les grans empreses, de les petites, de les micropimes, de les cooperatives. És a dir, vostès, en general, és que no; no estan d'acord amb que hi hagi activitat econòmica. És la que genera llocs de treball al territori en general.

I també els hi diré una cosa: i no al rigor, perquè aquesta moció també, diria..., podria posar molt en qüestió algunes de les seves afirmacions. Només en vull dir alguna. Renda bàsica universal. Bé, em sembla que ja vam pactar en la investidura que es posarà en marxa una oficina. No sé com està. Em sembla que hi dedicaven més de 40 milions, a aquesta oficina. Perduts, aquests 40 milions; els podríem dedicar a

fons per pagar a famílies que no poden fer front a les factures de la llum, per exemple. Perquè, escolti'm, la renda bàsica universal, segons alguns estudis que s'han fet, significaria 90.000 milions d'euros –90.000 milions d'euros, 90.000. El pressupost de la Generalitat és de 33.000 –tres vegades més. Fem això i no fem res més. Jo, sincerament..., una mica de rigor. Perquè no podem fer propostes que són inviables, inviables econòmicament. I mira que el pressupost de la Generalitat és gran, perquè amb 33.000 milions d'euros es poden fer coses i moltes i, per tant, té marge. Però, home, em sembla que aquestes coses no es poden dir.

I després vostès, clar, parlen molt dels impostos, la fiscalitat, que paguin més els que més tenen. Ja vam aprovar aquí un impost de les grans fortunes que vostès van posar com a condició en uns pressupostos. I recapta –deia l'altre dia el senyor Cid, que em va encantar– 500.000 euros l'any. No sé quines grans coses poden fer, quines grans polítiques socials, amb 500.000 euros l'any.

Miri, de veritat, una mica de rigor i una mica de sí. Sí a algunes coses. Sí a la gent, sí a fer propostes que siguin realitzables. I una mica d'autocrítica, tots plegats. Perquè, miri, sí, el Govern d'Espanya segurament no executa més ràpid o ràpid com nosaltres voldríem les infraestructures. Però, miri, el capítol VI de la Generalitat el 31 d'agost, sap de quant és, senyor Orobítz? Sap de quant és el capítol VI en execució el 31 d'agost? Del 20,06. Una mica d'autocrítica també està bé, que perfectes no som.

Gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per part del Grup Parlamentari VOX, té la paraula la diputada Mónica Lora Cisquer.

Mónica Lora Cisquer

Bé, gràcies. Bona tarda. Bien, esta moción es una especie de batiburrillo, ¿no?, porque tratan de abordar en un mismo texto diferentes cuestiones. Diferentes cuestiones como es, pues, la situación política del separatismo, y nos lo mezclan también con temas de derechos sociales, con temas como la regulación e intervención de los alquileres, pasando por la criminalización de los Mossos d'Esquadra, los CDRs, la red ferroviaria, la gestión del agua, Endesa, Siscat, etcétera. Vamos, todo un sinsentido.

Y, de hecho, pretenden abarcar tantas cuestiones que al final ha resultado que no abarcan absolutamente nada en esta moción. Y, encima, muchas de sus propuestas tienen un denominador común, que es saltarse las leyes y dinamitar nuestro ordenamiento jurídico. Y ¿de verdad ustedes pretenden que tomemos en serio lo que en esta moción nos proponen? ¿Si ustedes ni tan siquiera saben hacer un diagnóstico de la situación que se vive en Cataluña, y mucho menos aportar soluciones positivas para los catalanes! Pero, claro, ¿qué van a aportar ustedes desde la CUP si ustedes son parte del problema de Cataluña?

Miren, el separatismo lleva más de una década gastando el dinero de todos los catalanes en su agenda de división y de odio. Y, en medio de una crisis social y económica, han dado la espalda a las necesidades de los catalanes. Y es que han convertido a Cataluña en la región con mayor deuda de toda España. Y ustedes, desde la CUP, son cómplices también de ello.

Y ¿para qué ha servido? ¿Para garantizar mejores servicios públicos de calidad? ¿Para bajar impuestos? ¿Para ayudar a las familias a llegar a final de mes? No, ha servido exclusivamente, única y exclusivamente, para pagar su fiesta separatista y sus chiringuitos ideológicos. Porque, de hecho, es lo único que les preocupa.

Y en esta moción se puede ver, porque, si se fijan, en los primeros puntos de esta moción, ¿de qué hablan? Pues de amnistía, de autodeterminación, de mesa del diálogo –que, por cierto, se debería llamar «la mesa de la traición»–, porque eso es lo único que les importa a ustedes.

Y en este sentido, mientras todo esto sucede, los catalanes siguen sufriendo, porque nadie puede decir que a día de hoy en Cataluña se viva mejor que hace diez

años. Y no nos engañen y no engañen a los catalanes ni intenten silenciarnos, a los diputados de VOX, cuando denunciemos lo que sucede en los barrios de Cataluña, porque han convertido nuestros barrios en auténticos campos de batalla de la droga, de los okupas y de la inmigración ilegal (*alguns aplaudiments*) y han convertido los hogares de Cataluña en testimonios de primera mano de la exclusión social. En eso han convertido nuestra tierra.

Y, frente a sus políticas de decrecimiento y de normalización de la miseria, nuestra propuesta y nuestra defensa de trabajos estables, de salarios dignos, de fortalecimiento de las familias mediante el refuerzo de la capacidad de ahorro, de acceso a la vivienda y fomento de una cultura de los vínculos y el arraigo y del cuidado y de la vida.

Y, frente a su propuesta de dar limosnas disfrazadas de escudo social, nuestra propuesta de facilitar que las familias puedan ganarse la vida dignamente y puedan prosperar, fomentando el empleo y facilitando la conciliación laboral y familiar, porque esa, señores diputados, es la mejor política social.

Y, frente a sus propuestas energéticas, como podemos ver en esta moción, que son brindis al sol, nuestra defensa de una energía sostenible, limpia, eficiente y barata, que asegure unos precios asequibles para las familias, para los autónomos y para las empresas, y que se impulse y no se lastre la creación de riqueza.

Y, frente a su propuesta de criminalizar a los Mossos y dar impunidad a los delincuentes, nuestra propuesta de mano dura contra aquellos que quieran atentar contra el orden y la ley.

Y, frente a la impunidad que pretenden ustedes con los CDRs, nuestra defensa para que se impulsen todas aquellas medidas para dismantlar a esta organización terrorista, porque esto es lo que son: unos terroristas. Y poco se les ha espiado, señores, poco se les ha espiado. (*Alguns aplaudiments.*)

Y, en definitiva, frente a la ruptura, la decadencia y el sectarismo, vamos a votar, lógicamente, en contra.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per part del Grup Parlamentari d'En Comú Podem, té la paraula el diputat David Cid Colomer.

David Cid Colomer

Gràcies, senyora Vergés. Bé, davant d'aquesta moció de la CUP, que descriu una triple crisi... De fet, aquests dies també la presidenta del nostre grup parlamentari, la Jéssica Albiach, parla de crisi matrioixca. Hi ha una crisi climàtica, davant de l'emergència climàtica; hi ha, evidentment, una crisi econòmica, que s'expressa amb tota la seva força amb una inflació que afecta especialment les classes populars, i, evidentment, hi ha també una crisi territorial i democràtica.

Jo crec que nosaltres amb vostès compartim moltes propostes. Jo crec que ho hem vist abans, amb la moció que hem presentat des d'En Comú Podem sobre emergència climàtica o sobre el desplegament de les energies renovables. Jo crec que en aquest cas, doncs, s'ha vist també en els vots. També com fer front a la crisi social i econòmica. De fet, ja els anuncio que votarem favorablement a la majoria de les propostes. I també, en aquest cas, per exemple, amb la renda bàsica universal, de la qual jo soc un ferm defensor. Però jo crec que també hem d'anar amb compte, perquè a vegades un té la sensació que des del Govern en algunes ocasions es fa servir el programa pilot per a la renda universal com una excusa, per exemple, per no afrontar una de les coses que jo crec que hem de fer en el proper pressupost, que és augmentar de manera substancial el pressupost de la renda garantida de ciutadania, i així, també, no només el pressupost, sinó el nombre de persones a Catalunya que reben aquesta prestació, no?

És veritat que pot haver-hi alguna mancança jo crec que a la moció, que aborda molts temes. Jo crec que un element fonamental és el de la redistribució i el de la fis-

calitat. Ho hem vist també aquests dies al Regne Unit, on el programa econòmic de la dreta –que, de fet, comparteixen fins i tot el PP, des del PP de Feijóo a Ayuso, però fins i tot Junts per Catalunya–, que planteja eliminar l'impost de successions o l'impost de patrimoni, s'ha estavellat en menys d'un mes, provocant la crisi més greu que ha viscut Gran Bretanya davant de les rebaixes fiscals a les rendes altes. I jo crec que això ho hem de situar damunt de la taula, no?

I després, evidentment, la crisi democràtica. I ho saben vostès, tot i que, evidentment, nosaltres no defensem la independència de Catalunya, però hem expressat i expressem de manera reiterada el nostre compromís amb la fi de la judicialització política, també, evidentment, amb la fi de la repressió; amb tota, amb tota la repressió, no? I, de fet, en la moció també parlen vostès... Parlen, evidentment, de la repressió en el marc del conflicte polític entre Catalunya i l'Estat, però també parlen de la repressió davant dels moviments socials. També li dic que votarem favorablement aquest punt. I, a més a més, aprofito aquesta oportunitat per expressar el meu suport als moviments en defensa de l'habitatge, que ahir, una vegada més, els Mossos van reprimir, en aquest cas, davant d'aquest congrés de fons voltor a la ciutat de Barcelona.

Però en l'element territorial –ho saben també vostès– tenim projectes diferents. Vostès, legítimament, defensem la independència de Catalunya, i nosaltres defensem una república federal i plurinacional, que és cert que en moltes ocasions vostès –o alguna part de l'independentisme, no diria vostès– ho han ridiculitzat dient que la independència ja la teníem a tocar. Bé, jo crec que segurament una de les coses que hem après és que no la tenim a tocar i que és difícil..., els horitzons de transformació legítims de cadascú, i que probablement, doncs, les correlacions de forces són les que són. Però, en tot cas, crec –i almenys és la nostra posició, i ho defensava també l'altre dia el Jaume Asens– que no és possible l'avenç democràtic de Catalunya sense una transformació democràtica de l'Estat. No ha funcionat mai. És a dir, el «Catalunya sola pot» no ha funcionat mai.

I, després, tampoc no compartim amb vostès la negació del diàleg, la negociació. Per nosaltres també estem parlant d'una taula de diàleg i una negociació, i també de l'acord. I és veritat: es pot ser molt crític, però hi han altres experiències, perquè..., no ho sé, pregunto jo: no sé si Bildu són uns traïdors, o no sé què votarien vostès a Irlanda del Nord. Jo ho tinc claríssim; jo votaria el Sinn Féin, eh? Per tant... I crec que les apostes que han fet van en una determinada direcció i s'assemblen més, probablement, a la nostra que no a la seva, no?

Perquè vostès quan parlen de no estabilitzar l'Estat deixem clar del que estan parlant. Vostès parlen de no aprovar els pressupostos generals de l'Estat i no aprovar mesures que surten de l'Estat. I jo em pregunto: els treballadors que no tenen un contracte fix amb la reforma laboral no necessiten estabilitat?, els pensionistes, que cobraran un 8,5 per cent més en la seva pensió, no necessiten estabilitat?, la gent que guanya mil euros ara pel salari mínim no necessiten estabilitat?, la gent que ara té el transport públic gratuït no necessita estabilitat? Podríem parlar també de la rebaixa de l'IVA, per exemple, dels productes d'higiene femenina, que han passat del deu al quatre per cent. Podríem parlar que a Espanya o a Catalunya es paga la factura més baixa d'electricitat de tota la Unió Europea. Aquesta gent no necessita estabilitat? Perquè estem parlant d'això.

I, miri, el que acaba passant sempre és que vostès..., no hi ha un sol govern en el que hi hagi Junts que vostès no l'estabilitzin. Sempre que han tingut l'oportunitat de fer president o un govern amb Junts, vostès sempre hi han votat favorablement. En això, amb vostès, també diferent.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per part del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula el diputat Nacho Martín Blanco.

Ignacio Martín Blanco

Gracias, presidenta. Señoras y señores diputados... La verdad es que esta moción de la CUP es un compendio de los lugares comunes y de los tópicos del nacionalismo de los últimos años, o por lo menos en su versión más exaltada y más rupturista.

Obviamente, nosotros no podremos votar a favor de absolutamente nada de lo que hay en esta moción. Y no solo no votaremos a favor, votaremos en contra de todo. Es más, nos abstendremos de votar, directamente no votaremos en uno de los puntos, el punto 4, cuando habla de actuar desde el Gobierno con soberanía más allá de los límites constitucionales y estatutarios.

Al final, en Cataluña se han normalizado auténticos dislates conceptuales, que para algunos pueden parecer muy normales, pero que en cualquier parlamento democrático del mundo serían considerados una auténtica aberración. El hecho de que en un parlamento democrático se diga que vamos a actuar más allá de los márgenes constitucionales y estatutarios, es decir, más allá del margen de la ley de la cual nos hemos dotado entre todos, sería considerado una cosa sencillamente incomprensible, surrealista, delirante. Pero parece ser que en este Parlamento hemos desarrollado una tolerancia al patetismo digna de mejor causa. Por tanto, nosotros, en este punto, directamente no votaremos.

Y en el resto, lógicamente, votaremos en contra. Yo creo que hay algunos aspectos de esta moción en los que cabe profundizar, como, por ejemplo, cuando habla del mal llamado «Catalangate». El «Catalangate» –ya lo hemos dicho en alguna ocasión– es una auténtica trola a conveniencia de los partidos nacionalistas, lo que podríamos denominar y, de hecho, hemos denominado en alguna ocasión el «Catalanfake».

Hay artículos de profesores prestigiosos universitarios, como el señor José Javier Olivas Osuna, donde explican los orígenes de este artículo, quién es su autor, el señor Elies Campo, de cuya credibilidad académica permítanme que, cuando menos, emita alguna duda al respecto. De hecho, la propia Universidad de Toronto, de la que depende el laboratorio Citizen Lab, ha sido incapaz de confirmar si se informó y se aprobó esa investigación del señor Campo. Por tanto, hay una nebulosa de dudas alrededor de esta investigación. Y, ciertamente, yo creo que hacer girar la vida política catalana en torno a un auténtico bulo, pues, resulta, cuando menos, curioso. Yo les recomiendo los artículos..., uno concretamente del señor Olivas, que se titula «“Catalangate”, escándalo útil, investigación teledirigida», que les resultará de lo más interesante. El señor Elies Campo es un conocido activista ultranacionalista, que no creo que pueda ser presentado en ningún lugar serio del mundo como una autoridad académica. Pero, en todo caso, aquí ustedes lo hacen con su moción y pretenden hacer basar una parte de ella en esa investigación.

Por lo demás, el resto de la moción es ciertamente..., bueno, tiene elementos ciertamente delirantes, que hablan, pues, de aspectos que yo creo que deberían estar superados en las democracias liberales occidentales y en la mayoría de países del mundo, o en la mayoría de países de nuestro entorno democrático avanzado estarían superados.

Esa obsesión por la regulación de los precios de los alquileres, la aplicación del control de precios a los bienes de consumo básicos, recuperar la titularidad pública de las centrales energéticas casi parece la nueva economía de los tiempos de Bréjnev en la Unión Soviética, y yo creo que no es precisamente lo que necesitan la economía catalana ni la economía del conjunto de España. Ciertamente, yo creo que la política catalana debe abandonar la gestualidad, esa política constante de gestos, de votar en un parlamento cosas que son completamente exorbitantes, que nada tienen que ver con las competencias de este Parlamento.

Insisto en lo que decía antes, en la tolerancia al patetismo que hemos desarrollado en este Parlamento. Yo ayer vi aquí una lectura de una declaración de la Junta de Portavoces, que no una declaración institucional, en contra de la decisión de la Policía Nacional. Yo quiero recordar que en un estado democrático de derecho las

decisiones de la policía –de la nacional, de la Guardia Civil, de los Mossos d'Esquadra– tienen presunción de legalidad, en contra de una decisión de un juez, que es quien encabeza esa investigación, que decidió detener a un sujeto acusado de ser una amenaza contra la seguridad nacional. Pues, bien, a mí me parece sencillamente surrealista que eso ocurra en un parlamento democrático, que se lea una declaración en favor de este sujeto y en contra de la policía y de nuestro sistema judicial, porque, además, me parece profundamente peligroso.

La amenaza del yihadismo radical en Europa, concretamente en Cataluña y en España –y acabo, presidenta–, es una amenaza acuciante, es un gran peligro para nuestras sociedades. Y creo que banalizar eso y tratar de cuestionar los sistemas de defensa que tenemos las sociedades democráticas frente a la amenaza del terrorismo es, cuando menos, peligroso. Y eso es lo que hemos visto en este Parlamento. Y eso va en la línea de esta resolución, de esta propuesta de resolución o moción de la CUP.

Gracias, señoras y señores diputados.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per part del Grup Mixt, té la paraula la diputada Lorena Roldán Suárez.

Lorena Roldán Suárez

Sí; muchas gracias, vicepresidenta. Podría haber hecho la intervención desde el escaño, porque la verdad es que voy a ser breve. Creo que la ensalada esta de disparates que han puesto ustedes en esta moción no merece ni siquiera los cinco minutos.

Ustedes aquí, bueno, amenazan incluso con acabar con la fase de diálogo, como si esa fase de diálogo hubiera empezado en algún momento. Ustedes ponen aquí puntos que son incluso inconstitucionales. Decía el diputado que me ha precedido que no van a participar de la votación del punto 4, y nos parece lo más coherente. Y, de hecho, nosotros vamos a hacer exactamente lo mismo. Primero, insisto, porque es un punto que es inconstitucional. Segundo, porque va en contra de las advertencias reiteradas ya que nos ha hecho el Tribunal Constitucional en muchísimas ocasiones. Y ustedes siguen y siguen y siguen y persisten en el conflicto.

Es más, hablan de conflicto, además, de manera literal. En el punto 6, la letra *b*, hablan de iniciar un nuevo ciclo político de conflicto y de ruptura. Yo les pregunto: ¿el ciclo político de conflicto y de ruptura que estamos viviendo todavía y que llevamos diez años arrastrando nos ha traído algo bueno en Cataluña? Porque la señora Sabater pintaba aquí un escenario apocalíptico, donde, además, luego ha culpado al Partido Popular, pero ustedes son decisivos, han sido decisivos en los últimos años en los sucesivos gobiernos de la Generalitat. Ustedes han incidido directamente, ustedes han sido socios de gobierno, ustedes han podido modificar los presupuestos, ustedes han tenido «collados» a los diferentes presidentes del Govern de la Generalitat en las últimas legislaturas. ¿Ustedes qué han conseguido bueno para Cataluña? Absolutamente nada. Ustedes, con su obsesión por el conflicto, su obsesión por la ruptura, lo único que han traído es crisis social –una crisis de convivencia entre catalanes–, crisis económica y crisis institucional.

Llevamos diez años sumidos en la decadencia; diez años de pérdida de oportunidades; diez años de fuga de empresas, de capitales, de inversiones; diez años de parálisis. Y ustedes, ¿qué pasa? ¿Que no tienen bastante con diez años? Hablan aquí de crisis social, de lo mal que lo están pasando las familias catalanas. Sí, las familias catalanas lo están pasando mal por su culpa (*rialles*), por las políticas de estos diez últimos años. Sí, sí, no se rían tanto –no se rían tanto.

Insisto: ¿ustedes qué han conseguido en estos diez años de *procés*? ¿Ustedes qué han conseguido en estos diez años de conflicto? ¿Ustedes qué han conseguido? Más allá, insisto, de traer una crisis económica y una crisis social sin precedentes. Ya está bien –ya está bien. A la gente le preocupan otras cosas, como ustedes bien hablaban. A la gente le preocupa poder pagar la hipoteca a final de mes. A la gente le preocupa poder pagar el alquiler. A la gente le preocupa la educación de sus hijos.

A la gent que li preocupa poder arribar a final de mes. I li asseguro que amb cap una de les propostes que us porteu en aquesta moció ho aneu a aconseguir. I la prova són aquests darrers anys. ¿Què voleu? ¿Altres deu anys més de decadència? ¿Altres deu anys més de pèrdua d'oportunitats? ¿Altres deu anys més de que se'n vagin les empreses, les pocs que ens queden aquí, a Catalunya, ja? ¿De que no vingui ningú a invertir a Catalunya? ¿Això és el que us porteu? Després, perquè us porteu, quant més mal, millor. I així ens va, al rest de catalans.

En fi, una moció, insist, on a més aprofundim us criminalitzant i senyalant a les Mossos d'Esquadra, que sempre us dic: Mossos d'Esquadra que estan allà fora jugant-se la vida per protegir-nos a tots i també a us –també a us–, a pesar de les acusacions i les línies que us dediquen cada dia des d'aquesta tribuna i també des de les diferents comissions. Sincerament, ja m'agradaria a mi i a més d'un veure-los allà fora jugant-se el tipus com se'n juguen ells, i a sobre en les circumstàncies en les que tenen que treballar.

Com se podran imaginar, anem a votar en contra de tots els punts d'aquesta moció. I, com anunciava també al principi, en el punt 4 no anem a participar en la votació, perquè és directament un punt inconstitucional en el que us porteu que ens saltem..., que aquest Parlament treballi fora, al marge de la llei, que ens saltem la Constitució i que ens saltem l'Estatut d'autonomia. Insisto en que ja ho hem demostrat, i les conseqüències no han estat bones.

Gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula la diputada Maria Dolors Sabater i Puig.

Maria Dolors Sabater i Puig

Li voldria demanar un extra de temps a la vicepresidenta de la Mesa, perquè, evidentment, he donat molt de si, totes les intervencions, i no us podré respondre totes.

En tot cas, senyora Romero, el que és inviable és que els drets socials, civils i polítics del poble català càpiguen a la Constitució i a l'Estatut. Això és inviable. I, com que això és inviable (*aplaudiments*), la defensa d'aquests drets exigeix superar aquesta cotilla. Volgudament he barrejat drets socials i nacionals –volgudament–, perquè són indissociables. Volgudament no he detallat els objectius de la proposta, perquè us ja la tenen. I volgudament no he fet aquesta enumeració de blocs, sinó justament parlar de l'enfocament de la legislatura, que obliga a fer..., perquè aquest és l'únic enfocament que pot permetre avançar en drets socials i polítics.

Senyor Cid, per poder arribar a aquesta república plurinacional que us voleu, s'ha de desbordar igualment la mateixa Constitució. I el que no heu sabut veure us és que el procés revolucionari que va significar l'U d'Octubre ajudava cap a aquest objectiu que teníeu us, i el heu malbaratat (*aplaudiments*) perquè era una manera de trencar el règim del 78.

Senyor Martín Blanco, us segueix sempre practicant aquest negacionisme i aquest encobriment de l'espionatge, de tot el que ens està afectant. Però dir-li que, en tot cas, delirant..., el que també semblava delirant fa molts anys va ser el dret de vot de les dones, el dret a l'avortament, l'abolició de l'esclavitud i els drets civils de les persones negres. També heu semblat delirants els règims que, afortunadament, gràcies a desbordar les lleis i a saltar-se-les, heu poder canviar.

No em queda temps. Voldria dir només a Esquerra Republicana –uns segons només– que us..., molts punts no els hem pogut transaccionar –alguns sí, poquets– perquè us tenen la mentalitat de gestors i de tenir molt presents els límits, que no els deixen tirar endavant. Si no superen aquesta mentalitat de gestors i es proposen fer polítiques, no ens en sortirem.

Gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Acabat el debat, els faig avinent que la votació d'aquesta moció es farà aquest matí..., ai, disculpin!, aquesta tarda, un cop substanciat el punt 22 de l'ordre del dia.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre els canvis legislatius per a lluitar contra les ocupacions delinqüencials d'immobles

302-00198/13

Anem al punt 22, que és la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre els canvis legislatius per lluitar contra les ocupacions delinqüencials d'immobles, presentada pel Grup Parlamentari de Junts per Catalunya. I per exposar-la té la paraula la diputada Glòria Freixa i Vilardell.

Glòria Freixa i Vilardell

Gràcies, vicepresidenta. Diputats, diputades, consellera... En primer lloc, crec que cal agrair la bona acollida que aquesta moció ha tingut entre tots els grups parlamentaris. I també dir que crec que és una moció que és molt fàcil d'entendre, perquè al final el que avui venim a fer és posar de manifest l'alarma social que desper-ten aquestes ocupacions delinqüencials a Catalunya, i venim a plantejar solucions.

Fem referència a les ocupacions conflictives, sovint delinqüencials, d'habitatges i, en especial, a aquells casos en què són propietat de bancs, de fons especulatiu o de grans tenidors. Per què? Perquè moltes vegades desatenen les seves responsabilitats i acaben deixant els veïns en una situació de total indefensió. Degraden la convivència, generen problemes als veïns, sorolls, amenaces, delictes com el tràfic de drogues, i això acaba generant molta impotència de tots aquests veïns. I nosaltres volem i plante-tem solucions. I, com que no tenim competència per modificar les lleis espanyoles, demanem a tots els partits aquí presents que defensin al Congrés aquestes modifi-cacions legislatives, que suposarien actuar de forma urgent en casos d'ocupacions conflictives i delictives, en base a l'informe que ja ha fet el Col·legi de l'Advocacia de Barcelona i el Consejo General de la Abogacía.

Demanem que s'acabin les ocupacions delictives perquè es permeti a la justícia i a la policia actuar ràpid; endurir les sancions amb condemnes més altes, que siguin considerats delictes més greus; atacar el problema de soca-rel, evitant un mercat de pisos d'ocupants i que la policia pugui desallotjar en el moment en què es detecta aquesta ocupació delinqüencial.

Ho demanem i ho demanen, perquè són els alcaldes de tota l'àrea metropolitana, tots els seus alcaldes, també els que han anat a Madrid, al Congrés dels Diputats, a demanar que, si us plau, s'acceleri aquesta tramitació que els hi permeti acabar amb aquestes ocupacions que tant preocupen a la ciutadania.

I des de Catalunya no ens quedem quiets, no ens quedem parats. I vull aturar-me un segon per agrair a la consellera Ciuró i també a la consellera Cervera la valentia de posar-se al costat dels ciutadans que estan patint aquestes ocupacions, buscant, amb la seva proposta de modificació legislativa, que ajuntaments i comunitats de veïns disposin de les eines per fer front a aquestes ocupacions. (*Aplaudiments.*)

Els hi demanaria que no intentin manipular la moció avui –estem parlant d'ocu-pació delinqüencial– i que, si us plau, no parlem de famílies vulnerables, que es tracta d'un altre tipus de problema, que també tenim, que en som molt conscients i que, a més a més, quan hem tingut les conselleries, nosaltres hem estat fent polí-tiques fermes d'habitatge amb el poc pressupost que teníem i, a més a més, políti-ques que han estat copiades per altres comunitats autònomes. Per tant, avui, si us plau, enfoquem bé el problema: la convivència pacífica dels ciutadans. I sí, és una preocupació de tots els ciutadans, que no d'una elit, no; de tots els ciutadans.

Jo crec que ja n'hi ha prou de considerar feixista el que defensa que una ocupa-ció delinqüencial no la podem permetre. Crec que ja n'hi ha prou de deixar en mans

de l'extrema dreta un discurs que no és ultradretà. És senzillament defensar que els nostres ciutadans puguin conviure sense por. Volem defensar els veïns que han d'aguantar ocupacions conflictives i delictives; que no poden dormir; que veuen el tràfic de droga a les seves escales, no exempt de violència en molts casos; que tenen por. I avui venim i plantejem una solució de consens, solució per a totes aquelles ocupacions conflictives.

Volem defensar els ciutadans, volem defensar els veïns, volem defensar la convivència veïnal. I per això presentem aquesta moció, perquè es dotin d'eines jurídiques, especialment, ajuntaments i comunitats de veïns perquè puguin fer front a les ocupacions delictives d'habitatge, naus industrials i altres espais, que sovint són de bancs o de fons especulatius, i que, per tant, s'eximeixen de les seves responsabilitats per fer front a aquestes ocupacions davant de la impotència dels veïns, que no hi poden fer re.

Per tant, també afegim en aquesta moció un pla de xoc, que es demana per lluitar contra les màfies especialitzades en ocupació, i que es presenti davant de la conselleria d'Interior, aquest pla, per saber com ha d'actuar la policia en aquests casos d'ocupacions. I també demanem que es dotin els ajuntaments dels recursos necessaris per a les despeses que es deriven d'aquests allotjaments d'urgència quan un ciutadà perd el seu habitatge.

Crec que hem d'anar tots a una per resoldre aquest greu problema que està asseynalat com un dels problemes que més preocupen als ciutadans de Catalunya. I volem que els nostres ciutadans visquin i convisquin en pau. I per això esperem que tots ens votin a favor aquesta moció.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per defensar les esmenes presentades per part del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula la diputada Eva Candela Lopez.

Eva Candela Lopez

Gràcies, vicepresidenta. Consellera, gràcies per estar aquí. Bona tarda, diputades i diputats. El nostre grup parlamentari votarem a favor d'aquesta moció, i agraïm al Grup de Junts per Catalunya la predisposició a acceptar tres de les quatre esmenes que hem proposat. La quarta no ha estat acceptada en aquest moment, però estem ben segurs que més endavant estarem d'acord amb poder-la presentar.

És una evidència que l'ocupació és un fenomen que preocupa enormement a la ciutadania. Com també és evident que no es disposa de les eines legislatives adients per fer-hi front, i així ho han expressat molts alcaldes i alcaldesses. Per això s'estan impulsant modificacions d'aquestes eines legislatives des del Congrés dels Diputats, amb propostes i esmenes de diferents lleis, presentades per diferents grups. I aquí a Catalunya les exconselleres Ciuró i Cervera també van anunciar algunes iniciatives legislatives ara fa algunes setmanes. I penso que és en aquest sentit que s'entén aquesta moció que presenta Junts per Catalunya.

Bé, en les nostres esmenes que han estat acceptades, volem incidir que en aquestes modificacions que s'estan tramitant en el Congrés, i que estem segurs, a més, que avui Esquerra Republicana també recolzarà, perquè el conseller Elena així ho expressava fa uns quants dies en una reunió que va tenir amb alcaldes i alcaldesses, de que hi estava d'acord..., vol dir que hi sumem un grup més, a recolzar-les al Congrés dels Diputats.

I, per altra banda, considerant que és necessari avui tornar a incloure una proposta que ja va ser aprovada en el debat de política general. I avui hem pensat que hauria de tornar a estar inclosa en aquest debat per poder-li donar un significat més precís, perquè en el debat va quedar una miqueta immers en totes les propostes.

I, com bé explicava la diputada Glòria –ara no em surt l'«apellido», és igual–, el pla és elaborar un pla de xoc per lluitar de manera eficient contra les màfies especialitza-

des en l'ocupació d'habitatges. I, com us deia, ho considerem necessari, avui donar-li aquesta visibilitat exclusiva parlant d'ocupacions, però també per un segon motiu, que és que hi ha hagut un canvi en el fer del Govern, i avui pensem que seria molt positiu que es veiés quins suports té aquest pla de xoc per lluitar contra les ocupacions.

La darrera esmena que hem presentat i que s'ha acceptat fa referència a dotar de recursos econòmics els ajuntaments per fer front a les despeses que estan tenint derivades d'allotjaments d'urgència. Pensem que és una qüestió que ha d'abordar-se aviat, i és possible abordar-ho dintre dels pressupostos del 2023, perquè molts ajuntaments estan dedicant part dels recursos que tenen a drets socials a haver de pagar pensions i a haver de pagar hotels, minorant moltes de les accions que haurien d'estar abordant amb aquests pressupostos.

Veureu, diputades i diputats, calen actuacions decidides a accions que porten mala convivència als nostres barris. I, mirin, segurament algun grup parlamentari no ho veurà clar. I els recomano que facin una ullada a les respostes que ens van fer des de la conselleria d'Interior a unes preguntes que vam fer des del nostre grup parlamentari el mes de juny d'enguany. Els hi recomano..., és una resposta bastant extensa, però els hi recomano perquè allà es veu que ja durant el 2021 hi ha hagut vuit mil actuacions policials dels Mossos relacionades amb incidències de convivència produïdes en habitatges ocupats. Incidències de convivència..., doncs que clarament ho diu: és mala convivència per a les comunitats de propietaris i per als barris. I tots els veureu en aquestes respostes. Estan relacionades per municipis. És una informació que penso que caldria que us miréssiu tots.

I, bé, tot això sense oblidar que calen mesures per abordar l'emergència habitacional i donar solució d'una vegada per totes a tantes famílies en situació d'exclusió residencial que esperen a les llistes d'emergència. I aleshores, també, mesures estructurals per fer polítiques serioses d'habitatge, que esperem que en els pròxims pressupostos puguem veure reflectides.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per part del Grup Mixt, té la paraula la diputada Lorena Roldán Suárez.

Lorena Roldán Suárez

Muchas gracias, vicepresidenta. Bien, nosotros habíamos sugerido al grupo que propone esta moción, al Grupo de Junts, la incorporación de dos enmiendas, básicamente enmiendas de terminología y de concepto también de lo que es una ocupación. Ustedes hablan aquí..., añaden la palabra «sovint», ¿no?, «a menudo delincuenciales». Y yo creo que violentar la propiedad privada siempre es delincuencial. Y, por tanto, nosotros, pues, creíamos que este matiz era importante. No ha habido suerte con la incorporación de esta enmienda. Pero, en cualquier caso, nosotros vamos a votar a favor de esta moción del Grupo de Junts per Catalunya.

Y también les damos la bienvenida a los diputados y al Grupo Parlamentario de Junts a la defensa de la propiedad privada y al rechazo de la ocupación ilegal. Porque ustedes hoy aquí..., la señora Freixa ha sido muy combativa con la ocupación, pero no lo era así hace tan solo unos meses, y en anteriores periodos también. Ustedes realmente han contribuido a la proliferación de esas mafias de la ocupación; ustedes han hecho un discurso buenista, que ha abierto la puerta precisamente a estas mafias; ustedes han legislado desde el Govern de la Generalitat –ahora no están, pero hasta hace muy poco sí estaban–, han gobernado a favor de los okupas y en contra de la propiedad privada. Quiero recordar decretos aprobados por este Parlamento que han tenido que ser tumbados por el Tribunal Constitucional, que el Partido Popular ha tenido que recurrir, porque precisamente limitaban las facultades de los propietarios para poder ir a reivindicar esa propiedad ocupada de forma..., violentando su derecho. Ustedes han legislado a favor de las ocupaciones, pero insisto en que les damos la bienvenida. No sé si responde más a temas electoralistas o es

que realmente se han dado cuenta de la dimensión del problema. Espero que sea lo segundo, porque, sinceramente, en Cataluña tenemos un problema muy grave con las ocupaciones, en las que concentramos, como usted bien sabe, el cuarenta y uno por ciento de las ocupaciones que tienen lugar en todo el territorio español.

Y estaría bien que nos pusiéramos de acuerdo en estos temas; estaría bien que aquellos grupos que nos han tachado durante muchísimo tiempo de generar alarma y de ser unos agoreros y de no explicar la realidad de lo que estaba pasando, pues, ahora sí que atiendan a este discurso –también, por ejemplo, la diputada del Partido Socialista. Yo recuerdo muchísimas comisiones de Interior donde hemos hablado del fenómeno de la ocupación y prácticamente se nos ha tachado incluso de mentir sobre los datos. Bienvenidos sean, como les digo, a la defensa de la propiedad privada.

Así, seguramente, si todos nos ponemos de acuerdo, si todos nos ponemos a legislar, si nos ponemos a apoyar también los cambios legislativos que se tienen que realizar desde el Congreso de los Diputados, pues, nos ahorraremos ver escenas como la protagonizada por el alcalde de Caldes de Malavella cuando unos okupas entraron en su propiedad y, ni corto ni perezoso, se fue allí, hacha en mano, a echarlos de su propiedad. Y nos ahorraremos también polémicas como la protagonizada esta misma semana por el Ayuntamiento de Premià de Dalt, que ha tenido que contratar los servicios de una conocida empresa –vamos a decirlo así– para hacer frente también al fenómeno de las ocupaciones. Yo creo que es importante que nos pongamos todos de acuerdo; creo que es importante que puedan salir estas medidas adelante.

Y quiero recordar también que el Partido Popular, en el anterior debate de política general, consiguió sacar adelante una propuesta con un amplio apoyo para crear un servicio de orientación jurídica a aquellos propietarios, pues, que lamentablemente se encuentren con que alguien les ha ocupado su vivienda. Nos gustaría que esto se pusiera en marcha lo más pronto posible, porque insisto en que tenemos un problema grave de ocupación. Y nosotros estaremos pendientes en las próximas semanas y los próximos meses para ver si realmente, como les decía, esto solamente obedece a temas electoralistas de cara a las municipales o si realmente hay un compromiso para defender la propiedad privada, para defender a los propietarios, para acabar con las mafias y, sobre todo, también para que el Gobierno se ponga las pilas –aprovecho que está aquí la *consellera*..., en este caso no es la del ámbito; vivienda creo que ha caído ahora en Territorio, pero seguramente que lo pueden hablar en el Consejo de Gobierno– y ahonden también en las políticas de vivienda social, porque la verdad, que es una de las asignaturas pendientes en Cataluña de los últimos años.

Gracias.

La vicepresidenta segona en funcions de presidenta

Té la paraula, per defensar les esmenes presentades en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, el diputat Matías Alonso Ruiz.

Matías Alonso Ruiz

Gràcies, presidenta. Consellera, senyores i senyors diputats... Esta moción es la primera que Junts presenta como uno más de los grupos de la oposición al Gobierno de la Generalitat, del que ha formado parte hasta hace unos días.

Ayer, durante la comparecencia del presidente Aragonès, tuvimos ocasión de comprobar el estado de descomposición de una coalición que, aunque han pretendido hacer creer a la ciudadanía que se constituyó para gobernar la Generalitat, en realidad no era más que una cohabitación forzosa en la que la acción política de ambos contendientes estaba y está encaminada en exclusiva a conseguir la hegemonía en el espacio separatista, siempre al margen del interés general de la ciudadanía.

Desde Ciutadans nunca hemos creído que ni siquiera hayan pretendido gobernar para todos los catalanes, como con frecuencia han predicado. Los hechos son irrefutables. Ambos grupos, Esquerra Republicana y Junts, han demostrado sus prioridades con esta rotura de la coalición, más propia de una ópera bufa que de un gobier-

no, aunque sea el de la Generalitat, que ya nos tiene más que acostumbrados a las salidas de pata de banco y a priorizar sus intereses partidistas muy por encima de los intereses generales.

Roto y en buena hora. Ahora solo falta que el señor Aragonès desista en su intento de gobernar en minoría más que cualificada –Esquerra ni siquiera es el primer grupo parlamentario de esta cámara– o, en su defecto, que el señor Illa, que se postulaba como salvador para Cataluña durante su campaña electoral, se decida a presentar una moción de censura que ponga fin a esta situación.

Llama la atención que Junts haya utilizado, como primer cartucho contra su ex Gobierno, una moción sobre la ocupación, sobre la acción de okupar, con ka, es decir, sobre el hecho más que frecuente de tomar una vivienda o un local e instalarse sin el consentimiento de su legítimo propietario. La ocupación es una lacra creciente, a la que el Gobierno de cohabitación no ha prestado nunca la atención necesaria, ni en esta legislatura ni en las anteriores, hasta tal punto que la Administración de la Generalitat, como también han hecho muchos ayuntamientos en Cataluña, ha permitido incluso que se ocuparan pisos públicos con finalidad social, en detrimento de las familias vulnerables, que aguardan pacientemente en las dilatadas e interminables listas de espera.

Para Junts nunca ha sido una prioridad esta cuestión mientras ha estado en la poltrona gubernamental; su prioridad ha sido negar las evidencias y disculpar las ocupaciones por la precariedad de quienes las cometen; una supuesta precariedad con la que con demasiada frecuencia se enmascara el *modus vivendi* consentido desde los poderes públicos.

España es uno de los países que peor gestiona este fenómeno en nuestro entorno democrático; Cataluña es la comunidad autónoma española que peor lo gestiona, con mucha diferencia sobre el resto. Y Junts tiene mucho que ver en que esto sea así. Pero ahora está en la oposición y parece que se le ha encendido una lucecita de alarma –la diputada ha hablado de alarma social– respecto a este fenómeno, que, para desgracia de muchos propietarios y de muchos ciudadanos, sigue pujante en Cataluña.

Ciutadans hemos presentado una enmienda de adición de un punto preliminar con el que queremos expresar nuestro rechazo a relativizar el fenómeno de la ocupación, como en el fondo hace esta moción de Junts, adjetivando las ocupaciones con el tic habitual de quien ha tenido, y tiene en muchos municipios todavía, la responsabilidad de la pujanza de este fenómeno que tanto sufrimiento causa a muchos de nuestros conciudadanos, que ven usurpar su propiedad sin recibir el amparo debido por parte de los poderes públicos.

Como cabía esperar, Junts no ha aceptado nuestra enmienda, así que voy a tener que leerla para que quede constancia en el diario de sesiones de lo que en realidad rechazan.

Enmienda de adición de un punto preliminar: «El Parlamento de Cataluña afirma que la lucha contra la ocupación no precisa hacer distinciones entre buenas y malas ocupaciones, ya que todas ellas, sin excepción, entrañan una usurpación de los derechos del legítimo propietario y causan a este un enorme sufrimiento. En consecuencia, insta al Govern de la Generalitat a hacer las modificaciones legales correspondientes que pongan freno al fenómeno y que permitan devolver a los legítimos propietarios el pleno uso y disfrute de sus propiedades lo antes posible.»

Si no se parte de esta premisa, del hecho de que todas las ocupaciones son una usurpación de la propiedad legítima de un inmueble, se está dando pábulo a este fenómeno. En cualquier caso, bienvenidos al club de quienes denunciemos este fenómeno.

Apoyaremos su moción, no sin lamentar que hayan aceptado la enmienda de Esquerra al punto 2, con la que al final cargan sobre la propiedad de las fincas ocupadas. Hace falta mejorar la capacidad de respuesta de los ayuntamientos y las comunidades de vecinos, pero no es necesario cargar sobre los propietarios.

Gracias.

La vicepresidenta segona en funcions de presidenta

A continuació, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, el diputat Pau Morales i Romero per defensar les esmenes presentades.

Pau Morales i Romero

Bé; gràcies, vicepresidenta. Consellera, diputats i diputades... Com a prèvia i després del debat i l'interès, doncs, que suscita, no?, el posicionament d'Esquerra, aclarir d'entrada que per Esquerra parla Esquerra. I, per tant, ara és el que farem. (*Alguns aplaudiments.*)

I, en primer lloc, el que sí que volem és celebrar un aspecte de la nova composició del Govern que, al nostre entendre, era imprescindible: el trasllat de les competències en matèria d'habitatge de nou a Territori. Tothom sap que la millor manera de fer fracassar una política pública és fraccionar-la. I, tot i que un tema tan transversal com habitatge és inevitable que tingui impacte en moltes conselleries, també és igualment important que les eines de la Generalitat per fer aquestes polítiques puguin treballar alineades al màxim. I no tinc cap dubte que, si ara ja ho feien, ara encara serà molt més així. Perquè, al final –ho sabem tots i totes–, la política és prioritzar i del que es tracta és de decidir què es prioritza.

I, per això, el primer que hem de dir és que la prioritat dels republicans i republicanes en matèria d'habitatge és garantir i ampliar drets. I volem denunciar –perquè segurament tenim moltes menys ocasions de fer-ho que els que situen un altre discurs per diversos interessos especulatius o econòmics– que el principal problema en matèria d'habitatge al nostre país és que hi hagi tantes i tantes famílies que no hi poden accedir, que no poden arribar a pagar el lloguer a final de mes per l'elevat increment dels preus, i al mateix temps tants habitatges buits que no circulen i tants projectes pendents de desencallar.

I, sí, la política és prioritzar, i avui amb aquesta moció queda palesa una cosa: Junts ha decidit prioritzar el partit abans que el país. Fins i tot ho ha fet per mirar d'estalviar-se gestionar la complexitat del que ens ve, tal com deia en actes públics un il·lustre diputat d'aquesta cambra. (*Aplaudiments.*) I, si no ho haguessin fet, potser avui –potser avui– no estaríem discutint una moció; potser avui estaríem discutint un decret llei del Govern. I aquesta és l'evidència del que ens trobem.

I en política també és prioritzar. I avui Junts ha vingut aquí a demanar-nos que a Madrid pactem ics; per tant, potser intuïm que el problema no és pactar amb Madrid, sinó que el problema és què hi anem a pactar. I nosaltres hi anem a pactar guanyar drets i hi anem a pactar guanyar llibertats i sobirania, sempre. (*Aplaudiments.*)

Però, bé, afortunadament, n'hi ha que no deserten, n'hi ha que no abandonen veïns i veïnes, famílies sense accés a l'habitatge, ajuntaments, en definitiva, el país. Els republicans i republicanes tenim no només l'encàrrec de tirar endavant per a benefici de tothom, sinó també el deure de dir les coses tal com són. I compte amb determinades propostes, que no siguin brindis al sol.

Tenim el deure d'escoltar a tothom: ajuntaments, alcaldes, alcaldesses, veïns i veïnes, del color que siguin i de cap color; però tenim el deure d'anar a l'arrel dels problemes per resoldre'ls. Ja està bé de, problemes complexos, intentar situar-los a l'esquena dels altres perquè no som capaços de trobar l'entrellat de com resoldre'ls. Els hem de resoldre, i per fer-ho hem de cooperar com a país i situar solucions reals.

Per això demanem el retorn del parc de la Sareb a Catalunya. Per això expliquem que el problema és social i judicial, però no policial. Per això exigim posar el focus en les accions delinqüencials i no en el títol habilitant de l'habitatge. Per això situem que no podem vendre solucions màgiques que puguin acabar carregant més els ajuntaments, quan gran part del problema de les màfies, que s'aprofiten de la misèria de la gent, és matèria de Codi penal. Per això, mentre l'extrema dreta es mira amb crispes com partits tradicionals assumeixen el seu marc, els republicans fem una crida

a un debat serè sobre els problemes d'accés a l'habitatge, sobre garantia de drets, que no tenim encara resolta al nostre país.

I vull situar una alerta que ens ha inquietat aquests dies: no els obrim la porta de les institucions. Que l'acord de l'Ajuntament de Premià de Dalt amb Desokupa, empresa que actua més enllà de la llei i que Mossos ha denunciat penalment vint-i-sis vegades els darrers anys, i amb vincles amb l'extrema dreta, quedi com una ocurrència efímera. Si volen mediació, hi ha professionals. La consellera Ciuró, de fet, els hi podria explicar que va treballar aquests darrers mesos sobre la qüestió. O es poden recolzar en el Cos de Mossos d'Esquadra, que, per exemple, ha augmentat en dinou efectius a l'àrea bàsica policial de la zona de Premià, i és la millor manera de reivindicar i defensar les institucions i la seva utilitat, no barrejant-se amb els pitjors tipus.

Per tots aquests motius, perquè escoltem i som coneixedors dels neguits i del problema, però volem solucions reals i, sobretot, que no paguin els plats trencats aquells que menys oportunitats i possibilitats tenen, ens hi abstindrem, però sobretot seguirem treballant, ara també des del conjunt del Govern de Catalunya, pel dret a l'habitatge de tothom.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta segona en funcions de presidenta

A continuació, per fixar la seva posició, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de VOX, el senyor Sergio Macián de Greef.

Sergio Macián de Greef

Bé. Gracias, vicepresidenta. *Consellera* Ubasart... Mire, por fin Junts se atreve a llevar a cabo una iniciativa parlamentaria para tratar el problema de las ocupaciones ilegales. Les ha costado, ¿eh? –les ha costado–, pero ya era hora. Por fin, los catalanes se lo van a poder agradecer. También sus alcaldes, sobre todo el de Premià de Dalt, que no se va a tener que buscar la vida para poder solventar este problema.

Mire, ha pasado un año y ocho meses de legislatura, y ustedes, en este año y ocho meses, no han hecho absolutamente nada por combatir el fenómeno de la ocupación ilegal. Ustedes solamente han agravado el problema. Han agravado el problema aprobando leyes en este Parlament que amparan la ocupación ilegal y que reconocen y otorgan derechos a los okupas. Señora Freixa, usted, además, estaba en esta ponencia de la ley y lo sabe perfectamente.

Por eso le pedimos un poco de coherencia y celebramos esta iniciativa, aunque claramente viene motivada por intereses absolutamente electoralistas –se acercan elecciones y a ustedes les conviene este discurso. Y esto es lo que nos diferencia a nosotros de ustedes. Nosotros hemos planteado, en esta legislatura, ya no una, sino dos mociones, dos interpelaciones al Govern sobre las políticas para hacer frente a la ocupación ilegal y a la delincuencia asociada a la misma. Y ustedes han votado absolutamente en contra en las dos.

En cuanto a su moción de hoy, a nuestro juicio es una moción tibia y parcial. Es una moción que pretende resolver solo –solo– algunas ocupaciones. En concreto..., «les ocupacions conflictives i delinqüencials quan el propietari sigui una entitat financera, fons especulatiu o persona jurídica considerada gran tenidor, que desatén les seves responsabilitats i no actua per fer-hi front». Su moción yerra; yerra en el enfoque, yerra en señalar quiénes son los responsables, y tampoco acierta en su propuesta de solución del problema. Se equivocan en el enfoque porque no van a la raíz del problema, que es el respeto al derecho de propiedad y también a su función social. La ocupación perjudica al propietario y también perjudica a la persona vulnerable cuando se ocupa una vivienda del parque público de viviendas sociales de la Generalitat. Y últimamente leíamos que se habían ocupado del parque de viviendas de la Generalitat varios cientos de viviendas sociales.

Se equivocan también en quiénes son los responsables, porque ustedes casi pretenden culpabilizar de los problemas de la convivencia vecinal a las entidades finan-

cieras, pequeñas empresas inmobiliarias o fondos de inversión, a los que ustedes llaman con nombre de cubertería –«grandes tenedores»–, yo creo que quizá para sentirse menos culpables. Mire, parece que les están diciendo, a estos señores, que la culpa es suya por no denunciar la ocupación. Y, miren, la culpa es claramente de la responsabilidad de los delincuentes que ocupan.

Y no acierta tampoco en su propuesta, porque hasta ahora ustedes solo se han limitado a exigir responsabilidades al Estado, pero ninguna exigencia al Gobierno de la Generalitat, como si la cosa no fuera con ustedes, que hasta anteayer estaban en el Govern de la Generalitat. Y, mire, para combatir la ocupación ilegal hacen falta tres cosas, ¿no?, dar la batalla en tres ámbitos.

En primer lugar, medidas legislativas a nivel nacional. Y es evidente. VOX ha registrado una propuesta de ley orgánica exhaustiva, el 22 de junio pasado, para modificar el Código penal, la ley de enjuiciamiento criminal, la ley de enjuiciamiento civil y la ley de propiedad horizontal. Yo espero que, por coherencia, señora Freixa, también la voten en Madrid.

Medidas a nivel autonómico, porque la legislación nacional es la misma en todo el Estado, y, sin embargo, aquí tenemos el cuarenta y dos por ciento de las ocupaciones de toda España. Por tanto, algo se está haciendo aquí peor que en el resto de España para triplicar los datos de Madrid y quintuplicar los de Andalucía. Lo digo por citar algunas comunidades que tienen una población similar a la de nuestra comunidad.

Mire, reformas legislativas, también autonómicas. Junts, en estos casi dos años, ha tenido tiempo de sobras, desde la *conselleria* de Justícia, para haber impulsado la modificación del Código civil de Cataluña, en concreto del libro quinto, el régimen de propiedad horizontal, artículo 553-40, «l'acció de cessació de les activitats que no estan permeses en una comunitat». Oiga, se puede hacer mucho más ágil, este artículo. Dos años han tenido, y no han hecho nada, ¿eh? Mucho más ágil. Se puede permitir la acumulación de esta acción de cesación con la acción de desahucio, por ejemplo, por falta de título regulado en la LEC. Se pueden hacer muchas cosas, y ustedes no han hecho nada.

Y, sobre todo, también medidas no legislativas, que nosotros hemos propuesto, que dependían absolutamente de la Generalitat, y no se ha hecho nada. Expulsión y desalojo inmediato de los okupas por la policía en las primeras veinticuatro horas de flagrancia del delito. Esto ya está reconocido por la jurisprudencia. Plan para proteger a todas las comunidades –no solamente a estas que usted enumera en la moción, a todas– y a los vecinos. Plan para erradicar las mafias. Compensar a los propietarios que son víctimas de una ocupación y que han de seguir pagando el IBI y los suministros –la luz, el agua y el gas. Si no lo hacen, encima te pueden poner una denuncia por extorsión. Y, luego, crear un servicio de asesoramiento a las víctimas de la ocupación ilegal. Esto lo tienen otras comunidades. Esto es un tema básico; es que se podría haber hecho el primer día.

Por tanto, para luchar contra la ocupación, señores de Junts, hace falta coraje, hace falta coherencia y determinación. Yo creo que es algo que han demostrado que ustedes no tienen, desde luego, pese a haber gobernado y dirigido la *conselleria* de Justícia. Mire, la ocupación ilegal –con esto acabo– genera alarma social. Pero más alarma social genera ver el silencio, la complicidad y la parálisis del Gobierno de la Generalitat.

Muchas gracias.

La vicepresidenta segona en funcions de presidenta

A continuació, per fixar la seva posició, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de la CUP - Un Nou Cicle per Guanyar, el diputat Xavier Pellicer i Pareja.

Xavier Pellicer Pareja

Bé, gràcies. Bona tarda, diputats, diputades. Parlem de seguretat, i parlem de seguretat perquè ens preocupa molt, moltíssim, que els catalans i catalanes puguin

viure i gaudir de vides segures, que puguin viure en les condicions més dignes possibles als seus pobles, als seus barris i a les seves viles.

I per fer-ho el que s'ha de fer és combatre les màfies de l'especulació i l'ocupació, que són les principals responsables de la creació d'inseguretat als veïns i veïnes. I per fer-ho s'han d'aplicar totes aquelles mesures que no han volgut aplicar durant anys com a màxims responsables d'habitatge de la Generalitat, senyors de Junts, perquè venen d'estar com a màxims responsables d'habitatge en aquesta legislatura i en l'anterior. I cal crear habitatge públic, cal expropiar massivament els grans tenidors i cal expulsar els fons voltors, i defensar l'habitatge com un dret i no com un negoci.

I els problemes vinculats a delinqüència organitzada, es produeixen dins o fora d'habitatges, també s'han d'abordar tots ells, independentment de si es tracta de pisos de propietat, de pisos de lloguer o de pisos ocupats; ens importa un «bledo». (*Alguns aplaudiments.*) Igual amb les molèsties de convivència, perquè el que volem és que els veïns visquin vides dignes, siguin pisos de propietat o propietaris, siguin pisos ocupats, siguin Airbnb o pisos turístics, o siguin grans empreses, que no respecten el descans dels veïns. I això és el que volem, i no ens fixem en la relació amb la propietat; ens fixem en les condicions de vida dels veïns i veïnes. I estan caient a la trampa de l'extrema dreta; ja han vist les felicitacions.

Nosaltres pensem que aquest és l'enfocament que permet donar respostes reals, sobretot des d'una perspectiva de garantia de drets, de creació de comunitat, de fer front a les màfies de l'especulació i l'ocupació, que massa sovint estan vinculades i amb les que massa sovint vostès han anat i van de la mà. I deixin de posar més gasolina al foc i treballin per garantir el dret a un habitatge digne per a tots els catalans i catalanes.

I respecte a la seva moció... Abans saludar les companyes de la PAH, la Plataforma d'Afectats per la Hipoteca, que estan allà dalt i que tenen tantes ganes de consensuar aquestes propostes. Suposo que els hi deuen haver comentat abans la moció i la deuen haver comentat amb elles per veure com la veïen. Segur que no, ja ho veïem.

Dir-los que a la seva moció... Comencem pel final: «Dotar de recursos econòmics per fer front a les despeses derivades dels allotjaments d'urgència derivats dels processos de pèrdua d'habitatge.» S'ha de tenir la cara molt dura per posar això en una moció seva –s'ha de tenir la cara molt dura. (*Alguns aplaudiments.*) Quants anys fa que porten habitatge a la Generalitat de Catalunya? Quants anys fa? Quants anys fa que els municipis els hi estan demanant ajuda? Quines ajudes i quines propostes s'han fet? Quines polítiques reals han fet per dotar de recursos tots aquests anys els municipis per poder tenir un habitatge digne? Quines polítiques han fet per garantir un dret a un habitatge digne durant tots aquests anys? Cap ni una.

I parlem de Premià –parlem de Premià–, de Premià de Dalt i de Premià de Mar, on vostès governen amb el PSC. Quines polítiques han fet allà per garantir els drets de la ciutadania i per garantir el dret a un habitatge digne? Perquè, com denuncia la Xarxa d'Habitatge del Maresme, Premià de Dalt i Premià de Mar són municipis amb un parc públic d'habitatge pràcticament inexistent. I, alhora, sí que tenen diners per contractar neonazis. Molt bé, aquestes són les polítiques d'habitatge. (*Alguns aplaudiments.*) Esperem que, a part de desmarcar-se ahir tímidament a darrera hora públicament d'aquest contracte, estiguin ja forçant el Govern a Premià a rescindir-lo o, si no, estiguin tramitant l'expulsió dels regidors de Junts que han fet aquesta contractació. Esperem que ens donin respostes a aquesta qüestió, perquè, si no ho estan fent, ho estan avalant.

I, per altra banda, Premià de Mar també és conegut per la desobediència que va fer el seu ajuntament a les lleis més fonamentals, com la llei del padró, una sentència que van batallar el moviment per l'habitatge, el moviment antiracista; els van fer modificar el reglament perquè empadronessin les persones que es negaven a empa-

dronar de forma sistemàtica, negant-los els seus drets. I una sentència els va haver de fer rectificar, perquè amb això sí que desobeeixen, senyors i senyores de Junts. (*Alguns aplaudiments.*)

I, alhora, ens deixa estupefactes que fa un moment deien: «No cooperarem amb l'Estat, no cooperarem amb els partits de l'Estat», i en aquesta moció se'n van de la mà del PSC a modificar el Codi penal a l'Estat espanyol. És això? –és això? (*Alguns aplaudiments.*) Col·laboraran amb l'Estat? No col·laboraran amb l'Estat? Cooperaran només per defensar els poderosos? No ho entenem. Expliquin-nos-ho vostès, perquè no ho entenem. Aquí sí que anem de la mà de l'Estat.

I, a més a més, amb una proposta de modificació del Codi penal que és esgarri-fosa. Parlin amb el moviment per l'habitatge d'aquest país –parlin amb el moviment per l'habitatge d'aquest país–, vegin quines necessitats d'habitatge hi ha –i acabo, presidenta. I no diguin que amb les mesures que proposen garantiran la seguretat dels veïns i veïnes, perquè la situació cada cop és pitjor a nivell de pobresa, cada cop és pitjor a nivell de desfeta de les comunitats. I si no treballem per revertir-ho, si no treballem per fer front a aquestes grans màfies de l'especulació, no donarem resposta, no millorarem la seguretat dels ciutadans i ciutadanes i no millorarem la convi-vència.

Gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per part del Grup Parlamentari d'En Comú Podem, té la paraula la diputada Susanna Segovia Sánchez.

Susanna Segovia Sánchez

Gràcies, vicepresidenta. Consellera... De fet, comencem per aquí, saludant la consellera de Justícia, que jo diria que per la cara que fa encara no sap ni per què a ella li toca aquesta moció. I, clar, recordem per què li toca aquesta moció a la nova consellera de Justícia. És perquè la darrera consellera de Justícia, coneguda arreu per ser la persona més interessada en accelerar desnonaments allà on sigui i allà com sigui..., ja quan va estar com a diputada al Congrés dels Diputats, amb aquest Estat de què tant reneguen ara, com el que va intentar fer aquí amb el gran anunci que va fer, una setmana abans de decidir marxar, de que reformaria el Codi civil per permetre que hi haguessin comunitats de veïns i ajuntaments que denunciessin, iniciessin tràmits d'iniciar expedients de desnonament en casos d'ocupacions conflictives o delinqüencials.

D'aquesta modificació del Codi civil sembla que ja no en parla ningú. De fet, no es diu ni a la moció tampoc. És a dir, deduïm que la proposta de Junts per Catalunya ha tingut el recorregut a què va arribar des que va parlar la consellera fins a consulta, que va ser dos dies després. O sigui, que ha sigut realment una proposta de breu recorregut, cosa de la qual –no els haig d'enganyar– ens alegrem. Ens n'alegrem. Una de les coses bones de la sortida de Junts per Catalunya del Govern és que justament no tinguem una consellera de Justícia que el que utilitza són els mecanismes del Codi civil català per desnonar amb més celeritat i per acusar la gent d'ocupacions conflictives sense que se sàpiga quines són.

Alarma social. Ja s'ha dit. L'alarma social és que no hi hagi accés a l'habitatge. Han dit: «La principal preocupació dels catalans.» Això ho han dit diversos, eh? Vagin a veure el CEO. Vagin al CEO! –vagin al CEO. Sí. A veure on troben «ocupació» entre les preocupacions dels catalans. No ho trobaran, perquè ho estan fent ara, eh? Per exercici. «Vaig a buscar al CEO, al darrer i als anteriors, on surten les ocupacions com a principal problema dels catalans.» No, no surt, això. Sap què surt? La desafecció política. I escoltant algunes persones aquí també entenem que aquesta sigui una de les principals preocupacions de la ciutadania de Catalunya. (*Alguns aplaudiments.*) L'alarma la generen els mitjans de comunicació, els fons voltors i aquells que tenen interès en generar alarma al voltant de les ocupacions. Aquests

són els que generen l'alarma social, i aquells que li donen ressò aquí al Parlament i al Congrés quan en tenen l'oportunitat.

Mirin, nosaltres no negarem tampoc que és cert que hi han ocupacions amb fins delinqüencials que generen conflictivitat. Això no ho negarem, perquè negar-ho tampoc ajuda. Per tant, això existeix. Ara, quin percentatge de les ocupacions són aquestes? Ínfim. I saben què és el que s'ha de fer quan es detecta això? Donar recursos als Mossos i a la justícia perquè investiguin, comprovin i desnonin i iniciïn les accions judicials que s'hagin de fer contra les persones que cometen aquests delictes. Això és el que s'ha de fer; no contractar Desokupa. És evident que no s'ha de contractar Desokupa, perquè quan parla Junts de les solucions que proposa és evident que una és contractar Desokupa, que és un grup proper a la ultradreta.

I sí, benvingudes les felicitacions del Grup de VOX a Junts per Catalunya. Suposo que l'alcalde de Premià de Dalt deu estar molt satisfet per aquestes felicitacions. Han dit, Junts, que no ho comparteixen, eh? Per això suposo que el faran tirar enre-re, el contracte amb Desokupa, o bé, com ja s'ha dit, fer-lo dimitir del seu càrrec o bé expulsar-lo del partit pel fet de tenir vincles amb una organització vinculada a la ultradreta.

Nosaltres també hem demanat que des del Departament d'Igualtat s'activi la llei per a la igualtat de tracte i la no discriminació i s'iniciï un expedient de denúncia contra aquest Govern que ha contractat una empresa que, claríssimament, vulnera drets humans i que ha estat denunciada repetides vegades per programes, com va sortir en el programa *Planta baixa*, més de vint-i-set vegades.

Per tant, hi han mecanismes, que els tenim, per aturar aquest contracte absurd –absurd– i que va contra qualsevol respecte als drets humans. Però és que, a més a més, el mateix alcalde reconeix que és que no té ni les ocupacions conflictives. O sigui, contracta Desokupa de manera preventiva. La seva manera d'entendre que s'ha d'actuar en cas d'una ocupació és contractar uns matons abans. Què farà? Els posarà a les portes de tots els edificis i solars buits perquè vigilin així que no hi entri ningú? O sigui, quin serà el paper de mediació que pot tenir Desokupa en el cas d'això?

Però és que si ens n'anem al municipi veí, Premià de Mar, tristament conegut per una sentència que l'obliga a complir amb el dret i amb l'obligació d'empadronar a tothom, perquè va fer un pla contra les ocupacions que impedia el dret a l'empadronament a tothom que no tenia un títol habilitant... Això és la «sociovergència» del Maresme exportant solucions a Catalunya i a la resta de l'Estat. Això és la «sociovergència»? Aquest és el model de solucions que ens estan presentant? (*Alguns aplaudiments.*) De la «sociovergència» del Maresme al món.

La veritat és que no, no ho compartim. Per tant, nosaltres creiem que s'ha d'actuar en els casos d'ocupacions delinqüencials, claríssimament; que parlar d'ocupacions conflictives..., definim-les, quines són, perquè un pis turístic d'Airbnb que fan farra cada nit és una ocupació conflictiva? Potser sí, eh? Perquè molts són sense llicència. Això també ho considerarem dintre de les seves propostes? Estan parlant també d'això? Enviaran Desokupa per a això?

Realment crec que aquesta proposta, bàsicament, és cínica, i del que ens alegrem és que la proposta que pretenien fer al Govern de la Generalitat de Catalunya hagi acabat amb aquesta moció.

Gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per pronunciar-se sobre les esmenes té la paraula la diputada Glòria Freixa i Vilardell.

Glòria Freixa i Vilardell

Gràcies, vicepresidenta. Bé, crec que puc anar força ràpid perquè he demanat, si us plau, que vinguéssim avui aquí..., estàvem aquí per una moció que parlava d'ocupacions delinqüencials, però veig que Esquerra Republicana, la CUP i els comuns

han portat el seu públic per venir a fer el seu discurs habitual. No estàvem parlant d'això avui. Per tant, els hi demano, si us plau, que se centrin en els problemes que estem manifestant avui (*alguns aplaudiments*), que és la manca de convivència pacífica dels ciutadans d'aquest país.

Al Partit Popular i al Grup Mixt i a Ciutadans. No ens deuen escoltar sovint. Fa molt de temps que estem parlant, nosaltres, de la nostra posició sobre les ocupacions –molt de temps. I hem dit moltes vegades que per nosaltres és una línia vermella. I és més, hem fet modificacions a les últimes lleis catalanes, on, gràcies a Junts per Catalunya, s'han fet canvis que han suposat que no siguin els propietaris els que hagin d'assumir les polítiques públiques d'habitatge. Per tant, em sembla que això s'hauria de posar també en valor quan vostès parlen d'aquesta manera.

Esquerra Republicana. Bé, em sap greu el company Morales, que ha vingut a parlar d'ocupacions delictives i ha acabat parlant que si el Govern, que si Madrid i, bé, no ha acabat parlant del que realment els preocupa, als veïns també dels seus municipis. Perquè la primera visita que va rebre la consellera Ciuoró va ser d'una alcaldessa d'Esquerra Republicana preocupada per les ocupacions a Catalunya. Per tant, no fugin del que toca.

Els comuns. És que no sé si vull perdre temps amb tot el discurs. (*Remor de veus.*) No, no, no, no. Només els hi diré una cosa: han dedicat més de la meitat del seu discurs a parlar d'habitatge. Parli'ns de què han fet a l'Ajuntament de Barcelona amb habitatge. (*Algunes aplaudiments.*) Quants pisos han fet? (*Remor de veus.*) No, no. I acabem. D'ultradreta, poques lliçons. Ada Colau és alcaldessa gràcies a la ultradreta. (*Fora remor de veus i aplaudiments.*)

Gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Acabat el debat, procedirem, tot seguit, a la votació de les mocions substanciades aquesta tarda, que són els punts 21 i 22 de l'ordre del dia.

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les urgències derivades de la triple crisi (continuació)

302-00197/13

Comencem amb la votació del punt 21, que és la moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les urgències derivades de la triple crisi.

Comencem votant el punt número 1.

Comença la votació.

Aquest punt ha quedat rebutjat per 39 vots a favor, 84 en contra i 6 abstencions.

Votem ara el punt número 2, l'encapçalament del 7, 7.d bis, 7.e, 7.f i 7.g.

Comença la votació.

Aquests punts queden aprovats per 78 vots a favor, 51 en contra i cap abstenció.

Votem ara el punt 3.

Comença la votació.

Aquest punt queda aprovat per 70 vots a favor, 51 en contra i 8 abstencions.

Votem ara el punt 4, l'encapçalament.

Comença la votació.

Aquest punt queda rebutjat per 17 vots a favor, 44 en contra, 61 abstencions i 7 persones que no han votat.

Votem ara el punt 4.a.

Comença la votació.

Aquest punt queda aprovat per 47 vots a favor, 44 en contra, 31 abstencions i 7 persones que no han votat.

Votem ara el punt 4.b.

Comença la votació.

Aquest punt queda rebutjat per 17 vots a favor, 73 en contra, 32 abstencions i 7 persones que no voten.

Votem ara el punt 5.

Comença la votació.

Aquest punt queda rebutjat per 17 vots a favor, 112 en contra i cap abstenció.

Votem ara el punt 6.a.

Comença la votació.

Aquest punt queda rebutjat per 39 vots a favor, 90 en contra i cap abstenció.

Votem ara el punt 6.b.

Comença la votació.

Aquest punt queda rebutjat per 38 vots a favor, 59 en contra i 31 abstencions.

Votem ara el punt 7.a.

Comença la votació.

Aquest punt queda rebutjat per 17 vots a favor, 51 en contra i 61 abstencions.

Ara votem els punts 7.b, 7.d, 7.h i 7.j.

Comença la votació.

Aquests punts queden rebutjats per 17 vots a favor, 112 en contra i cap abstenció.

Ara votem els punts 7.c i 7.i.

Comença la votació.

Aquests punts queden rebutjats per 46 vots a favor, 51 en contra, 31 abstencions i 1 persona que no vota.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre els canvis legislatius per a lluitar contra les ocupacions delinqüencials d'immobles (continuació)

302-00198/13

Passem ara a votar el punt 22 de l'ordre del dia, que és la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre els canvis legislatius per lluitar contra les ocupacions delinqüencials d'immobles.

Comencem votant el punt número 1.

Comença la votació.

Aquest punt queda aprovat per 70 vots a favor, 20 en contra i 39 abstencions.

Votem ara el punt 1 bis.

Comença la votació.

Aquest punt queda aprovat per 81 vots a favor, 17 en contra i 31 abstencions.

Votem ara el punt número 2.

Comença la votació.

Aquest punt queda aprovat per 70 vots a favor, 28 en contra i 31 abstencions.

Votem ara el punt 3.

Comença la votació.

Aquest punt queda aprovat per 81 vots a favor, 9 en contra i 39 abstencions.

I ara votem el punt número 4.

Comença la votació.

Aquest punt queda aprovat per 109 vots a favor, cap en contra i 20 abstencions.

(Aplaudiments.)

Suspenem la sessió fins demà a les deu del matí.

La sessió se suspèn a les sis de la tarda i set minuts.